

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 7^{ον}

Αρ. 300

1930

οιμα έκκλησις, με τρούλους, ένα περίεργο πράμα, φτηνό, που απο-
τελούσε χτυπητή αντίθεση μέσα στις πορσελάνες... Γύρω, στους
τοίχους, κάδρα, μέσα σε πλατείες μαύρες κορνίζες. Ήταν όλα λιθο-
γραφίες κι' όλα παράσταναν σκηνές από την Παλαιά Διαθήκη, κα-
θώς έδειχναν και οι επιγραφές τους, τυπωμένες σε δυο γλώσσες:
Γαλλικά κι' Εβραϊκά. Πήγα κοντά σε μιαν εικόνα και διάβασα. Ή
μετάφραση της λεζάντας ξεπήδησε γοργή στη μνήμη μου από τη
Βίβλο:

«Επί των ποταμών Βαβυλώνας, εκεί εγκαθήσαμεν και εκλαύσα-
μεν... Επί τας ιτέας εκνεύσαμεν τα δαγανά ημών...»

Μιά άλλη λιθογραφία παράστανε το Έντνιο του 'Ιακώβ. Άγγε-
λοι Κυρίου ανέβαιναν στη σκάλα που εφειγώονε τον Ούσανό με
τη Γη... Τότε πιά γύρισα στη γοιά, που με παρακολουθούσε από
τό άνοιγμα της πόρτας, και τη ρώτησα:

—Μα σεις λοιπόν είσαστε...

—'Ισραηλίτες, παιδί μου... 'Ισραηλίτες, από ποιο Κορφοί... Λί-
γον καιρό έχουμε φερμένοι στην Αθήνα.

—Και τούτο το σπίτι;

—Μισάρι να ήτανε δικό μας... Νομαϊκό τόχουμε... Και
για ν' διαφωτίσουμε το νοίκι, είπαμε να δώσουμε τη σάλα με όλα
στην τα μούλια... Α! τα μούλια είνε δικά
μας, τα φέραμε από ποιο Κορφοί...

—'Αμ' αυτό φαίνεται, είπα.

Έκείνη τη στιγμή μπήκε στη σάλα ή κο-
πέλλα του παρθενιού, με τις μαύρες μπούκλες.
Φορούσε μιαν απλόστατη μπλε ποδιά, με άσπρη
ταρτηλιά, ού μαθήτρια, που ταιριάζε θαυμάσια
στη λυγρή της κορμοστασιά. Στα πόδια της εί-
χε ένα ξυγάρι βυσσινιά πασιμάμα με φούν-
τα. Κ' ένα κολλέ από πράσινες χάντρες της
εγκύλωνε το λαμό. Ήταν, αλήθεια, χαριτω-
μένη...

Μόλις με αντίκρυσε, έκανε ένα κίνημα εκ-
πλήξεως και ξάφωσε, ού διαμαρτυρημένη, τα
φρύδια.

—'Η εγγόνα μου ή Ναχαμά! είπα με καμιά
ή γοιά. (Και γυρίζοντας στην κοπέλλα:) 'Ο
αφέντης από δω ήθελε για την κάμερη!

«Ο αφέντης» χαϊεύσε με εδαριαία ύψιλι-
ση και ή Ναχαμά έκρινε αλαργά το κεφάλι.
Τώρα την εύριχα πού χαριτωμένη, πού συμπα-
θητικά! Σχεδόν την έκοίταζε όπως ο Σαμωφί
τη Δαλιδά. Ήμιον είκοσιδύο χρονών και το α-
μα χτυπούσε ζωηρά στις φλέδες μου. Ήμιον
ένδοσιασμένος. Πούδς ξέρει λοιπόν τι άνοι-
σιες θά της έλεγα, εκεί, μπροστά στη γιοιά
της, που φαινότανε λίγο κοιμη και λίγο κοιμη
γυναικούλα, αν την ίδια στιγμή δεν παρουσι-
ζότανε πάλι ο γέρος να μου κόρη το βήμα.
Πρώτα, με μιαν άποστη 'Εβραϊκή φράση, έ-
διωξε τα δυο δηλικά τουν έπειτα, σχεδόν με
τον ίδιο τόνο, με πρόσταζε να καθήσω.

Βυθίστηκα σε μιαν πολυθρόνα. Κατάλαβα ό-
πό μιάς άρχης ότι είν γόνιανσι του γέροντος βο-
σώτανε ή έρωτική μου τύχη και προστάθησα
να κερδίσω τη συμπάθειά του. Γρήγορα-γρήγο-
ρα άρχισα να του λέω πόσο ευχαριστήθηκα που
έμαθα ότι βρισκόμουν σε σπίτι 'Εβραϊκό. Κα-
λέ τί ευτυχία ήταν αυτή; Μιά τέτοια τύχη πάντα την άνειρευόμουν.
'Εγώ αγαπούσα ανέκαθεν τους 'Εβραίους, από τον καιρό που μάθαινα
'Ιερά 'Ιστορία στο σχολείο, και ό δάσκαλος μās έλεγε πως ό 'Ιακώβ
επειρίσσε τα πρωτοτόκια του στον 'Ισραήλ...

—'Ο 'Ισραήλ τα πούλησε στον 'Ιακώβ! με διώρυνσε ό γέρος.
—Βέβαια... άντί πινακίου φακής... Άπό τότε μάλιστα μου
άρεσε τρομερά και ή φακή!

Ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στην όψη του γέροντος. Τό θετικό άρ-
χιος γιά ήμερών. Και όταν του μίλησα γιά τό ξανάρτεσμά του
Βαβυλώνας της 'Ιουδαίας στην προγονική τους γή, τον είδα να θερ-
μαίνεται και ν' άρχισή μιαν φλυαρία, μιαν οητορική άσυγκράτητη!...
'Η γλώσσα του κυλούσε σαν τον 'Ιορδάνη τον ποταμό. Μου έδήλωσε
ότι αυτός ήταν παλαισεβραϊός, συντηρητικός. Δεν παραδεχότανε τίς
νυντεριστικές τάσεις των μεταρρυθμιστών, που μέσα στις συναγωγές
του Παρισιού και του Βερολίνου βγάλουν τό καπέ-
λο τους και ψέλνουν τους βίνους ξέσκεποι. Μ' αυτά
και μ' αυτά χάσανε τη θρησκεία τους και μαζώνα-
νε από τό Ταλμούδ... Αλλά κρατούσε τα παλιά,
τά παραδομένα: Τή Σαββατηρία, τα άγια, κι' όλα
τά άλλα... Ήξερε μάλιστα και τα Μωσαϊκά γράμ-
ματα που λίγοι τα ξέρουνε σήμερα, και διάβαζε κά-
θε μέρα τα ιερά βιβλία!... Κάθε Σάββατο άπόγω-
μα έρχεται στο σπίτι του ό ραββίνος και κάθεται σε
κεινό κει τό δικάνα, πίνουν τό καφεδάκι τους και
τά λένε. Ναισέ, σιμόρε, είνε στο Γκέτο και 'Ε-
βραίοι που έξοικον από τα παπουνικά. Σου κάνου-
νε τό μοντέρνο, λέει, δε θέλουν να σκεπάσουν τό κε-
φάλι τους με τό τ α λ έ θ, τό άσπρο σεντόνι των προ-

σεντών, ούτε να δέσουν γύρω στο κούτελό τους και στο μπράτσο
τους τό τεφιλίν με τα ιερά γράμματα, τα ίδια κείνα που λαμπο-
κόπησαν στις πλάκες του Μωσή μας, του μεγάλου μας Προφήτη!...
Μά έμεις οι παλιοί, που κρατάμε τους νόμους, τους καταριόμαστε ό-
πό ψυχή και τους ρίχνουμε τό ανάθεμα, όπως ό Κόριος καταράστηκε
τόν Κάιν να τρέμη σ' όλη του τη ζωή, και τό Γιεζή κι' έγινε λε-
πρός!...

Έδώ ό γέρος 'Ιουδαίος ήτανε τόσο κόκκινος, που φοβήθηκα μήν
τούρη σιμόρηση. Κάθισε άγκυλαζώντας στο μεντέρι...

Τόν επείνεσα γιά τα θρησκευτικά του αίσθηματά, είπα λίγα καλά
λόγια γιά τους δοξαμένους άντρες της μεγάλης 'Ισραηλιτικής ρά-
τσας και τότε πιά ό γέρος 'Ελεάζαρ (έτσι μου είπα τ' όνομά του) ήου-
χασμένος λιγάκι, σπρώχθηκε, με άφησε μιαν στιγμή και ξανάθε κρα-
τώντας ένα στενόμακρο μαύρο κομμάτι. Τό κρατούσε σαν άγια λείψανα.

—Τι λές, αφέντη, πως έχει άεσα; με ρώτησε χαμογελώντας αί-
νιματικά.

—Πού νά ξέρω;...

—Τά μαχαίρια μου! Έχω την άδεια εγώ να σφάζω! Είμαι σο-
ζέτης!

Τόν έκοίταξα σαστισμένος. Μιά ύποψία μου πέρασε από τό νού:
Μήπως είχα να κάνω με κανέναν τρελλό;...

Μανία καταδιώξεως ίσως;

Και όχι χωρίς άνησυχία είδα τον 'Ελεά-
ζαρ ν' άνοίγη τό κομμάτι και να μου δείχνη τό
περιεχόμενό του. Επάνω σε βαθυγάλαζο βε-
λουδο άνασταίναν στη σειρά μιαν ντουζίνα
λεπίδες, γυαλιστερές, κοφτερές, σαν ξυρά-
φια, που προδίδαν φένο 'Εγγλέζικο άτσάλι.

—Μά... τί σφάζεις; ρώτησα τον παρά-
δοξο άνδρα.

—'Ο,τι μου φέρνουν οι δικοί μας. Κότ-
τες, κοινέλια, γάλους... καμιά φορά και
κανένα άρνι... Έχω από την άρχιμαρβίνια
δίπλωμα να σφάζω εγώ! έπρόσθεσε καμαρώ-
νοντας.

Και συνεχίζοντας τη φλυαρία του, μου έ-
ξήγησε πως οι δοδόδοξοι 'Ιουδαίοι —οί πα-
λιοί— που κρατούν τα πατρία, δεν τρώνε ό,τι
κρέας βρούν. Στη Θεσσαλονίκη, ή σε άλλες
πόλεις που υπάρχουν πολλοί, αγοράζουν κρέας
από όμοιοήκοους τους χασάπιδες, σφαγμένο
και εύλογημένο από ραββίνους, ή από μακελ-
λήρηδες που έχουν τέτοια άδεια! δηλαδή από
σχετήριδες που έξοικον —σύμφωνα με τις μω-
σαϊκές διατάξεις— να ξεδιαλέγουν τ' άρρω-
στα σφαχτάρια από τα γερά, κι' έπειτα να
τους βγάλουν τις κακές φλέδες, να τα ξεκα-
θαρίσουν από τό μαύρο αίμα... Αυτή τη δου-
λειά δεν μπορεί να την κάνει ό καθένας. Και
ό γέρος 'Ελεάζαρ είχε άδεια, και μάλιστα
γροαμένη σε περγαμνή με βιβλικά γράμματα
και με όλες τις σφραγίδες εν τάξει.

—Και θά κερδίζετε, βέβαια, από τη δου-
λειά αυτή; του είπα.

—'Αμ δεν είνε γιά τό ντερέσο, μου ά-
πάντησε. Είνε γιά τη θρησκεία... γιά τα
παπουνικά... Μά σήμερα, αφέντη, λίγοι εί-
νε κι' έδω που σφάζουν δικά τους. Οι περισ-
σότεροι πιάζουν από τους άλλους... τους Χριστι-
ανούς.

Και ό φανταζός 'Ιουδαίος άναστήναζε.

Γίνεκε πάλι σιωπή. 'Ο γέρος σκεπτικός έκαθάριζε τις λεπίδες του με
μιαν τούχα και τις ξανάβαζε στην θήκη... Σάν τελείωσε τη δουλειά
αυτή κι' έκλεισε τό κομμάτι, έσήκωσε τό κεφάλι και με ρώτησε από-
τομα:

—Ντούνκουε, αφέντη; Θά την κρατήσης την κάμερη;

Χωρίς να τό καλοσυνλογιστώ είπα ναι. Και τότε άρχισε ένα 'Ο-
δρέζκο παζάρεμα γιά τό νοίκι, που δε θά τελείωνε ποτέ, αν δε φανε-
ρωνόταν ή Ναχαμά στο βάθος του διαδρόμου... Άκουμπισμένη σε
μιαν άνδοστήλη, κοίταζε άσάλευτη, ρεμβαδική, σαν άγάλμα.

Δέχτηκα όσα μου ζητούσε ό γέρος 'Ιουδαίος, έδωλα και πλήρωσα
τό πρώτο νοίκι και την άλλη μέρα έκουβάλισα τα πράματά μου.

—Λοιπόν, φίλοι μου, σοβαρά σας λέω —έξακο-
λούθησε τη διήγησή του ό Δόν Ζουάν της παρέας—
πως ή Ναχαμά ήταν ένα από τα καλύτερα κορίτσια
που γνώρισα στη ζωή μου. Όλη της την ήμερα την
περνούσε με τό μυθιστορήματα και την καίτερα:

«Αχ πως περνούσαμε χαριτωμένα,
δίκως μαλόματα, δίκως γινάτια...»

Καμιά φορά όμως με τό καινούριο φρεγάρι την
έπιανε οίστρος 'Ισπανοεβραϊκής και τότε τραγουδού-
σε στην περιοχή εκείνη γλώσσα του παπουνού της,
που ήταν ντελίκιο να την άκούς!... Και ρωμαντική ό-
σο παίρνει.

(Τό τέλος στο προσεχές)

Φανερώθηκε μιαν γοιά ψηλή κι' άσπρο
σκουφι και γυαλιά...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΕΙΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Λ. Ν.

Ένα προφαντό λουλούδι με χάρος έξαερετικές. Όταν ήλθε από
την επαρχιακή πόλη που παρέμενε και παρουσιάστηκε σε άπογευματι-
νές έκλεκτες δεξιώσεις, έλαβε άμέσως την προνομιοχο θέσι που δι-
δεται, όχι μόνο στην ώραότητα, αλλά στην αίσθητά άνατορική και
στην έπαλημένη μόρφωσι. Φυσιογνωμία γεμάτη χυμό νοστιμάδας,
μία που γεφυροδολύν, χωροστασιά χαριτωμένη. Ή νεαρά 'Αθη-
ναία, ήδη μνηστευμένη, δεν θείατα πλέον παρά σε συγγενικές δεξιό-
σεις και πάντα συντελεί σε θαυμασμό ή εμφάνισι της και τό παιδιό-
στικο και σηματοθετικό ύφος της.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Άπό τους πλέον έπιτυχείς χορούς της έποχής ό χορός της ΕΛΠΑ
είς τό «Ντελίζ» την παρελθούσαν Πέμπτην. 'Ο διάκοσμος της αιδού-
σης ώραιος, «έξεσουαρό» διασεδαστικά και άλλα κομψότατα. Όλα
αφει άφειχθέντα από τό Παρίσι.

—Όλοι αί κοσμικοί 'Αθηνα παρίσταντο, έπομένως τό τουαλετ-
τινόν ζήτημα ύπερ ποτε εύχάριστο στην όρασι.

—Μερικά τουαλέττα ήσαν προσωρινά γιά ιδιαίτερα «σοιζέ»,
όπως της κ. Άντ. Σταθάτου μινιέρ τουαλέττα σε γραμμή έξεπατέ και
σύνολον που φανέρονε έξαιρετική μαεστορία. Έπίσης της κ. Άρ. Λα-
δοπούλου άσπρη τουαλέττα σε «κούτα» νόν πλν-ξ-ούλτρα Παριζιανισμού,
ή κ. Λένα Γιαννοπούλου έν Καθόν με θαυμασία τουαλέττα από βε-
λουδο εμπλόν που σχηματίζε πολλά μαζωχότατα «σανών» —από τας
πλέον θαυμασθείσας εμφάνισεις της βραδιάς— δ. Γρηγοριάδη κομψό-
τατα ντυμένη—ή τουαλέττα της προσέλανε θαυμαστικά βλέμματα.

—Ένα φόρεμα που διεκρίθη γιά την καλλιτεχνική του γραμμή,
ήτο της δ. Νιός 'Ησσία από σύννεφα ρός μουσελίνας.

—Αί δεσποινίδες Ν. Μακκά δικαίως όνομάσθησαν «Ντόλλυ Σί-
στρε», ή μία με πρσίνο φωτεινό κρελ-σάτιν και ή άλλη με λευκά.

—Ένα έμνημο λουλούδι του άγρου ή δ. Α. Μαρή με ρός τούλια.

—Γοητευτική ή παρουσία της κ. Αικ. Βάττι με μαύρο φόρεμα
και ένα ώρατοτο κόκκινο μποζέ, που άποτελούν αντίθεσι με τη χου-
ρή κομην της.

—Χορευτικό μινιό άτερίγραπτο, σμήνος χορευτών και χορευτρι-
ών συντελούν είς τό να διακρίπεται ή κυκλοφορία εντός της αιδούσης.

—Μερικές κορμοστασίες είνε πράγματι άξια θαυμασμού, όπως
της δ. Λούττα Νελλίδι, έν Πατρών, άγαλματοδής σιλουέττα και ελ-
λινιστή. Ή δ. Άλίκη Διπλαφών σιλουέττα άρμονική και χαριτω-
μένη με τουαλέττα μπλε τοιχοκόψ.

—Ένα σπεσιμάν Παριζιανισμού θελκτικόν ή δ. Ρενέ Ρουσσέ,
με κρελ Μαρμάν σε χρώμα φραγκοσταυρίνου, τόσο καλά ταυρασμένη
με την ηλικια μέλαγχρονη φυσιογνωμία της.

—Την παρελθούσαν Παρασκευήν παρέθεσαν γεύμα είς τό «Πι-
Παλά» ό ύποφυγός 'Εξωτερικών και ή κ. Α. Μιχαλακοπούλου,
φέρουσα ώραιαν τουαλέττα βιολίν.

—Παρακάθησαν ό πρεσβευτής και ή πρέσβειρα της Ούγγαρίας,
ό πρεσβευτής και ή πρέσβειρα της Άλβανίας —πρώτη εμφάνισις—
που την διακρίνει ή εύμορφία και χάρις, με τουαλέττα κομψοτάτη μαύ-
ρη, ό ύποφυγός των Οικονομικών και ή κ. Μαρή με μπλε μουσελίνα,
κ. και κ. Σακελλαροπούλου —τό γένος Σκόσση— χαριτωμένη και εκ-
φραστική φυσιογνωμία, ή κ. Δ. Λομβέρδου, εμφάνισις που την δι-
κρίνει ιδιαίτερο «κασέ», κ. και κ. Α. Μιχαλακοπούλου με πρόσχη δαν-
τέλλα.

—Ένα τριό από χαριτωμένες δεσποινίδες: Ζανν Λοβέρδου, νο-
στιμωτάτη φυσιογνωμία με άσπρα, Άγλαία Μαρή με μπλε σιέλ τα-
φτά, και δ. Ψαχή με άσπρα.

—Την παρελθούσαν Κυριακήν δεξιώσις μινιέρ παρ ό τω κ. και
τη κ. Κατρινιουάκου.

—Μεταξύ των κεκλημένων
ήσαν κ. και κ. Άργυροπούλου,
κ. και κ. Γ. Πανά, κ. και κ. Ν.
Μακκά, ή κ. Βάττι, κ. και κ.
Μαντζαβίνου.

—Ή αιδουσα του μινιέρ είνε
κατελημμένη από τις δεινότε-
ρες μινιέριστριες.

—Άπό τις πλέον πολυτή-
θεις προεμέρες είς τό «Κεντρο-

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΔΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλεφ. 52-08)

ΦΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΟΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Εσπεριμικό δ' εν Έτος... Δοχ. 120|| Έξοτεριμικό Διό. Άγγλίας Μία
Έξοτεριμικό δ' εν Έτος... Δοχ. 120|| Έξοτεριμικό Διό. Άγγλίας Μία
και δ' εν Έτος... Δοχ. 120|| Έξοτεριμικό Διό. Άγγλίας Μία
Αι επιστολαί και τα χρηματικά έμβόματα δούν ν' άπευθύνονται προς τόν
Ιδρυτήν του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τά προηγούμενα τέσση τιμήνται δραχ. 8

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: Έν Άμερική Mr
D. STROUMBOS 261 w. 85th Str New-York U. S. A. και έν
Αιγύπτω—Σουδάν δ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΡΩΦΗΣ, 12 Cheikh
Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγική Κογκό δ κ.

ΓΕΩΡΓ. ΑΝΤΟΝΙΩΝΗΣ Β.Ρ. 445 ELISABETHVILLE CONGO-BELGE
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ διό την κατά φύλλον πώλησιν
του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: NEW YORK NEWS AGENCY, GENERAL P. O. BOX
497, NEW YORK, CITY, όπου δούν ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΟΡΚΟΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΕΣ

Άπό τους όρκους και τις κατάρες, που συνηθίζονται στην Κεφα-
λήνια, παραλαμβάνουμε τις κατωτέρω χαρακτηριστικές, που δεν ά-
παντώνται συχνά στα άλλα μέρη της Ελλάδος:

ΟΡΚΟΙ:

Ή θάλασσα να μου βγάλει τό ποικαμύσο.
Έτοπτό τό φομιά σε πόρτα φιλάκης να μου τό δώκεις.
Κάλλιο να πέσουν τα μάτια μου στην άπλοχεριά μου.
Τό φομιά σου να μου γένη λώβα και κακή κατάνια.
Μά την ώρα που μās παραστήκει και τη μέρα που ξεμερώνει.
Μά τον 'Αη-Γιάννη που σόμειτασι στο σπίτι σου.
Νάω διάδικο τό Θεό.
Μά τό Θεό τον άγέλαστο.
Μά τ' άγια που σηκώνήκανε σήμερα.
Μά την ψυχή που μου πήρε ό Χάρος.
Με τό 'Ιουδα την ψυχή να κριθώ.

ΚΑΤΑΡΕΣ:

Νά σε ίδω και να πονέση ή καρδιά μου.
Νά πέσης να φάς τό μυαλό σου.
Νά πās όπου είνε τό πρώτο μου παποτού.
Όσα μώρες με τ' άκου σε γατοκιά να τα χαλάσης.
Σκόρδα και παλινία στα ματια σου.
Νά λεσοάσης να φας τα παιδιά σου.
Νά πέση τό στόμα σου.
Νά πήςε τό αίμα μέσα σου.
Όμιά να σου φήη τό στόμα.
Ή γή να μη σε λύση.
Νά σε πιάση τό τάραμα.
Νά σε γονιές ν' αλλάξης.
Νά σε έφτά κακές Λαμπρές.
Νά σου την ώρα που γεννιάσουνα.
Νά βγάλς την κόρνα στη γλώσσα.
Στόν τσάκιο και στο μελεδισμό.
Φοδρα να κάτση στο λαμό σου.
Νά βγάλς τό καταραμένο στη γλώσσα και κλπ.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ή εικόν του σημερινού εξωφύλλου είνε έργο του ζωγράφου Ρι-
χάρδου Αλνδερουμ και φέρει τον τίτλον τό «Αρχαίον Είδωλλιον».

Κόν την Παρασκευήν έπ' τη ενάρξει του 'Ιστανικού φθιού. Συνορή
από γνωστόν ζωδον. Διεκρίναιεν κ. και κ. Μαλακίδη με θαυμάσιον
μαντάκι πελώριον γιάκα από πολύτιμον ασμίνωχρον άστρακάν, ή κ.
Ζαίρη —τό γένος Μητσούλη— ώραυτάτη με μαντά πι-γυρί, ή δ.
Μίκα Σακίς με κόκκινο όφιο φόρεμα και καπέλλο και μαντά μαν-
σο με γόνες έπιτελίν, ή κ. Σακελλαροίδη, ή κ. Μ. Θεοτόκη με μαύρο
μαντά και θαυμασίαν ορνάρ, δ. Μικέτι Ζαχαροπούλου με ιδιότυπο
και ιδιαίτερος σμάρτ σύνολον,
μαντά μινιέρ-φορτές καφέ και
φόρεμα μπλε και καφέ έμφορτες.
H MONTAIN

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ είς πολύ κα-
λάς τιμές παλαιά βιβλία φιλολο-
γικά, ιστορικά, περιοδικά, έφη-
μερίδας κτλ. κτλ. Πληροφορίαί
στα γραφεία μας, Δέκα 7, Α-
θήνας.

ΣΤΟ ΠΟΛΥΣΕΛΙΔΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ
«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
Έκτός της άλλης έκλεκτής ύλης ό περιπαθής
ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΥΓΕΝΙΑΣ
Και ή τρεμερή έρωτική 'Ιστορία
ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ ΤΟΥ ΟΣ

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Λαμπίρης έκανε ένα βήμα εμπρός, κίτταζε καλά τον έπισκέπτη και στάθηκε βυθός, σαστισμένος, κατάπληκτος.

Ήταν ο Άνδρέας Γαλάζης, ο αγαπημένος της Ρόζας, ή αϊτία όλων των συμφορών!...

Πώς είχε τολμήσει να πάει στην κλινική;

Τί γόρευε εκεί μέσα;

— Περιμένετε μια στιγμή, κύριε, είπε ο νοσοκόμος στον Άνδρέα.

Ο Γαλάζης κάθισε σε μια πολυθρόνα.

Ο Λαμπίρης άρχισε να κόβει βόλτες πάνω-κάτω νευρικά, με τα χέρια σταυρωμένα μπρός στο στήθος.

Η Λαμπίρινα δεν είχε καταλάβει τί συνέβαινε. Δεν είχε δει άλλοτε το ζωγάρι. Μά ούτε και θα μπορούσε να τον γνωρίσει, έτσι που ήταν το πρόσωπό του.

Επί τέλους ο Λαμπίρης δεν κρατήθηκε. Στάθηκε μπρός στον Άνδρέα και του είπε:

— Τί ζητάτε εδώ, κύριε; Με ποιά πρόφαση έμπηξατε εδώ μέσα; Τί ήρθατε να κάμει; Εδώ; Ήρθατε να δите τις συνέπειες του κακού που μου κάνατε; Με κάνατε φονιά, φονιά του παιδιού μου, το παιδί μου πεθαίνει, αϊτία είσαστε σεις κι' έχετε την τόλμη να μπαίνετε δω μέσα, να παρουσιάζεστε μπροστά μου, μπροστά στη μητέρα του θύματος σας;

Η Λαμπίρινα, ακούγοντας τα λόγια αυτά, σφύγισε τα δάχτυλά της και κίτταζε προσεκτικά το Γαλάζη.

Αυτός... αυτός ήταν λοιπόν ο νέος π' αγαπούσε ή κόρη της!

Και τί ζητούσε τέτοια ώρα στην κλινική;

Έμαθε πως ή Ρόζα πεθαίνει κι' έτρεξε να ζητήσει πληροφορίες; Και το πρόσωπό του; Γιατί ήταν έτσι ξαναμμένο και μαινομένο;

Ο Γαλάζης είδε το άκακο και ξαφνιασμένο βλέμμα που τοδούριζε ή μητέρα της Ρόζας, συγκράτησε την οργή του, σηκώθηκε δεικνύοντας μπρός στο Λαμπίρη, τον κίτταζε καλά-καλά κι' έπειτα βγά-ζοντας το μαντήλι απ' το πρόσωπό του κι' αφήνοντας να φανή το έγκλημα του, είπε:

— Θέλετε να μάθετε γιατί ήρθα εδώ;... Έ, λοιπόν, να γιατί ήρ-θα... Γι' αυτό...

Ο Λαμπίρης τον κίτταζε, χω-ρίς να καταλάβει.

Ο Γαλάζης συνέχισε:

— Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν;

— Η κάνετε πως δεν καταλαβαίνε-τε; Κιττάχτε καλά... Ίδωτε πως με κάμει... Θα θέλατε βέ-βαια να γίνω στυγία ή δουλειά, μά δεν φταίω εγώ γι' αυτό...

— Τι θέλετε να πείτε; ρώτη-σε άγρια ο Λαμπίρης. Έξηγηθήτε καθαρά.

Ο Γαλάζης χαμήλωσε τη φωνή του για να μη φτάσουν τα λό-για του ως τη μητέρα της Ρόζας και είπε στο Λαμπίρη, τονίζοντας τα λόγια του:

— Θέλω να πω, κύριε, ότι έ-βάλατε να με σκοτώσουν! Πρώ-τος όρκος κάποιος άνθρωπος σας, κάποιος κακογέρος που παραγύρι-σε έξω απ' το σπίτι μου, με πλη-σίωσε και με πτοφόβησε. Ή σφαίρα πέφισε πλάι μου. Λίγο ά-κόμα και θα μου σκότωνε τα μυα-λά στον αέρα! Ή φωτιά του πι-στολιού του μούκαψε το πρόσωπο, μ' έφερε σ' αυτό το χάλι, με τυ-φλωσε σχεδόν...

Ο Λαμπίρης τινάχτηκε συγκο-ρμος, θέλησε να πη και, μά ή φωνή πνίγηκε στο λαμό του.

Κατάλαβε άμέσως τί είχε συμβεί, θυμήθηκε τί είχε πει στον έ-πιστάτη του, θυμήθηκε τα λόγια της μαγερίσας ενώ έφαινε απ'

— Έτσι, χλωμή κι' ακίνητη, φαινόταν σαν ναχε πεθάνη!...

το σπίτι και την απάντησι πούδωσε πάνω στη ζάλη του.

Ο έπιστάτης, παραξηγώντας την απάντησι του αυτή, είχε άποπει-ραθεί να σκοτώσει το ζωγάρι...

Ήταν τρομερό.

Η μία συμφορά έρχοταν πάνω στην άλλη.

Θέλησε να πη και, να δικαιολογήσει, μά δεν πρόφτασε. Ένας γιατρός φάνηκε στην πόρτα και τον φώναζε να τρέξει γρήγορα κον-τά στο παιδί του.

Αναστατωμένος, έξαλλος, με τη σκέψη θολή, έκανε μια άοριστη χειρονομία στο Γαλάζη κι' έτρεξε έξω.

Ο Άνδρέας έμεινε όρθιος κι' έξαφνα τα μάτια του συναντήθηκαν με τα μάτια της μητέρας της Ρόζας.

Τι Λαμπίρινα τα είχε ακούσει όλα. Στο βλέμμα της δεν έπληξε ούτε θυμός, ούτε μίσος. Κίτταζε το νέο με λύπη, λύπη βαθιά, άπε-ριγραπτή.

Στά χλωμή μάγουλά της δεν είχαν στεγνώσει ακόμα τα δάκρυα πουχε χάσει για το παιδί της.

Ο Άνδρέας αισθάνθηκε άνεπιτητή λύπη, άνεγκραστη συμπόνοια για τη βασανισμένη αυτή μητέρα, που ύποφερε και έξ αιτίας του ίδιου. Έσκυψε το κεφάλι του και ψιθύρισε με συντριβή:

— Συγγνώμη, κυρία!... Συμπάθητε με αν γίνουμαι αϊτία, χω-ρίς να θέλω, να ύποφέρετε.

Η Λαμπίρινα τον κίτταζε, χωρίς μίσος, χωρίς κακία και μόλις ψιθύρισε με τη σβυμένη φωνή της:

— Δεν σας κρατώ κακία, παιδί μου. Ήταν γοργό να περάσουμε από μια τέτοια φοβερότητα. Άς μάς λυπηθή όμως και ή θεός. Ί-σως... ίσως να μη φταίτε και σεις για όλα αυτά. Ποιος ξέρει...

Ο Άνδρέας κατάλαβε τί έννοια είχαν τα τελευταία λόγια της πνευμένης μητέρας και της είπε με συγκίνηση:

— Κυρία, σας εύχαριστώ απ' τα βάθη της καρδιάς μου για τη μεγάλη σας καλοσύνη. Σας βεβαιώνω πως δεν φταίω καθόλου για ό,τι έγινε. Πονώ όσο πονεíte και σεις. Άν μπορούσα θάδινα τη ζωή μου για να μην ύποφέρετε, γιατί, κυρία, αγαπώ τη Ρόζα όσο τίποτε άλλο στον κόσμο...

Στο άκουσμα του όνόματος της κόρης της, ή Λαμπίρινα έξέπασε σε νέο κλάμα.

— Το παιδί μου... Το παιδί μου πεθαίνει! φώναξε.

Ο Άνδρέας λαχάρωσε. Το άνέθηκε το αίμα στο κεφάλι, του κόπηκαν τα πόδια... Έλπιζε πως ή Ρόζα ήταν καλύτερα. Πώς εί-χε ξεφύγει τον κίνδυνο...

Τί εόθιμαναν λοιπόν τα λόγια κι' οι θρήνοι της μητέρας της;

— Έτρεξε άμέσως κοντά στη Λαμπίρινα, γονάτισε, της φίλη-σε το χέρι και της είπε:

— Κυρία, σας εύχαριστώ, πέστε μου τί συμβαίνει. Αυτηθήτε με... Δεν βλέπετε τόσο ύποφρο; Ή Ρόζα... δεν είναι καλύτερα ή Ρόζα;

Η Λαμπίρινα κούνησε θλι-βερά το κεφάλι της και του διη-γήθηκε ό,τι είχε συμβεί, απ' τη στιγμή που ζήτησαν κάποιον για να δώσει το αίμα του στην έτοι-μοθάνατη νέα. Πώς έτρεξε ή πατέρα της για να βοηθί το γιό-του, πως δεν τον βρήκε και πως βρισκότανταν σε μάση άνε-μοία.

— Η κόρη μου, το παιδί μου πεθαίνει, τελείωσε ή Λαμπίρι-να. Ίσως την ώρα αυτή χαρο-παύει!...

Ο Άνδρέας δεν περίμενε ν' ακούσει περισσότερα. Πήρε άμέ-σως την άτάραξή του.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΟΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στο Μπω-λιέ, κοντά στον Άγιο Γιάννη, πάνω σ' ένα κατάφυτο λόφο, εγκαθίστανται, σε μια πολυτελή βίλλα, ένας γηραιός βαρύς πλούσιος κύριος, ένας εκπαιδευμένος Έλληνας πρίγκιπς, ή Όλκας, και ή άνεμιά του Σιμώνη ντ' Ιλνός, μια νέα με νεραϊδέ-νια όμορφιά. Έχουν έρθει από τις Ίνδies χάριν της ό-νειας της Σιμώνης, που είναι λεπτή, ιτελική κι' εύθραυστη σαν λουλούδι της σέρας.

Για να έχει συντροφιά ή Σιμώνη καλεί από τη Μασσα-λία μια φίλη έξαδέλφη της, τη Ζερμαίν, με τη μητέρα της. Η Ζερμαίν είναι επίσης όμοια, γεμάτη όρεξη και ό-γεια.

Η δυο έαδερφάδες βρίσκονται στον κήπο της έπαύλει-ας και μιλούν για τη ζωή τους. Η Σιμώνη, που είναι κιόλας άρραβωνισμένη, άνυλγει στη Ζερμαίν την καρδιά της. Της λέει πως την βασανίζουν μαύρες προσθήσεις. Ένας φα-κίρης της είπε, στις Ίνδies, πως θα πεθάνει νέα, πως θα προσδοχή στην άνάστη της, πως θα πεθάνει για την άγάπη, πως ή μικρή, τρυφερή της καρδιά θα σπάσει σε χίλια κομ-μάτια.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τα παρήγορα λόγια της Ζερμαίν ήσυχασαν κά-πως την μικρούλα Σιμώνη.

Η μικρή νεράδα των Ίνδίων έσκυψε το κεφάλι της και είπε:

— Άς γίνη το θέλημα του Θεού!... Πέθαναν τόσες γυναίκες για την άγάπη!... Δεν θάνα ή καρδιά ή δική μου που θα σπάσει πρώτη για τον έρωτα...

ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΕΡΒΑΛ

Ο άρραβωνιστικός της Σιμώνης, που τόσο άνυπόμονα τον περι-μεναν στην έπαυλη, ήταν ύποπλος. Τον έλεγαν Κάρολο Κερβάλ και ήταν νέος με πολύ συμπληρωμένο πρόσωπο.

Με την Σιμώνη γνωρίστηκαν στις Ίνδies. Σε κάποιο ταξίδι του εκεί κάτω ή Κάρολος φιλοξενήθηκε στο παλάτι του θεού της.

Ο θεός της πρίγκιπς Όλκας Ραίμ Σινγκ, Ναθάβ της Άμνα-δάβης του βασιλείου της Λαχώρας, ήταν ένας από τους πολλούς Ίν-δους ήγεμόνας, τον άποϊον οι Άγγλοι είχαν ρίξει απ' τον θρόνο του.

Πάμπλοτος καθώς ήταν, πήρε την μικρή του άνεμιά, την οποία έ-λάτρευε, και έγκατεστάθηκαν σ' ένα άληθινό παλάτι, παλάτι της «Χαίμας» στη Βουρσένη.

Στο άνάκτορο αυτό του εκπαιδευμένου Ίνδου πρίγκιπα φιλοξενήθηκε ή Κάρολος Κερβάλ.

Είμενε εκεί δεκατέντε περίπου ήμέρες. Η Σιμώνη συμπάθησε απ' την πρώτη στιγμή τον νεαρό ύποπλο.

Σιγά-σιγά μάλιστα ή συμπάθεια των πρώτων ήμερών μεγάλωσε στην καρδιά της, έγινε ά-γάπη, άγάπη τρελλή, παράφορη, φλογερά-τάτη.

Η μικρούλα χαϊδεμένη καταλάβαινε και πως δεν θα μπορούσε να ζήσει, χωρίς τον Κάρολο. Έπλεκε όνειρα εύτυχίας, όνειρα ά-γάτης αωνίας...

Η χαρά της ήταν να πηγαίνει στο πλοίο του, να κάνουν μαζί βόλτες με την θαλαμη-γό του θεού της.

Ο Κάρολος δεν είχε αντίληψη το φλο-γερό αίσθημα της Σιμώνης. Ούτε το ύποπτε-ύτανε καν.

Ένα βράδυ είπε στη δεσποινίδα ντ' Ιλνός πως την άλλη μέρα θάφαινε.

Η Σιμώνη χλόμωσε. Θα σωριάζονταν κά-τω αν δεν πρόφτανε να πείσει σ' ένα ντιάβλ.

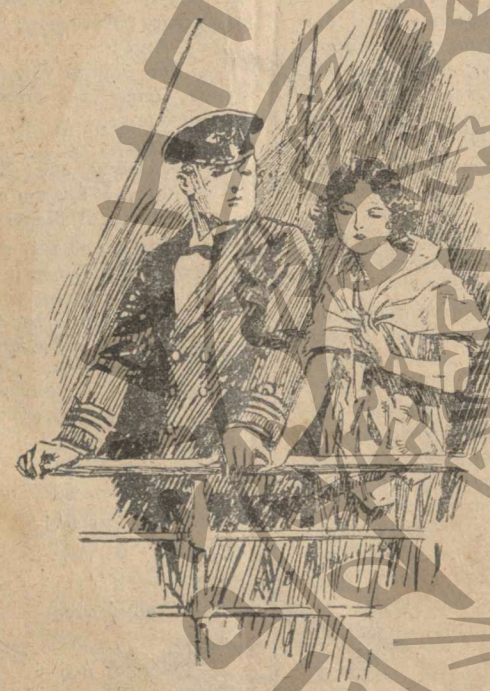
Δάκρυα βοδρωσαν τα όμοια, άστραφε-ρά της μάνα...

Λυγμοί φρόσκωναν το παρθενικό της στή-θος...

Χωρίς να πη λέξη, τρέμοντας σαν λουλού-δι στον δυνατό άνεμο, τρεκλίζοντας σαν με-θυσμένη, δαγκλώνοντας τα χέρια της για να μην άρξισι να ξεφωνίσει από άπελπισία, έτρε-ξε στην κάμαρά της, ρίχτηκε στο κρεβάτι της κι' άρχισε να κλαίει, να κλαίει άπαρηγό-ρητα.

Η χαρά της ήταν να πηγαίνει στο πλοίο του...

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΣΑΤΑΝΙΚΩΤΕΡΟΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΑΡΙΑ ΝΤ' ΩΜΠΡΑΪ'Υ', ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΝΤΕ ΜΠΡΙΝΒΙΛΛΙΕ

Μιά τρομερή γυναίκα. Πώς δηλητηρίασε τον πατέρα της και δυο αδελφούς της! Ένας άριστοκράτης, που δεν ζηλεύει καθόλου τη γυναίκα του. Ο δαιμόνιος τυχοδιώκτης Σαιν Κρουά. Πατρικές εσχές που ανταμείβονται με δηλητήριο! Τό τέρας που συγκινείται! Αλλόκοτη μονομαχία δυο συνενόχων με δηλητήριο! Ο άνθρωπος που δηλητηριάζεται και σώζεται χωρίς να το παίρνει είδησι. Τό μαρτύριο της μαρκησίας. Στη λαίμητρο. Επί της πυρᾶς κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΗΝ εποχή που η Γαλλία γνώρισε τις μεγαλύτερες δόξες της, στην εποχή του μεγάλου βασιλέως της Λουδοβίκου 14ου, του Βασιλέως - Ήλιου, όπως τον επωνόμασαν, η διαφθορά των αριστοκρατικών τάξεων είχε φτάσει στο κατακόρυφο. Και κοντά σ' αυτήν η ιστορία έχει να αναφέρει γι' αυτήν την εποχή εγκλήματα πράγματι φρικαστικά, αληθινά αποτρόπαια. Μπορούμε χωρίς δισταγμό να ονομάσουμε τον αδελφό του Λουδοβίκου 14ου της Γαλλίας «αδελφόν του δηλητηρίου»!

Μάγοι, ιατροφύλακοι, έπιστοιχοι και φανερών δηλητηριαστά, αποτελούσαν το απαραίτητο προσωπικό της διεφθαρμένης εκείνης Αυλής και τα μαγικά, τα ξόρκια, τα φίλτρα, τα φυλακτά και τα δηλητήρια ήταν τα απαραίτητα εξαρτήματα καθενός από τις περιφημες εκείνες αυλές, που άσπαρταν στον δρόμο τους με την καλλονή τους και με το πνεύμα τους. Μερικά όνοματα προκαλούν και σήμερα ακόμη τη φρίκη: Λα Βουαζέν, Λεζάς, Λα Βιγκουόν... Είπε η περίφημη μάγισσα της Αυλής του Λουδοβίκου! Όλες τους καταγινόντουσαν να ανακαλύψουν νέα δηλητήρια, καινούργια φίλτρα, έκαναν έδρα μια μυστηριώδη και δεινό σατανικό πείραμα: βόριζε ποτέ ή περιόριμη εμάση μαγείας!

Θά αφηγηθούμε εδώ τις πιο συνταρακτικές από τις τραγωδίες και τα πιο σκοτεινά εγκλήματα, απ' τα οποία είναι γεμάτα τα παρασκήνια της εποχής αυτής. Πρώτα-πρώτα όμως θα σταματήσουμε στη μαρκησία ντε Μπρινβιλλίε, της οποίας την ανατριχιαστική ιστορία θα διηγηθούμε σύμφωνα με τις αφηγήσεις των χρονικογράφων της εποχής εκείνης.

Η Μαρία ντε Μπρινβιλλίε, μαρκησία ντε Μπρινβιλλίε, ήταν ορασιτάτη και ο αριστοκράτης πατέρας της της είχε δώσει πλήρη μόρφωση. Μα εύθις μόλις μεγάλωσε έδειξε πως ήταν γυναίκα εξαιρετικά φιλόδοξη και έγώιστρια. Είχε ένα φλογερό και όρητικό χαρακτήρα, μα κάπως ανώμαλο και ανισόρροπο. Όλα αυτά τα έλλειψήματα της έπρόκειτο να πάρουν άργότερα αληθινά τραγικά εκδηλώσεις.

Στά 1651 η νεαρά Μαρία ντε Μπρινβιλλίε παντρεύτηκε το μαρκήσιο ντε Μπρινβιλλίε, που ήταν ένας εξαιρετικά διεφθαρμένος άνθρωπος. Οι δυο σύζυγοι είχαν αρκετά μεγάλη περιουσία, αγατούσαν και ο ένας κι ο άλλος την πολυτέλεια και τις απολαύσεις, πέρασαν λοιπόν στην αρχή μια άμεση και χαρούμενη ζωή. Ο μαρκήσιος δεν πειραζόταν καθόλου με τις εκκεντρικότητες και με τις τρέλλες της γυναίκας του. Σιγά-σιγά μάλιστα κατέληξε μαζί της σε μια άλλωστε συμφωνία: Αποφάσισαν δηλαδή, χωρίς και να χωρίσουν επίσημα, να ζούν χωριστά και με τον τρόπο που άρεσε στον καθένα τους!

Από τότε για τη μαρκησία άρχισε μια περίοδος γλιδής και ρωμικών θριάμβων, που θάμνωσαν ολόκληρη τη Γαλλική Αυλή. Λίγον καιρό αργότερα ο ίδιος ο άνδρας της τη γνώρισε με έναν άνθρωπο, ο οποίος ήταν προετοιμασμένος να παίξει στην γυναική της. Ο άνθρωπος αυτός λεγόταν Σαιν Κρουά και ήταν στρατιωτικός. Ήταν ένας αληθινός γόης, τετρατέρας, τυχοδιώκτης από μικρό παιδί και δεν άργησε να γίνει φίλος της μαρκησίας. Όλη η παθητική και φλογερή φύση της γυναίκας εκείνης φανερώθηκε σ' αυτόν τον έρωτά της: άγασσε το Σαιν Κρουά με παραφορά, με πάθος. Ο τυχοδιώκτης ήταν άδεκός, μα αυτό δεν την ενδιέφερε καθόλου. Άνελαιβε η ίδια τα έξοδα του και χωρόταν και τον καμάρωνε όταν αυτός απατάτοσε αλογόγριαστα τα χρήματά της.

Ο μαρκήσιος ντε Μπρινβιλλίε ήταν πολύ διεφθαρμένος ώστε να μην ενδιαφέρεται καθόλου για τη συμπεριφορά της γυναίκας του. Δεν συνέβη όμως το ίδιο και με τον πατέρα της.

Ο γρηναίος αριστοκράτης, βλέποντας πως ο Σαιν Κρουά οδηγούσε την κόρη του σε βεβαία καταστροφή, επέτρεψε να έκοθη εναντίον του ένα ένταλμα σύλληψης και να κλειστεί στη φυλακή.

Όταν έπειτα από λίγον καιρό ο Σαιν Κρουά βγήκε από την τρομερή Βαστίλλη, η μαρκησία δεν είχε καθόλου θεραπευθεί από το πάθος της γι' αυτόν. Αντιθέτως, έτρεφε τώρα μεγάλο μί-

σος εναντίον του πατέρα της, γιατί της είχε πάρει τον άνθρωπο που αγαπούσε. Δέχτηκε λοιπόν με χαρά τον Σαιν Κρουά και η παλιά τους σπατάλη ξανάρχισε και πάλι.

Μά ο Σαιν Κρουά είχε βγει με καινούργια πείρα μέσα από τη φυλακή. Είχε γνωρίσει εκεί έναν περίφημο Ιταλό μάγο και δηλητηριαστή, που λεγόταν Έξελι. Ο Έξελι τον έμυσε σε όλα τα μυστήρια της τέχνης του, και αυτός, όταν ξαναγύρισε κοντά στη μαρκησία, άρχισε μέσα στην καρδιά της και στα όργανα που ζούσαν, να της δώσει με τη σειρά του το μυστικό των φίλτρων και των δηλητηρίων. Η διδασκαλία του αυτή βοήθη πολύ πρόσφορο έδαφος στην μαρκησία. Άρχισε λοιπόν μαζί με τον Σαιν Κρουά να παρασκευάζει διάφορα δηλητήρια, των οποίων την αποτελεσματικότητα δοκίμαζε, όπως βεβαιώνουν οι χρονικογράφοι, στους δυστυχισμένους φτωχούς άρρωστων των βασιλικών νοσοκομείων και στους υπηρέτες της αυλής!

Έτσι η μαρκησία ντε Μπρινβιλλίε απέκτησε σιγά-σιγά την ήβη και τη μαγία του δηλητηρίου! Απ' εδώ και έμπρός ένα καινούργιο στάδιο ξαναγότανε μπροστά της, ένα στάδιο που την έκανε περίφημη.

Μέσα σε λίγον καιρό, με τις σπατάλες που ζούσαν η μαρκησία και ο τυχοδιώκτης, τα χρήματά της τελείωσαν. Τη χροή της μεγάλωσαν, τα χτήματά της μύησαν σ' υποθήκη. Έπρεπε να βρεθούν χρήματα. Μα πως; Μία σκέψη αναστήθηκε συγχρόνως στο μυαλό και των δυο τους, ένα όνομα ήρθε στα χείλη τους:

— Ο μαρκήσιος... Ο πατέρας της Μαρίας... Ο μαρκήσιος ντε Μπρινβιλλίε ήταν γρηναίος, μα γερός ακόμα. Και όμως, αν πέθανε, η μαρκησία θα κληρονομούσε ένα σημαντικό μερίδιο από τη μεγάλη περιουσία του!

Ποιος από τους δυο καινούργιους κατήχησε πρώτος το σχέδιο της δηλητηρίασεως του μαρκησιού; Τό βέβαιον είναι πως και η μαρκησία και ο φίλος της μύησαν τον γρηναίο αριστοκράτη. Και έπειτα, μία γυναίκα που είχε δοκιμάσει πολλές φορές τα δηλητήριά της επάνω σε φτωχούς και εξολιπτικούς ανθρώπους, γιατί τάχα θα δισταζε να τα χρησιμοποιήσει και στον πατέρα της;

Τον Ιούνιο του 1666 ο γρηναίος μαρκήσιος έπεσε ξαφνικά άρρωστος και μέσα σ' ένα μήνα πέθανε. Τό δηλητήριο της μαρκησίας και του συνοχού της είχε κάνει την ενέργειά του. Μα όπως αργότερα εξακριβώθηκε, η δηλητηρίαση αυτή έγινε με έναν εξαιρετικά τραγικό τρόπο. Τό δηλητήριο η μαρκησία τό πίποτε στο πατέρα της σε 24 δόσεις, σε διάστημα δέκα μηνών! Όκτώ δόσεις όμως μήνες λοιπόν η σατανική αυτή δηλητηρίαση σκότωνε κάθε μέρα τον πατέρα της και δεχόταν συγχρόνως τα χείλια και τις εσχές του, τις οποίες το ανταπεδίδο διπλασιάζοντας όλοένα τις δόσεις του τρομερού δηλητηρίου της!

Φυσικά, ο θάνατος του άτυχου αυτού και τραγικού πατέρα έδωσε στην κατεστραμμένη μαρκησία τα χρήματά που χρειαζόταν, για να εξακολουθήσει τα όργανα και τις σπατάλες της με τον τυχοδιώκτη φίλο της. Μα τέτοιον είδους χρήματα φεύγουν πολύ γρήγορα. Και δυο χρόνια αργότερα η σατανική αυτή γυναίκα σχεδίαζε με τό συνένοχο της δυο άλλα συγχρόνως εγκλήματα για ν' αποκτήσει περιουσία. Θέλη δηλητηριάσει με τον ίδιο τρόπο τους δυο αδελφούς της και θά τους κληρονομούσε κι' αυτούς γιατί ήταν αντίπατοι!

Τά καινούργια σχέδιά της μύησαν άμέσως σε εφαρμογή. Ένώ η φυσική αυτή καινούργια δηλητηρίασε τα δυο αδέρφια της, έλάβε συγχρόνως τα όνειρά της για τό μέλλον. Η μαρκησία είχε από τον άντρα της ένα γυναικό και μία κόρη. Ο γυναικό της λοιπόν θά κατελάμβανε τό μεγάλο άξιομα που είχε η οικογένειά της στη βασιλική Αυλή και που τό κατείχε τότε ο ένας από τους αδελφούς της... Όσο για την κόρη της, αυτήν τη θεωρούσε εκουτήρ και για μία στιγμή σκέφτηκε να τη δηλητηριάσει κι' αυτήν. Έτοιμάσε μάλιστα και τό δηλητήριο. Μα την τελευταία στιγμή η άθωα εκείνη κόρη της μίλησε με τόσο γλυκό τρόπο, ώστε για πρώτη και μόνη φορά στη ζωή της η τρομερή εκείνη γυναίκα συγκινήθηκε! Έκρηψε λοιπόν τό δηλητήριο της και, όπως αναφέρει ένας χρονικογράφος της εποχής, της έδωσε να πει καθαρό γάλα!...

Όστόσο, οι δυο αδελφοί της πέθαναν, ο ένας

Η Μαρία Ντε Μπρινβιλλίε (Παλαιά γραμμάρι)

τρεις μήνες έπειτα από τον άλλον. Κι' έπειτα ήρθε η σειρά του αν- τός της!...

Μά τότε άξαφνα άρχισε για την καταθλιβή μαρκησία μία περίο- dos αληθινής δυστυχίας. Ο Σαιν Κρουά είχε γίνει πολύ άπαιτητικός, την έξεδίσε όλοένα, της άποσπασε διαρκώς μεγάλα ποσά, την ά- πείλανε. Τού καινού η μαρκησία τον φοβότανε πως θά τον μαζα- ράνε. Τού καινού έπεδίωξε να τον δηλητηριάσει. Ο ίδιος τη δηλητη- ρίασε μία μέρα και δεν της έδωσε τό αντίδοτο, παρά άφού έπεσε σ'ά γόνατα και τού έζησε να τη συγχωρήσει!

Όλα όμως αυτά δεν της έδωσαν καιρό να εκτελέσει τό σχέδιό της για τη δηλητηρίαση του αντρός της. Ο καιρός περνούσε. Η ά- γάπη που η μαρκησία έτρεφε άλλοτε για τον φίλο της, μεταβλήθηκε τώρα σε φριχτό μίσος. Στο τέλος, βλέποντας πως άλλαώτικα δεν μπορούσε να ξεφύγει τούς εκπ'σμούς του, αποφάσισε να τον παν- τρεύει. Τού άνεκύνωσε τις σκέψεις της και αυτός δεν της έλεε όχι. Μολαταύτα ο τυχοδιώκτης δεν ήθελε τό γάμο αυτό. Και τότε μία άλ- λόκοτη μονομαχία άρχισε μεταξύ τους.

Για νά παντρευτεί η μαρκησία τον Σαιν Κρουά έπρεπε να εκλεί- ψη ο μαρκήσιος σύζυγός της. Άρχισε λοιπόν να τον πότηει δηλητή- ριο. Μα ο Σαιν Κρουά τού έδινε άμέσως τό αντίδοτο και ο μαρκή- σιος ζούσε πάντοτε, χωρίς να καταλαβαίνει ποτέ ποιά τραγωδία πα- ζότανε εις βάρος του.

Στό τέλος όμως, ύστερα από τό αλλεπάλληλα αυτό δηλητήριο που τον πότησαν, έγινε σαν ήλιθος και κατήγησε παράλυτος!...

Δεν μπορούμε να διηγηθούμε εδώ όλα τα φρι- καστικά δράματα, των οποίων ήρωίδα στάθηκε η σατανική μαρκησία. Στο τέλος ο Σαιν Κρουά πέθανε δηλητηριασμένος. Μα πριν πεθάνει είχε αφήσει στο συμβολαιογράφο του ένα φάκελλο, με την έντολη, μόλις πέθανε, να τον παραδώσει στην αστυνομία. Ο μοιραίος αυτός φάκελλος τό απέκάλυψε όλα!

Η μαρκησία όμως πρόλαβε και έφυγε στην Αγγλία. Έτρεξε εκεί μέσα σε στερήσεις και κα- κουχίες, άγνοηση, σκεδόν ζητιανεύοντας. Μα στό τέλος την έπιασαν, την επανέφεραν στό Παρίσι και την κατέδικασαν σε θάνατο. Νά τί διηγείται ένας χρονικογράφος της εποχής αρετικά:

«Όταν κατέβασαν τό σώμα της απ' τη λαμη- τόμο, τό μετέφεραν στην πυρά που είχαν ετοιμά- σει. Η φλόγες τό έκαψαν και οι δήμιοι δια- σκόρπισαν τις στάχτες. Ο όχλος όμως, που εί- χε μαζευτεί εκεί γύρω, άρχισε να μαζεύει τό κα- μένα κόκκαλά της. Κι' αυτό γιατί, όσοι την εί- χαν ιδεί να πλησιάζει στη λαμητόμο, ισχυρίζον- ταν πως διέκριναν καθαρά ένα φωτεινότα- νο γύρω στό κεφάλι της. Πίστεψαν λοιπόν πως ήταν μία άγια γυναίκα!...»

ΑΡΑΒΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΘΕΟΣ, Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΘΕΟΣ!

Οι Άραβες της έρημου είναι εξαιρετικά θρησκόλητοι άνθρωποι. «Ο,τι κι' αν σκεφθούν, ό,τι κι' αν πούν, είναι άδύνατο να μην αναφέ- ρουν τό όνομα του Θεού. Σχετικό είναι και τό παλαιό ανέκδοτο τού Αλεξάνδρου Δομιά πατρός.

Ο Δομιάς είχε πάει κάποτε ταξείδι στην Άραβία. Μία μέρα πε- ρνούσε με τούς συντρόφους του την έρημο. Κόντευαν πειά να βρε- θούν στο μέρος που ήθελαν, όταν έξαφνα συνήντησαν έναν βεδουίνο που ερχότανε προς τό μέρος τους. Ο Δομιάς τον ρώτησε:

— Είπε μακριά απ' εδώ ο σταθμός των καραβανών; — Ο Θεός τό ξέρει, άποκρίθηκε ο βεδουίνος. — Κι' εσύ, τον ρώτησε τότε ο Δομιάς, πόσον καιρό έκανες για νά φτάσης απ' εκεί Ισμή! έδω; — Όσο θέλησε ο Θεός, απάντησε ο βεδουίνος. — Θά φτάσουμε ποσού μας πάρη ή νύχτα; — Αν τό θέλη ο Θεός! — Τέλος πάντων, σε μία ώρα θά είμαστε εκεί; — Ο Θεός είναι μεγάλος, απάντησε και πάλι ο βεδουίνος. — Σ' έρωτώ, ξαναείπε ο Δομιάς άναπόμονος, είνε μακριά απ' έ- δω ο σταθμός των καραβανών; — Είνε απύο κάτω, έλεε ο βεδουίνος και έδειξε με τό χέρι του στό βάθος της έρημου.

Είδα τότε, συνεχίζει ο Γάλλος συγγραφέας, πως δεν μπορούσα να συνεννοηθώ μ' αυτόν τον άνθρωπο και έξακολούθησα τό δρόμο μου. Τρεις ώρες αργότερα είχαμε φτά- σει στό μέρος που θέλαμε.

Η Θεά Άρτεμις

ΟΤΑΝ ΟΙ ΘΕΟΙ ΕΚΔΙΚΟΥΝΤΑΙ...

Η ΝΙΟΒΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Έκείνη την ήμερα οι Θεοί άπανηγύριζαν τη γιορτή της Λη- τούς κι' είχαν περικυλώσει κισσοστεφανωμένους τό βωμό της, άπάνω στον οποίο της έπρόσφεραν θυσία.

Μόλις τό έμαθε αυτό η Νιόβη, ή θυγατέρα τού Ταντάλου, έπήγε στην πλατεία, όπου γινόταν ή θυσία, κι' άφού στάθηκε άνάμεσα στό λαό φώναξε:

— Άφήστε τη θυσία και γυρμάστε κάτω τό βωμό της Λητούς! Λατρεύετε ένα πλάσμα κατώτερό μου και περιορνούετέ έμένα, την κόρη τού Ταντάλου, που καθόνταν στό ίδιο τραπέζι μαζί με τούς θεούς. Τί καλό σας έκανε ή θυγατέρα τού Τινάνος και την τιμάτε; Λησμονείτε ότι αυτή έχει μονάχα δυο τέκνα, ενώ έμένα με τριγυρί- ζουν έφτά γυιοι κι' έφτά κοπέλλες; Φύγετε γρήγορα απ' αυτό τό μέρος και ρίξτε κάτω τον κισσό που στεφανώνει τό μέτωπό σας. Άς πάη νά βοή άλλη χώρα ή Λητώ για νά στήσει τό βωμό της!...

Μόλις τάκουσε αυτά ή Λητώ, ψηλά στον Όλυμπο, κάλεσε τά δυο τέκνα της, τον Απώλωνα και την Άρτεμι, και τούς έλεε:

— Εμάθετε τί έλεε για μένα ή Νιόβη; Εμάθετε πως έκανήθη- κε για τό παιδιά της; Απαγόρευσε στους Θεούς να με λατρεύουν και άπειλεί να με δώξη έντελως από την πόλη. Τί λέτε λοιπόν, πρέ- πει νά μείνη άτιμώρητη γι' αυτό;

— Μη στενοχωριέσαι, μητέρα, άποκρίθηκε ο Απώλων. Η Νιόβη θά τιμωρηθή σκληρά για τ' άγριο φέροσό της.

Έπρεπε βέβαια μαζί του την Άρτεμι και σε λίγο φτάσανε στις Έθες. Κοντά στό τείχη της πόλεως άπλώνονταν ένας άπέραντος κάμπος, όπου συνήθιζαν νά πηγαίνουν ταχυικά τά παιδιά της Νιόβης και νά διασκεδάζουν. Έκεί λοιπόν τά βόηχαν και τώρα σκορπισμένα νά γυμνάζονταν.

Ο Απώλων σήκωσε τό τόξο του και σημά- δεψε...

Άξαφνα ο ένας απ' τούς γυιούς της Νιόβης, ο Ισμήνος, έβγαλε μία γοερή κραυγή, άφησε τό χαλινάρι τού άλόγου του απ' τό χέρι του κι' έπεσε κάτω νεκρός, με τό στήθος του τρανημένο απ' τό βέλος τού Απώλωνος. Ο Σκαίλος, ο ά- δελφός του, θέλησε τότε να τρέξη κοντά του να τον βοηθήσει, αλλά την ίδια στιγμή δεύτερο βέ- λος τον πέτυχε στό λαμύ και τον έξάπλωσε κι' αυτόν καταγής άνωχο. Ύστερα από λίγο σκοτώ- θηκε και ο Άγρίνορ από τρίτο βέλος.

Ο Δαμασκήτιον και ο Ελπίαντος, βλέποντας τούς αδελφούς των νά πέφτουν, έτρεξαν κοντά τους, αλλά κι' αυτούς ή ίδια τήνη τούς περιμενε.

Απ' όλους είχαν μείνει άζωμα ζωντανά ο Φαίδμος κι' ο Τάνταλος. Αλλά βρισκόνταν σε άρκετη απόσταση από τούς άλλους αδελφούς των και πάλεσαν άναμεσαύ τους, χωρίς νά αντίλη- ρθούν τί συνέβαινε. Καθώς όμως άγωνίζονταν,

έπεσαν νεκροί κι' οι δυο μαζί από τό στερνό βέλος του έκδικητικού Απώλωνος, που τούς διατέραςε τό σώμα τους!...

Έκείνη τη στιγμή κατέφθασε κι' ή Νιόβη με τίς έφτά θυγατέρες της για νά κοιτάσουν τούς γυιούς της, που γυμνάζονταν. Μόλις έδρε τό παλλήλαρι της έσπλωμένα όλα καταγής, δεν θέλησε νά πιστέυη πως ήταν νεκροί. Έτρεξε λοιπόν κοντά τους, άγασώσε τ' άθνητα κορμιά τους, έβάλε τό χέρι της στις θανατηφόρες πληγές των κι' απ' την άτελείωτη της άρχεις νά ξεροιάζουν τά μάλλιά της. Η κόρη της, κι' η μητέρα της κι' αυτές νά βαστάζουν τά κλάμιά τους, έπήγαν κοντά σ' αδέρφια τους και στηθοχτυπώνονταν.

Μία απ' αυτές, ή Νέμερα, θέλησε άξαφνα γι' βγάλη τό βέλος από τό στήθος ενός από τούς άγατημένους της αδελφούς, αλλά μόλις τό άγγιξε με τό χέρι της έπεσε κάτω νεκρή, χτυπημένη από ένα βέλος της σκληρής Άρτεμίδος.

Την ίδια στιγμή δεύτερο βέλος έσπλωσε καταγής την Κλεοδάτη και σε λίγο ή Νιόβη είδε νά πέφτουν μαρς στό μάτια της μία-μία, χτυπημένες απ' τά βέλη της θεάς, ή Αστούχη, ή Θεία, ή Πελοπεία, ή Αστυκράτεια...

Δεν της έμεινε πειά παρά μόνο ή Άννυγία. Η δυστυχισμένη μητέ- ρα άγκάλιασε την κόρη της σφιχτά κι' ύψωνόνας τά μάτια της έφώ- νιζε με σφαραγισμό:

— Αφήσε μου την αυτή, Λητώ, σε ίκετεύω... Δεν σου φταίνουν τά άλλα παιδιά μου; Θά μείνω, έρημη, δυστυχισμένη, χωρίς κανένα στον κόσμο...

Ένώ μιλούσε, ο Απώλων έσπριξε ένα βέλος ακόμα κι' ή Άννυγία ξεψύχησε στην άγκαλιά της μητέ- ρας της.

Ύστερα απ' αυτό ή Νιόβη πήγε και κάθισε σ' ένα βράχο κι' άρχισε νά κλαίει πικρά. Κι' από τότε πέρω- σε κι' άπόμεινε εκεί άνασθής, νε- κή, για νά δείξη τον καιρό τού μη- τρικού πόνου...

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΘΕΟΙ... ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΙΚΟΙ, ΜΑΝΙΑΚΟΙ, ΜΙΣΟΤΡΕΛΛΟΙ !...

Η πρωτότυπη άποψις ενός Ευρωπαίου επιστήμονος. Ήσαν νευρασθενικοί οι θεοί του Όλυμπου; Ο Κρόνος που έτρωγε τα παιδιά του! Ο Άλλόκοτος πενκεφάλος του Διός. Η νευρασθενική μελαγχολία της Δήμητρας. Η δρομομανία μιας πανέμορφης νύμφης. Πώς νίκησε ο προστατευόμενος της θεάς Αφροδίτης την Αταλάντη. Η Παισιφία που έρωτεύθηκε το Μινώταυρο! Η περιπέτεια της Ίου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένα πολύ πρωτότυπο επιστημονικό σύγγραμμα, ενός διασημού Ευρωπαίου επιστήμονος ψυχιάτρου, είδε τόσα τελευταία τό φως. Ο επιστήμων αυτός προσπαθεί να αποδείξει ότι η νευρασθένεια και τα ψυχικά νοσήματα εν γένει δεν είναι καθαρά δημιουργήματα της εποχής μας, όπως συνήθως πιστεύεται, αλλά ότι είνε τόσο παλιά όσο και η ίδια η ανθρωπότητα. Μ' άλλους λόγους, ο Ευρωπαίος επιστήμων αποδείχνει ότι όλοι οι μεγάλοι και μικροί θεοί του Όλυμπου ήσαν, χωρίς καμιά εξαίρεση, ψυχοπαθείς και νευρασθενικοί!

Τό ζήτημα παρουσιάζει ενδιαφέρον και οι αρχαίοι Έλληνικοί θεοί, που επικαλείται ο ξένος επιστήμων για ν' αποδείξει τους ισχυρισμούς του, είνε τόσο άσχημοι, ώστε άξιζει ν' ασχοληθούμε μαζί τους.

Πρώτα-πρώτα, εξηγεί ο Ευρωπαίος ψυχίατρος, ο Ζεύς, ο ύμνιμενός και τερατίκερος, ήταν ένας νευρασθενικός και μάλιστα από κληρονομικότητα! Είνε γνωστό ότι ο πατέρας του ο Κρόνος έπαχε από τη μανία να τρώγει τα παιδιά του! Για τόν ίδιο τόν Δία, ή αρχαία Έλληνική μυθολογία δεν αναφέρει άλλη αφοσίωση, εκτός από τόν τρομερό εκείνον κεφαλόπονα, απ' τόν οποίο τόν έσωσε ο Ήρως σπάζοντας στά δυο τόν κρανίο του με τόν τοσεκούρι. Έτσι αναπήδησε μέσ' από τόν κεφαλή του Διός, διαδώντανη και πάνοπλη, ή θεά Αθηνά, και έτσι γιναιρέθηκε και ο πρώτος θεός του Όλυμπου!

Φαίνεται όμως ότι η νευρασθένεια του ο Κρόνος την κληροδότησε και σ' άλλα παιδιά του. Η κόρη του ή Δήμητρα, έπειτα από τις έρωτικές περιπέτειες που είχε με τούς άδελφούς της, τόν Δία και τόν Ποσειδών, κυριεύθηκε από μιά τόσο μεγάλη μελαγχολία, ώστε κατήντησε ν' αποφεύγει κάθε συναναστροφή είτε με θεούς, είτε με ανθρώπους, και κατέφυγε στο τέλος σέ ένα σπήλαιο, όπου την κατέφεραν οι πιο μαύροι και σκοτεινοί λογισμοί!

Κάποτε ο Πάν, ο θεός τών δασών, την άνακάληψε εκεί, και τόσο πολύ τη λυπήθηκε που τη βρήκε σέ τέτοια κατάσταση, ώστε αποφάσισε νά τη γιναιρέψει. Έξερε ένα ματζούνι που γινόταν από βροστά μανιτάρια, και απ' αυτό έδωσε νά πιη ή άπελπισμένη θεά. Πράγματι, ή θεά όταν ήπιε τόν φάρμακο άποκοιμήθηκε και όταν ξύπνησε δεν είχε πειρά τίποτε. Αργότερα όμως ή αφοσίωση της την έαναβόησε και πάλι, όταν ο Πλούτων, ο θεός του Άδου, άρπαξε στά σκοτεινά του βασίλεια την κόρη της την Περσεφόνη. Τότε ή Δήμητρα κυριεύθηκε και πάλι από τη νευρασθένεια και τη μελαγχολία της, και άρχισε νά γιορτάζει παντού, ζητώντας πληροφορίες για την τύχη της κόρης της.

Κανείς δεν μπόρεσε νά τη γιναιρέψει από τη φοβερή της αρώφης γιαιρός τών Όλυμπίων δωματίων. Όσο που κάποτε, φτάνοντας στή Θράκη, ή Δήμητρα, συνάντησε μιά άπλοκή γυναίκα, που λεγόταν Βαυβώ και ήταν σέξμος του Διούλου. Η Βαυβώ άρχισε νά χορεύει μπροστά στή θεά, και χορεύοντας σήκωνε τά φουστάκια της ψηλά και έκανε τόσο άσεμνες κινήσεις, ώστε, όπως λέγει ένα πανάρχαιο τραγούδι του Όρφείου, στά χείλη της Δήμητρας, που ποτέ δεν άνοιγαν παρά μόνον για θρήνους και για κοπετούς, άνοιξε τόν γέλιο.

Από τότε ή θεά γιναιρέθηκε όλοτετα, και γι' άνάμνηση επικράτησε ή συνήθεια στούς αρχαίους Έλληνες νά αιορολογούν και νά κάνουν τά περίφημα δογιά τους, κα-

Έρως και Ψυχή

τά τας εορτάς τών Έλευσινίων μυστηρίων.

Και ο Βάχχος, ο θεός του κρασιού, είχε πάθει κι' αυτός από την ίδια αφοσίωση της Δήμητρας, όταν είχε πάει στίς Ίνδιες γιά νά συνήθισι κι' έχει τόν κόσμο νά πίνη! Μόνον που αυτός, αντί νά γιορτάζει άπλως τόν κόσμο, έπαχε, έπαχε δηλαδή από... δρομομανία!

Μιά άλλη περίφημη νευροπαθής της αρχαίας Έλληνικής μυθολογίας, ύστερική σχεδόν, ήταν ή Αταλάντη, ή φαιότερη γυναίκα της Τεγέας, που ήταν νύμφη του Λευκαίου όρους και άκούραστη κυνηγός.

Μόλις ή Αταλάντη γεννήθηκε, ο πατέρας της, που δεν ήθελε νάχη κορίτσια, διάταξε νά την πετάξουν σ' ένα δασινό. Εκεί όμως τη βύαξε και τη μεγάλωσε μιά άρσενδα, την οποία έστειλε ή θεά Άρτεμις, έπειτα δέ τη βόηκεν μερικά κυνηγού και την έσωσαν.

Όταν μεγάλωσε, ή Αταλάντη ήταν μιά σέση άντρογυναικα. Έλαβε μέρος στο κυνήγι τών πεοιφήμων Καλυδωνίων κάπρων, τού όποιου μάλιστα πήρε λάφυρο και τόν δέριμα, γιατί αυτή πρώτη τόν πλήγωσε. Σκότωσε αργότερα δυό Κενταύρους, τόν Ροίον και τόν Υγλαίο, που δοκίμασαν νά τη βιάσουν, άκόμη δέ έλαβε μέρος και στήν Αργοναυτική έκστρατεία.

Όπως είπαμε και παραπάνω, ή Αταλάντη ήταν μιά φαιότερη νύμφη, κάτι άνάμεσα στούς θεούς και στούς ανθρώπους. Πολλοί έμφοισαν νά την κάνουν γυναίκα τους, μα εκείνη δεν ήθελε νά παντρευτή και διέδωσε ότι θά την έπαυσε εκείνος που θά μπορούσε νά τη νικήσι στο τρέξιμο, και έτσι τούς νίκησε όλους και έξασκοντούσαν νά μένη παρθένα, όποιοι βγήκε στή μέση ο Μελανίων, ο προστατευόμενος της Αφροδίτης.

Η μυθολογία διηγείται ότι ο Μελανίων κατότανε και συλλογιζότανε πώς θά νικούσε την τρομερή Αταλάντη, όταν παρουσιάστηκε μπροστά του ή Αφροδίτη, ή θεά τού έρωτος και της άμορφίας.

Μελανίων, τού είπε, εγώ θά σέ βοηθήσω νά κατακτήσης την ώραία και άτίθαση Αταλάντη. Τού έδωσε τότε μερικά χρυσά μύλα και τόν συμβούλεψε τί έπρε- νά νά κάνει. Πράγματι, με τά χρυσά μύλα κρυμμένα μέσα στο χιτώ- νιό του, ο Μελανίων πήγε και βόηκε την Αταλάντη και άρχισαν τόν τρέξιμο. Στο δρόμο, ένώ τρέχανε, ο Μελανίων πέταξε ένα χρυσό μύ- λο. Η Αταλάντη δέ μπόρεσε ν' άποφύγι την γυναικεία περιέργεια και φιλαρέσκεια και έσκυψε και πήρε τόν χρυσό μύλο. Έτσι σπύ- σιγά ο Μελανίων πέταξε και τά άλλα χρυσά μύλα που τού είχε δώ- σει ή θεά και ή Αταλάντη έσκυβε και τά μάζευε. Μ' αυτό τόν τρόπο όμως έδινε στόν αντίπαλό της καιρό, όποιοι ο Μελανίων βγήκε στο τέλος νικήτης.

Τότε ή Αταλάντη δέχτηκε νά παντρευ- τή τόν Μελανίων, μα όταν μπήκαν γιά νά στεφανωθούν στο καώ της Κυβέλης, άρρη- μένου από τόν έρωτά τους έέχρισαν νά άπο- νεύουν στή θεά τόν σεδαμό που είχαν ίσχυρέ- ωσι και γι' αυτό τιμωρήθηκαν: Μεταμορφο- ήθηκαν σέ δυό λιοντάρια, εκείνη σέ θηλυκό κι' αυτός σέ άρσενικό.

Οι νευροπαθείς της αρχαίας Έλληνικής μυθολογίας άποτελούν κομπολόι όλόκληρο.

Νευροπαθής ήταν έξαρνα ο Πολυδά- ρης, ο όποιος είχε έρωτεύει μιά άρσενδα και άπόχτησε μαζί της δυό παιδιά! Νευροπαθής ήταν και ή Παισιφία, ή γυ-

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΦΥΛΗ

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

Πρωτοφανείς αγριότητες, ωρόντες και άπανθρώποι. Τό μί- σος τών Κινέζων κατά τών Ευρωπαίων. Βασανιστήρια άνό- τερα και της Ίερης Έξετάσεως. Η άκλωσίδες, ή άκλωδός, ή άκλινη. Τό μαρτύριο τών εκατό πληγών. Τό σικτρώ τέλος μιάς Γαλλικής άποστολής κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οι Κινέζοι είνε ο πιο έφευρετικός λαός στήν έπινόση διαφόρων μαρτυρίων προκειμένου νά τιμωρήσουν τούς έχθρούς των. Τόν παλαιό- τερο καιρό, που ύπρχε θανάσιμη έχθρα μεταξύ αυτών και τών Ευ- ρωπαίων, πολλοί Ιεραπόστολοι και ναυτικοί βόηκαν μαρτυρικά θάνατο στα χέρια τών Κινέζων.

Ένα από τά κυριότερα μαρτύρια, στα όποια υποβάλλον οι Κινέ- ζοι τά θύματα των, είνε ή λεγόμενη άκλωσίδες. Περιβάλλον δη- λαδή τόν λαμό του καταδίκου μ' ένα χονδρό σιδερένιο κλοιό και τά

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Η μεγάλη ήθοποιος Έλεονώρα Πτούζε

Αυτά λέγει ο ξένος ψυχίατρος γιά τούς αρχαίους θεούς και ήμ- θεούς. Τους βγάδι δηλαδή όλους μισότρελλους, έχοντας άνάγκη κλεισμάτων... στο Δρομοκαίτειο! Νά τόν πιστέψουμε; Όπως σας άρέσει...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΓΙΑΤΙ ΒΛΑΣΦΗΜΟΥΣΕ...

Στό μεσαίωνα, όταν οι Πάπαι της Ρώμης έξασκούνταν μεγάλη κο- σμική έξουσία είχε μείνει περίφημος γιά την αγριότητά του ένας Ί- ωάννης Χάκφορντ, Βρετανός την καταγωγή, και ά- χηγός τών μισοφόρων ταγμάτων της Άγίας Έδρας. Ο άμμοχαρής αυτός πολεμιστής, ο όποιος έρήμωσε κυ- ριολεκτικώς την Ίταλία, μολονότι ίππερευσε τόν Πάπα, ήταν άθεος και βλάσφημος.

Μιά μέρα δυό μοναχοί πήγαν νά τόν έπισκεφθούν και νά τόν παρακαλέσουν νά δώσι κι' αυτός τή συν- δομή του γιά τόν μοναστήρι τους.

Ειρήνη σέ σένα, άδελφέ μας, τού είπαν.

Στό διάβολο και ή εύχες σας και σεις μαζί!

Απάντησε τότε βράναισα ο μισοφόρος τού Πάπα.

Γιατί βλασφημείς έτσι, άδελφέ μου; ρώτησε ο ένας από τούς μοναχούς.

Τί θέλετε νά κάνω; άποκρίθηκε εκείνος. Δεν έξερτε ότι εγώ ζω από τόν πόλεμο; Η ειρήνη που μου εύχθήκατε θά μ' έκανε νά πεθάνω της πείνας!

σ' αυτό τόν μισοήσιο δένεται γυμνός άπάνω σ' ένα παλαιο, σε τού- πο πού νά μη μισση νά κινήσει καθόλου. Έπειτα πληθαίνουν οι δη- μοί, οι όποιοι είνε έφωδιασμένοι με μαχαίρια, μ' άρμάτια, με έρσο- ρια κι' άρχίζουν νά τερματίζουν τόν σώμα του, μέχρις ότου έξολοθί- σουν άποπάνω του άκριβός εκατό κομμάτια κορμιού.

Πά νά διαφύγει μάλιστα προσιότερο τόν μισοήσιο, οι βασανιστή- προέχουν νά μην τού κόψουν κανένα άπαραίτητο γιά τή ζωή δογανό, νά μην άνοίξουν καμιά φλέβα. Όταν συμπληρωθή τέλος ο αριθμός τών εκατό κομματιών και ο καταδικος καταντήσιν όποιος με σκελετό, πλησιάζει άλλος δήμιος, ο όποιος τόν άποκεφαλίζει.

Αφάνταστα είνε τά μαρτύρια, τά όποια ύπέστησαν οι Ευρωπαίοι, όσοι έπεσαν πριν από κάμποσα χρόνια στα χέρια φανατικών Κινέζων.

Μιά μέρα κάμποσοι Κινέζοι συνέλαβαν τά μέλη κά- ποιας Γαλλικής άποστολής και άφού τά έγυμνώσαν τά έξέσπεισαν και τούς έδωσαν αίσωτο ξύλο. Έπειτα τούς έξάλωσαν καταγής και τούς έκάρφωσαν άπάνω στο χώμα με μιά λόγχη. Τά δυστηρότερα θύματα, τά όποια ματαίως έπεκονόγντο τόν θάνατο μέσα άπελευθε- ρωσι τους, έμειναν σ' εκείνη τή θεοί πέντε όλόκληρες ώρες, πέντε ώρες φριχτών βασάνων και πόνων. Στο τέ- λος τούς έβγαλαν τά μάτια, τούς έτρώψαν τ' αυτιά κι' έτσι μισοζάντανους τούς έπνιξαν.

Τά ίδια σχεδόν έπαδε και ή οικογένεια ενός Ευρω- παίου προέχον. Η μητέρα του έξολοθίστηκε και ή κόρη του σκίστηκε σέ δυό κομμάτια! Ο κα- κήτος Ευρωπαίος προέχων υποχρεώθηκε νά παρα- κολούθησι τά βασανιστήρια τών άγαπήμενων του, κα- θισμένος σέ... μιά πολυθρόνα!... Υστερα τών έθανά- τωσαν κι' αυτών κατόπιν σκληρών βασάνων!...

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΡΟΔΟΥ

ΛΑ γελοῦσαν γύρω τὴν ἡμέρα πού γεννιέται μέσα σ' ἕναν ὠραῖο κήπο. Εἶχα ἐκεῖ συντροφιά καὶ πολλὰ ἄλλα λουλούδια καὶ φυτὰ. Μὲ περιποιόταν μιά νόστιμη κοπέλα, πού πολλές φορές ἐσκυβε ἀποπνέοντάς μου καὶ μὲ καμάωνε. Τὴν ἀγαποῦσα πάρα πολὺ, γι' αὐτὸ καὶ κάθε φορὰ πού τὴν ἐβλεπα αἰσθανόμουν μιά ἐξαιρετικὴ χαρὰ. Μιά μέρα ἡ κοπέλλα κίνησε νάρθη πάλι κοντά μου, ἀλλὰ τώρα τὴ συνόδευε κάποιος νεὸς λιγάκι μεγαλειότερος ἀπ' αὐτή. Περιπατοῦσαν μαζὺ κοινοβιολογώντας, ὅταν ἐφτάσαν κοντά μου καθίσαν σ' ἕνα πέτρινο καθίσμα δίπλα μου.

—Μάξιμ, εἰτε ἡ νέα στὸ νέο, σήμερα θέλω νὰ σὲ μαλώσω γιὰ καλὰ... Τί γίνηκες διὸ μέρες καὶ δὲν ἦρθες νὰ μὲ δῆς καθόλου; Ἀλλοτε βρισκόσουν ὅλη τὴν ὥρα κοντά μου καὶ τώρα βαρύνεσαι νὰ περὶ δόρο.

—Γιατί εἶσαι τόσο κακὴ, Αἰρηλία μου; τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ τρυφερότητα. Δὲν ξέρεις τάχα ὅτι ὁ πατέρας μου δὲν μ' ἀφήνει νὰ σὲ ζητήσω σὲ γάμο ἀπὸ τὸ δόξα ντ'; Ἰσὲλ πρὶν γίνῃ ὁ διορισμός μου; Ἐγὼ διὸ μέρες τώρα πού δὲν ἐξήκουσα κεφάλι ἀπ' τὴ δουλειά.

—Καλὰ, καλὰ, δὲν τὸ εἶπα γιὰ νὰ σὲ λυπήσω, ἀποκρίθηκε ἡ Αἰρηλία χαμογελώντας. Σὲ συγχωρῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά καὶ γιὰ νὰ πεισθῇς ὅτι δὲν σοῦ κρατῶ κόνα σου προσφέρω αὐτὸ τὸ μικρὸ δόρο.

Καὶ λήγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς ἕνα μικρὸ φαλλίδι καὶ μ' ἔκοψε ἀποχωρίζοντάς με ἀπὸ τ' ἄλλα ἀδέφια μου. Μὲ κῦτταξε γιὰ λίγο εὐχαριστημένη καὶ χοίρις νὰ καταλάβῃ τί πόνο δοκίμασα μ' ἔδωσε στὸ Μάξιμο. Ἐκεῖνος μὲ πῆρε στὸ χέρι του, τὴν εὐχαρίστησε μὲ λόγια εὐγενικά καὶ μὲν εἶπε:

—Τί χαριτωμένο πού εἶσαι!... Ἐπειτα μ' ἔβαλε στὴ μπουτονιέρα σου καὶ σὲ λίγες στιγμὲς, ἀπὸ ἀποχαλάρησιν τὴν Αἰρηλία ἀναχώρησε παίρνοντάς με καὶ μένα μαζί του.

Ὁ καινούργιος κόσμος πού ἔβλεπα μπροστά μου μ' ἔκανε νὰ λησμονήσω γρήγορα τοὺς πόνους μου. Περάσαμε μαζὺ μὲ τὸ Μάξιμο ἕνα κεντρικὸ βουλεβάρτο, ἀνεβήκαμε τὰ σκαλιά ἐνὸς πολυτελοῦς μεγάρου καὶ σὲ λίγο μπήκαμε μέσα σ' ἕνα ὠραῖο δωμάτιο. Τότε ὁ νέος κύριός μου, ἀπὸ ἐξοικειώσεως λίγο, γέμισε ἕνα μεγάλο ποτήρι καὶ μ' ἔβαλε ἐκεῖ μέσα. Μόλις ἡ ὄψις μου δροσίστηκε στὸ καθαρὸ νερὸ, ἀμέσως συνήλθα καὶ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή ἄρχισα νὰ μὴ συλλογίζωμαι τόσο πολὺ τὸν κήπο μου.

Ἐπειτα ἄρχισα νὰ ἐξετάζω μὲ περιέργεια τὸν κύριό μου, γιατί φανταζόμουν ὅτι θάμεια μαζὺ του πολὺν καιρὸ. Ἦταν εἰκοσιπέντε περίπου χρονῶν, ὀρθογώνιος, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του φαινόταν κάπως καταβεβλημένο ἀπ' τὶς διασκεδάσεις. Ἀπὸ ἄναψε ἕνα τσιγάρο, κάθισε σὲ μιά καρέκλα καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὸ πόδι του στὸ πάτωμα μ' ἀνυπομονησία, κυττάζοντας ὁλοένα τὸ ρολοῖ του. Σὲ λίγο σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ ἄρχισε νὰ κόβῃ βόλτες δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐνῶ ἡ ταραχὴ του μεγάλωνε. Σὲ μιά στιγμή ἀκούστηκε ὁ ἦχος ἐνὸς κουνουνιού καὶ ὁ Μάξιμος ἐτρεξε γεμάτος χαρὰ νὰ ὑποδεχτὴ μιά νέα πού ἔμπαινε.

—Μαρία, τῆς εἶπε κυττάζοντάς τὴν μὲ περιπάθεια, φοβοῦμαι πὼς δὲν θάρρῃς καὶ εἶχα στενοχωρηθῇ...

—Σὺ τὸ εἶχα ὑποσχεθῇ, ἀγαπητέ μου, καὶ δὲν μποροῦσα νὰ παραβῶ τὸ λόγο μου, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη χαμογελώντας μὲ νάζι. Καὶ γιατί ἀμφέβαλες, κύριε μου;

—Θὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, Μαρία. Χτὲς τὸ βράδυ ἀνέκα σ' εἶδα στὸ Μελόδραμα, μέσα στὸ θεωρεῖο τοῦ βαρὸν ντὲ Βω καὶ ἀμέσως κυριεύτηκα ἀπὸ ζήλια.

—Ὅστε εἶσαι καὶ ζηλιάρης; τοῦ εἶπε ἡ Μαρία γελώντας.

—Ἀναγκάζομαι νὰ τὸ ὁμολογήσω, Μαρία. Ἀλλὰ μπροστὰ στὴν ἀγάπη μου...

—Ἐλ, ἀφῆσέ τα αὐτὰ, τοῦ εἶπε ἐκείνη διακόποντάς τον. Τὸ ἀμὰ μου εἶνε κάτω καὶ περιμένει. Διάταξε

νὰ σοῦ σελλώσουν τὸ ἄλογο νὰ βγοῦμε περίπατο στὸ δάσος...

Ἐξαφνὰ ἡ νέα αὐτὴ μὲ εἶδε καὶ εἶπε στὸν Μάξιμο:

—Τί ὠροῖο πού εἶνε αὐτὸ τὸ ρόδο! Θὰ τὸ πάρω...

—Ἀφῆσέ το, σὲ παρακαλῶ, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, καθὼς ἀπλωνε τὸ χέρι τὴς πρὸς τὸ μέρος μου.

—Φαίνεται πὼς τὴς χάρισμα ἀπὸ καμμιὰ μαθήτρια παρθεναγωγείου, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη παίρνοντάς με.

—Ἐ, ἀφοῦ σοῦ ἀρέσει τόσο πολὺ, εἶνε δικό σου. Μήπως δὲν σοῦ ἀνέχονταν διὰ ὅσα βρισκόταν ἐδῶ μέσα;

—Ἀ, τώρα μπράβο! Μὴλὰς πολὺ λογικά, βλέπω...

Ὁ Μάξιμος τὴν ἀγκάλιασε καὶ τραβώντας τὴν κοντά του τὴν ἐφίλησε στὰ μάτια. Τὴν ἴδια στιγμή παρουσιάστηκε ἕνας ὑπηρέτης καὶ τοῦ ἀνγγεῖλε διὰ τὸ ἄλογο ἦταν έτοιμο.

Ὁ Μάξιμος πρὸςφερε τότε τὸ μπάριτο του στὴ νέα καὶ κατέβηκαν κάτω μαζὺ.

Προχωροῦσαν τώρα μέσ' ἀπὸ μιά μεγάλη λεωφόρο, ἡ Μαρία μέσα στ' ἀμάξι καὶ ὁ Μάξιμος καθάλα στ' ἄλογό του. Ὁ δρόμος ἦταν γεμάτος ἀπὸ ἀμάξια, ἄλογα, γυναικες καὶ ὁ οὐρανὸς φωτιζόταν ἀπὸ τὸν ἥλιο, πού πλησίαζε στὴ δύσι του. Ἡ Μαρία, ἐνῶ μίλοῦσε μὲ τὸ συνοδό της, κῦτταξε γύρω της μὲ τρόπο καὶ φαινόταν κάπως ἀνήσυχ.

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τ' ἀμάξι τῆς ἐρχόταν ἑφταπτος ἕνας κομψὸς νέος, ὁ ὁποῖος παρακολοῦθοσε καὶ τὴν ἐλαχίστη κίνησι τοῦ Μαξίμου καὶ ἔδειχνε πὼς ἡ παρουσία του κοντά τὴν νέα τὸν ἐστενοχωροῦσε. Σὲ μιά στιγμή ἡ Μαρία γύρισε πίσω τὸ κεφάλι τῆς μ' ἀδημονία καὶ βλέποντας τὸ νέο τόσο κοντὰ στὸ Μάξιμο, ἔσκυψε.

Τὸ βλέμμα πού ἀλλάξε μαζὺ του κρυφὰ ἐφανερώθηκε χαρὰ καὶ φόβο μαζὺ, γιατί στὸ πρόσωπό του εἶδε ζωγραφισμένο τὸ πείσμα καὶ τὴ ζηλοτυπία.

Ὅταν σὲ λίγο ὁ Μάξιμος σταμάτησε γιὰ νὰ κοινοβιολογήσῃ μὲ διὸ φίλους του, ὁ νέος πού τοὺς παρακολοῦθοσε ἐβίωσε τὸ ἄλογό του καὶ πλησίασε γρήγορα τὸ ἀμάξι τῆς Μαρίας.

—Σώπα, Ἐρρίκο, σῶπα, τοῦ εἶπε ἐκείνη βιαστικά καὶ συγχρόνως μ' ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς καὶ μ' ἔβαλε στὸ χέρι του.

Ἐνῶ ὁ νέος ἐτοιμαζόταν νὰ μὲ πάρῃ, ὁ Μάξιμος βρόθηκε ἀξαφνὰ κοντά μας, εἶδε τί γίνετο καὶ μ' ἄρπαξε μὲ τόση βία ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Ἐρρίκου, πού αἰσθάνθηκα ἕναν πόνο δυνατό. Μερικὰ πέταλα μου ἔμειναν στὸ χέρι τῆς Μαρίας, πού εἶχε γίνῃ κατὰχλωμη ἀπ' τὴ συγκίνησι.

Ὁ Μάξιμος μ' ἔσφιξε μὲ λύσσα καὶ μὲ ξανάβαλε στὴ μπουτονιέρα του.

—Κύριε, αὐτὸ τὸ λουλούδι ἦταν δικό μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ Ἐρρίκος μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπ' τὴν ὀργή.

—Δοκιμάστε νὰ τὸ πάρτετε λοιπὸν, ἀπάντησε ὁ Μάξιμος μὲ ψυχρότητα.

Ὁ Ἐρρίκος ἀπλώσε τότε τὸ χέρι του νὰ πιάσῃ ἀπ' τὸ μπάριτο καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἀν ἐπιμένετε, κύριε, ἐλάτε αὐριο τὸ πρὶν στὸ σπίτι μου νὰ τὸ πάρτετε...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔβγαλε τὸ ἐπισκεπτήριό του καὶ τὸ ἔδωσε στὸ νέο, ὁ ὁποῖος τὸ κράτησε καὶ τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ δικό του λέγοντας:

—Ἐχετε δικη, κύριε. Λοιπὸν σύμφωνα, αἰριο...

Ὁ νέος πῆρε τὸν ἀντίθετο δρόμο καὶ ἀπομακρύνθηκε, ὁ Μάξιμος ἐπλησίασε τὸ ἀμάξι γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν περίπατο μαζὺ μὲ τὴ Μαρία καὶ ἐγὼ λιποθύμησα.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο βρόθηκε πάλι μέσα στὸ ποτήρι, ἀπ' ὅπου μ' εἶχε πάρει ἡ ἀπαιτητικὴ ἐπισκεπτήρια. Τὸ νερὸ μὲ ὠφέλησε καὶ σιγά σιγά συνήλθα ἀπὸ τὸ βαδὺ λήθαργο, στὸν ὁποῖο ἦμουν βυθισμένο. Δοκίμασα τότε νὰ θυμῶ τὰ περιστατικὰ τοῦ περιπάτου, ἀλλὰ μὲν φανόταν πὼς εἶχε περάσει πολὺ διάστημα ἀπὸ τότε.

Τὸ παράθυρο ἦταν ἀνοιχτὸ καὶ μιά δροσερὴ αἶρα ἔμπαινε στὸ δωμάτιο. Ὁ οὐρανὸς εἶχε μιά γλυκὴ ἀπεριόγραστη καὶ ὁ ἥλιος ἔστειλε ἡλιοφάνεια στὸν ἀχτίδες ἀπάνω στὸ ποτήρι μου. Σὲ λίγο εἶδα νὰ μπαίνει μέσα μιά πεταλούδα μ' ὁλόχρυσά φτερά καὶ νὰ κάθεται ἀπάνω σὲ κάποιο φῶδο τοῦ διπλανοῦ ἀνθοδοχείου γιὰ νὰ πετάξῃ ἔπειτα μὲ τὴ σειρά σ' ἄλλο...

Ἀπὸ τὸ θέαμα μοῦ ξανάφερε τὴ μνήμη τοῦ δικού μου καὶ μὲ γέμισε λύπη στὴν ἰδέα πὼς ἦμουν μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους μου. Ἐκείνη

ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΑΝΤΕΛ

τὴ στιγμή αἰσθανόμουν τὴ μεγαλειότητα τῆς ζωῆς μου. Ἐξαφνὰ εἶδα τὴν πεταλούδα ν' ἀφήνῃ τὸ ἀνθοδοχεῖο, νὰ περιφέρεται ἀσκόπα γιὰ λίγο μέσα στὸ δωμάτιο καὶ νὰ κυττάξῃ πρὸς τὸ μέρος μου μὲ προσοχή. Ἀμέσως μέθυσα ἀπὸ μιά τρελλὴ ἐλπίδα, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀπογοιεύτηκα. Ἡ πεταλούδα μὲ πλησίασε, μοῦ ἔριξε ἀπὸ κοντὰ ἕνα βλέμμα καὶ πέταξε ἀφήνοντάς με σὲ μιά θανάσιμη ἀπελπίσι. Ἐτοῖμα ἔμεινα πὼς ἡ νεότης μου εἶχε πετάξῃ γιὰ πάντα καὶ πὼς ἡ ὁμορφιά μου δὲν ἔβριζε γιὰ τίποτε. Εἶχα γράσει πειὰ καὶ ἔφραζε νὰ περιμένω σὶντομα τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου.

Ἐβλεπα ὅτι ἔφραζε νὰ ὑποκύψω στὸ μοῖρα καὶ ἐλεεινολογοῦσα τὸν ἑαυτὸ μου γιὰ τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς μου. Ἐνῶ βρισκόμουν βυθισμένο σ' αὐτὲς τὶς ἀπαισιες σκέψεις, εἶδα νὰ μπαίνει ὁ Μάξιμος χλωμὸς καὶ ἀδυνατισμένος, ἔχοντας τὸ δεξιὸν χέρι τυλιγμένο μ' ἕνα μαντήλι. Εἶχε πληγώθει στὴ μονομαχία μὲ τὸν νεὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας καὶ ὑπόφερε ἀρκετὰ ἀπ' τὸν πόνο.

—Σὰς εὐχαριστῶ, καλοὶ μου φίλοι, εἶπε πρὸς τοὺς διὸ ἀγνωστους πού τὸν συνόδευαν. Μοῦ φανήκατε πολὺ χρήσιμοι καὶ σὰς εὐγνωσκῶ. Πονῶ ξέρετε τόσο!...

—Ἐ, εἶπὸ τὸ ἦθελε ἡ τύχη, ἀγαπητέ Μάξιμ, ἀπάντησε ὁ νέος ἀπ' αὐτοὺς. Μὴ στενοχωριέσαι ὅμως. Δὲν εἶνε τίποτε, ἕνα ἐλαφρὸ γκαρτσόνισμα πού θὰ περάσῃ μέσα σὲ διὸ βδομάδες τὸ πολὺ. Περὰ ἀπὸ σὺν λοιπὸν...

Σὲ μιά στιγμή τὸ βλέμμα τοῦ Μαξίμου ἔπεσε ἀπάνω μου. —Πολὺ ἀκριβὰ μοῦ στοίχισε αὐτὸ τὸ ρόδο, εἶπε στοὺς διὸ ἄλλους. Αὐτὸ τὰ φταῖνε διὰ...

—Τί τὰ θέλεις, τὸν διέκοψε ὁ νέος, τὸν ὁρῶ θάχονταν πάντα ἀγκάθια...

Ἐχε δίκιο ὁ φίλος μας, εἶπε τότε καὶ ὁ ἄλλος κύριος. Ἀν θέλεις ν' ἀκούσῃς τὴ συμβουλὴν μου, ἀγαπητέ Μάξιμ, ἄφησε μιά γιὰ πάντα αὐτὴ τὴ Μαρία. Εἶνε φίλαρεσκή καὶ ἐπιλόχει γυνίκα, δὲν πρέπει νὰ τὴν ξαναδῇς πειὰ, δὲν σοῦ ταιριάζει...

—Συμφωνῶ πλήρως, ἀπάντησε ὁ νέος. Κι' ἀπὸ σήμερα στέλλω σὲ ἀνάθεμα ὅχι μόνο τὴ Μαρία, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄνθρωπο μ' αὐτή...

Πλησίασε ἔπειτα κοντά μου, μ' ἄρπαξε ἀπ' τὸ ποτήρι καὶ μὲ πέταξε στὸ δόρο.

—Στὸ διάβολο, φώναξε, καὶ σὺ καὶ ὅλα τὰ θηλικὰ τῆς γῆς!...

Ἐπείτα μέσα στὸ χῶμα. Ἀχ, Θεέ μου, πόσο πονοῦσα, πόσο πονοῦσα!... Πέρασε ἔπειτα ἕνα κάρο μὲ οκονιὰ καὶ μ' ἔριξε ἀπὸ μέσα σ' αὐτὸ. Κατακλίθηκα πλάι σὲ μιά γυναικίαν καλτοσδέτα. Αὐτὴ, μόλις εἶδε τὰ χάλια μου, γέλασε καὶ μοῦ εἶπε:

—Φτοχὸ λουλουδι! Δὲν τὴν περίμενες βέβαια τέτοια τύχη. Μὰ αὐτὸς εἶνε ὁ κόσμος, μικρὸ μου. Βοήθα καὶ δυσωδία... Ματαιότης... Ἀκαθαρσία!...

Ἀφῆσα ἕνα βαδὺ στεναγμὸ καὶ λιποθύμησα.

ΤΟ ΦΕΙΔΙ ΚΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΝΔΟΣ

Κάποια Ἀγγλίσ κυρία, πού ζῇ στὰς Ἰνδίας, διηγείται σὲ μιά Ἀγγλικὴ ἐφημερίδα τὸ ἀκόλουθο περίεργο γεγονός πού τῆς συνέβη πρὸ λίγου καιροῦ:

«Ἐν ἕνα σατάκι, γειτονικὸ μὲ τὸ δικό μου, κάθε πρωὶ ἔβγαυε στὸ παράθυρο ἕνας μικρὸς Ἰνδὸς καὶ ἔτρωγε τὸ γάλα του. Κατὰ τὴ διάσκεψιν τοῦ προγεγενημένου τοῦ τὸν ἄκουγα πάντοτε νὰ κοινοβιολογῇ μόνος του εὐθηνά. Μιά μέρα, ἐπειδὴ μοῦ φάνηκε περίεργη αὐτὴ ἡ ἱστορία, βγήκα στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ μὲ μεγάλο μου τρόμο εἶδα διὰ μέσα ἀπὸ τὸ φλιτζάνι τοῦ μικροῦ ἔβγαυε ἕνα γάλα ἕνα φεῖδι καὶ πῆρε.

Τὸ μικρὸ δὲν φαινόταν νὰ ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνον ὁμοσχεδισμὸν τοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ τοῦ χτυποῦσε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι του μὲ τὸ κοντάκι καὶ τοῦ ἔλεγε γελώντας: —«Μπόμπερ! Μπόμπερ!» (Κακομαθημένο! Κακομαθημένο!). Τὸ φεῖδι ὅμως δὲν ἀγρίευσε καθόλου ἀπὸ τὰ ἀστεῖα τοῦ μικροῦ καὶ ἐξακολούθησε νὰ πίνει ἡσυχὰ τὸ γάλα, ὅταν δὲ ἐχόρτασε ἐξώθησε σ' ἕνα θάμνο, ἐκεῖ κοντά.

Ἐγὼ, καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, στεκοῦμαι σὴν ὑπονοημένη καὶ δὲν τοιμοῦσα νὰ κινηθῶ, γιατί κάθε κίνησις μου, ἔστω καὶ ἡ παραμικροτέρα, μποροῦσε νὰ κινή τὸ φεῖδι νὰ δαγκώσῃ τὸν μικρὸ. Μόνον ὅταν ἐξαφανίστηκε τὸ ἐσπερὸ φῶνασμα μερικὸς ὑπηρετὸς μου, οἱ ὁποῖοι ἔψαξαν στοὺς θάμνους καὶ ἐσκόπευσαν τὸ φεῖδι.

Ὅταν τὸ παιδί τὸ ἔμαθε αὐτὸ, ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα καὶ μὰς εἶπε διὰ τὸ φεῖδι πῆγαινε ἐπὶ ἐβδομάδες κάθε πρωὶ στὸ παράθυρό του καὶ ἔβγαυε τὸ γάλα του μαζὺ του σὴν καλοὶ φίλοι.»

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΙΕΙΑΝ ΤΟΥ 1913

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἡ ὁρμητικὴ τῶν στρατιωτῶν μας. Ὑπὸ βροχὴν ὀείδων. Ἡ κατάπληξις καὶ ὁ θαυμασμός τοῦ μεράρχου Μοσχόπουλου. Ἡ ἀγριότης τῶν Βουλγάρων στὸ Καρχαμπευνάρ. Μιά ἀπάνθρωπη καὶ φρικιαστικὴ πρᾶξις τῶν. Τὰ ἱστορικὰ λόγια τοῦ βασιλέως πρὸ τῆς μάχης τοῦ Κιλίκις κλπ. κλπ.

Ἐνα ἀπὸ τὰ συντάγματά μας, πού ἔδρασαν περισσότερον κατὰ τὸν Ἑλληνοβουλγαρικὸ πόλεμο, ἦταν καὶ τὸ 80 πεζικό. Ἐνῶ τὸ σύνταγμα αὐτὸ κατέβαινε ἀπὸ τὰ ἱμάτια τῆς Μπαλκίας στὴν πεδιάδα τοῦ Κιλίκις, ἄρχισαν νὰ πέφτουν ἀπὸ τὴν πρὸς προχωρημένες θέσεις τῶν Βουλγάρων ἡ πρῶτες ἐχθρικές κανονιές.

Οἱ στρατιῶτες μας ὅμως, συνηθισμένοι πειὰ στὴ φωτιά, ὑποδέχτηκαν τὸν κανονιοβολισμὸν μὲ εἰρηνικὴς ἀναφωνήσεις:

—Ἀρχισαν ἡ χαρETOύρες, παιδιά!...

—Ζήτω!... Νὰ σὰς ζήσῃ!...

—Νὰ τὸ χάρεστε τὸ πυροβολικὸν σὰς!...

—Φύστετε νὰ μὴν ἀδυσκαθῇ!...

Καὶ μὲ παρόμοια εὐθυμολογήματα προχωροῦσαν ὁλοένα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐχθροῦ, χωρὶς νὰ χάσουν οὐτε στιγμή τὴν ἀταραξία τους.

Σὲ λίγο κατέφθασε μαζὺ μὲ τὸ ἐπατελεῖο του καὶ ὁ μέραρχος Μοσχόπουλος, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν εἶχε διακριθεῖ προηγουμένως κατὰ τὴν πολιορκία τοῦ Μαζανίου. Μόλις τὸν εἶδαν οἱ στρατιῶτες ἐνθουσιάζονταν ὁλοένα περισσότερον καὶ ἄρχισαν νὰ κραυγάζουν:

—Νὰ μὰς ζήσης, στρατιῶτε Μαζανίτη!...

—Ζήτω ὁ σιδερένιος μέραρχος!...

Ὁ Μοσχόπουλος, βλέποντας τὴς ἐνθουσιάζουσας αὐτὲς ἐκδηλώσεις τοῦ στρατοῦ, ἔμεινε κατάπληκτος καὶ γυρνώντας πρὸς τοὺς ἐπατελεῖς τὸν τοῦς εἶπε:

—Ἐγὼ ἦθα ἐδῶ γιὰ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνω, τώρα ὅμως καταλαβαίνω ὅτι τὸ ἴδιο θάταν καὶ ἂν δὲν ἐρχόμουν. Μὲ τὸ κοινοῖο πᾶχουν αὐτοὶ δὲν θὰ σταματήσουν οὐτε στὴ Σόφια!...

Μετὰ τὴ μάχη τοῦ Καρχαμπευνάρ, τὸ τεῖμα τῶν ἐθελοντῶν, μὲ ἐπικεφαλὴν τὸν θουλιζὸν ταγματάρχην Γραβάνη, πῆγε νὰ διασκευασθῇ στὸ ὁμόνοιο Τουρκικὸ χωριό. Ἡ ὑποδοχὴ πού βρέθηκαν ἐκεῖ οἱ δικοὶ μας ἐκ μέρους τῶν Τούρκων εἶνε ἀνὰ τὰς ἀπείρους περιγραφὰς. Ὅλα τὰ σπῆτια ἦσαν ἀνοιχτά γιὰ τοὺς νικητὰς, τοὺς ὁποῖους οἱ χάτικοι ἐπεριποιήθηκαν μὲ τὰ καλύτερα φαγητὰ τους.

Ἦσθατε νὰ μὰς ἀφῆτε ἀπ' τοὺς τραύματος. Ἐλεγον ἐννοώντας μ' αὐτὸ τοὺς Βουλγάρους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους εἶχαν πάθει ἀπᾶντατα δεινὰ. Αὐτοὶ οἱ καινούργιοι μὰς ἐσφάξαν τὰ παιδιά, μὰς ἀτίμασαν τὶς γυναῖκες, μὰς ἐλεηλάτησαν τὶς περιουσίας. Εὐλογημένη ἔστω ἡ στρατὰ πού σὰς ἔφερε...

Γιὰ νὰ ἐννοηθῇ δὲ πόσο μεγάλο ἦταν τὸ μῆκος τῶν Τούρκων τοῦ Καρχαμπευνάρ κατὰ τὴν πρῶτην κατάχων τοῦ χωριοῦ τῶν, ἄρκει νὰ ἀναφερθῇ διὰ τὸ ὅτι οἱ Βούλγαροι μιά μέρα μάζεψαν διὰ τὰ Τουρκόπουλα καὶ τὰς αὐτῶν μέσῃ στὸ πᾶσι, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀφοσίωσιν!...

Τὴν παραμονὴν τῆς πολυέκρου μάχης τοῦ Κιλίκις ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀπεβίβηεν τὰ κατὰ τὴν ἱστορικὴν λόγια πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ στρατοῦ:

—Γνωρίζω ὅτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Κόδρου μὲ καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Πατριολόγου γινάσκεις. Ἐλὼν ἡγεμόν καὶ στρατάρχην, δὲν ἀπέδωκε στὸν κορβάνι του. Ὁ ἀνδρας πού ἀρχίζει αὐριὸ ἐνέχει μεγίστην οὐλοσύνην γιὰ τὸ ἔθνος μας. Μὲ ὁδὸν νὰ προβλέπῃ ὅτι πολλοὺς ἀπὸ σὰς δὲν πρόκειται νὰ ποὺς ξανάβῃ ἐπὶ τῇ γῇ. Δὲν μπορῶ νὰ σφίξω καθεὶς σὰς τὸ χέρι χωριστὰ, ἀλλὰ μονάχα αὐτὸ σὰς λέγω:

Ἀξιωματικοί, τεθῆτε ἐπὶ κεφαλῇς τῶν στρατιωτῶν σας καὶ ἐκδηλώσατε τὸ καθήκον σας...

Καὶ γυρνώντας ἀμέσως πρὸς τὴν παριστάμενην Λιάδο, ἐπρόσθεσε:

—Καὶ σὺ, Λιάδο, πῆγαινε νὰ μὴς ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ λό

ΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΛΕΩΝ Ο ΣΟΦΟΣ ΚΑΙ Η ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ

Τὸ διαζύγιο τοῦ Λέοντος καὶ τῆς Θεοφανούς. Ὁ θάνατος τῆς αὐτοκράτειρας. Λέων καὶ Ζωή. Ὁ γάμος τους. Δυὸ μνηστήρες θάνατοι. Ὁ τρίτος γάμος τοῦ αὐτοκράτορος. Ὅπου ἡ αὐτοκράτειρα πεθαίνει μαζί με τὸ νεογέννητο διάδοχο. Ὁ μοναχὸς Εὐθύμιος. Συνωμοσίες, ραδιουργίες, μηχανορραφίες. Ὁ τρομερὸς ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος. Εἰς ἀναζήτησιν τετάρτης συζύγου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΓΙΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πῶς ὁ Λέων ὁ Σοφός, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του Βασιλείου Βουλγαροκτόνου, θέλησε νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τῆς συζύγου του, τὴν ἐνάρατη καὶ θεοσώλητη Θεοφάνη.

Ἐκτὸς τῆς ἀρχικῆς ἀντιπαθείας ποὺ ἐννοιοῦσε πρὸς τὴ Θεοφάνη, ἕνας ἄλλος λόγος ποὺ ἔκανε τὸ Λέοντα νὰ ἐπιδιώκῃ τὸ διαζύγιο, ἦταν ἡ διαδοχὴ τοῦ θρόνου του. Ἡ Θεοφάνη δὲν τοῦ εἶχε χαρίσει διάδοχο καὶ γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἰδία στὸ τέλος συγκρατήθηκε ν' ἀφήσῃ τὸ Λέοντα ἐλεύθερο νὰ παντρευτῇ τὴν ἀγαπημένην του Ζωή, τὴν κόρη τοῦ πατρικίου Τσαούση. Μετὰ τὴν ἀποχώρησίν της ἡ Θεοφάνη ζήτησε παρηγοριά στὸ Θεό, μὰ δὲν ὑπέφερε καὶ πολὺ, γιατί ἔσπευ' ἀπὸ λίγων καιρῶ, στὴ 10 Νοεμβρίου 893, πέθανε, σὲ ἡλικία μόλις τριάντα ἐτῶν.

Ὁ Λέων ἔκανε στὴ συζύγῳ του μεγαλοπρεπὴ πρᾶγμα κηδεία καὶ τὴν ἔθαψε στὸ ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Πρὸς τιμὴν της μάλιστα ἔχτισε καὶ μιὰ ἐκκλησίαν, στὴν ὁποία ἔδωσε τ' ὄνομά της, ὅστε' ἀπὸ μερικὰ χρόνια δὲ ἡ Ἐκκλησία κατέταξε μετὰ τῶν ἁγίων τὴν ἐνάρατη καὶ μελαγχολικὴ αὐτὴ βασίλισσα, στὴς ὁποίας τὸν τάφο, ὅπως ἀναφέρουν οἱ χρονικογράφοι, πολλὰ θαύματα εἶχαν συντελεσθεῖ.

Ὁ Λέων ἦταν πεινᾶ ἐλεύθερος... Μὰ ἡ ἀγαπημένη του Ζωή δὲν ἦταν ἐπίσης ἐλεύθερη, γιατί, ὅπως εἰπαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, ὁ Βουλγαροκτόνος εἶχε φροντίσει νὰ τὴν παντρεύῃ καὶ αὐτὴν διὰ τῆς βίας, γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ γινεῖο του. Εὐτυχῶς γιὰ τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους, λίγων καιρῶ μετὰ τὸ θάνατο τῆς Θεοφανούς, πέθανε καὶ ὁ σύζυγος τῆς Ζωῆς καὶ ἔτσι ἔμειναν ἐντελῶς ἐλεύθεροι. Σχετικῶς με τοὺς δυὸ αὐτοὺς θανάτους πολλοὶ λογιόστηκαν, ὅτι δὲν ἦσαν ἐντελῶς τυχαῖοι, μὰ ποτε δὲν ἐξακριβώθηκε σχετικῶς ἡ ἀλήθεια. Ποιὸς τοιμοῦσε ἄλλωστε νὰ ἐξετάσῃ τέτοια πράγματα, στὴ στιγμή ποὺ ὁ Λέων ἦταν αὐτοκράτωρ καὶ ἡ Ζωή κόρη τοῦ πρωθυπουργοῦ...

Ὅλα λοιπὸν εἰνородῶσαν τὸν αὐτοκρατορικὸ αὐτὸ γάμο. Ἐπιπλέον ὁ Λέων ἐλάτρευε τώρα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ τὴ Ζωή, γιατί τοῦ εἶχε σώσει πρὸ

ἄλλων μνητῶν τῆ Ζωῆ, ἀποκαλύπτοντάς του μιὰ συνωμοσίαν ποὺ εἶχε ἐξερῶνται ἐναντίον του. Ὁ πατέρας τῆς Ζωῆς πάλι, ὁ πρωθυπουργὸς Στυλιανὸς Τσαούσης, ὁ ὁποῖος ἦταν εἰνородῶν τοῦ Λέοντος καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει ἀπ' αὐτὸν τὸν γιὰ πρώτη φορὰ χρησιμοποιοῦμενο —συμβολικῶς ἴσως— τίτλο τοῦ «βασιλοπότηρος», ἔκανε δ.τι. μπορούσε γιὰ νὰ ἐπιταχίῃ αὐτὸ τὸ γάμο. Εἶχε ἐγκαταστήσει μάλιστα τὴν κόρη του στὸ διαμέρισμα ποὺ κατεῖχε ὁ ἴδιος μετ' αὐτῆς. Μόνο ὁ μοναχὸς Εὐθύμιος εἶχε ἀντιρροήσεις γι' αὐτὸ τὸ γάμο καὶ ἔλεγε στὸν αὐτοκράτορα ὅτι ἀπὸ ποὺ σκοπεῖ νὰ κινή ἦταν ἀσέβεια καὶ ἀνομία.

Μὰ ὁ Λέων γελῶσε με τὴς ἐκλήσεις της καὶ ἀπαντοῦσε στὸν ἅγιό αὐτὸ ἄνθρωπο:

—Ἐλα, πάτερ μου, ἀκούσε με καὶ μὴ λές βλακείες... Ὅπως ἔρεος, ἔχασα τὴ γυναῖκα μου... Πρέπει λοιπὸν, ὅπως δὲ ἔκανε καὶ κάθε ἄλλος στὴ θέσιν μου, νὰ σκεφτῶ νὰ ξαναπαντρευθῶ. Ἡ Ζωὴ πάλι βοήθειαν στὴν ἰδίαν ἀκριβῶς κατάστασιν με μίνα. Εἶνε ἐντελῶς ἐλεύθερη... Γιατί λοιπὸν θέλεις νὰ ματαιώσῃς ἐκεῖνο ποὺ ἐπιβάλλουν οἱ νόμοι καὶ συμβουλεύει ἡ Γραφή...

Ὁ Εὐθύμιος ὁμοῦς θύμωνε καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε: —Κανένας δὲν σ' ἐμποδίζει καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε:

—Κανένας δὲν σ' ἐμποδίζει καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε:

B'.

ΙΔΑΜΕ στὸ προηγούμενο φύλλο πῶς ὁ Λέων ὁ Σοφός, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του Βασιλείου Βουλγαροκτόνου, θέλησε νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τῆς συζύγου του, τὴν ἐνάρατη καὶ θεοσώλητη Θεοφάνη.

Ἐκτὸς τῆς ἀρχικῆς ἀντιπαθείας ποὺ ἐννοιοῦσε πρὸς τὴ Θεοφάνη, ἕνας ἄλλος λόγος ποὺ ἔκανε τὸ Λέοντα νὰ ἐπιδιώκῃ τὸ διαζύγιο, ἦταν ἡ διαδοχὴ τοῦ θρόνου του. Ἡ Θεοφάνη δὲν τοῦ εἶχε χαρίσει διάδοχο καὶ γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἰδία στὸ τέλος συγκρατήθηκε ν' ἀφήσῃ τὸ Λέοντα ἐλεύθερο νὰ παντρευτῇ τὴν ἀγαπημένην του Ζωή, τὴν κόρη τοῦ πατρικίου Τσαούση. Μετὰ τὴν ἀποχώρησίν της ἡ Θεοφάνη ζήτησε παρηγοριά στὸ Θεό, μὰ δὲν ὑπέφερε καὶ πολὺ, γιατί ἔσπευ' ἀπὸ λίγων καιρῶ, στὴ 10 Νοεμβρίου 893, πέθανε, σὲ ἡλικία μόλις τριάντα ἐτῶν.

Ὁ Λέων ἔκανε στὴ συζύγῳ του μεγαλοπρεπὴ πρᾶγμα κηδεία καὶ τὴν ἔθαψε στὸ ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Πρὸς τιμὴν της μάλιστα ἔχτισε καὶ μιὰ ἐκκλησίαν, στὴν ὁποία ἔδωσε τ' ὄνομά της, ὅστε' ἀπὸ μερικὰ χρόνια δὲ ἡ Ἐκκλησία κατέταξε μετὰ τῶν ἁγίων τὴν ἐνάρατη καὶ μελαγχολικὴ αὐτὴ βασίλισσα, στὴς ὁποίας τὸν τάφο, ὅπως ἀναφέρουν οἱ χρονικογράφοι, πολλὰ θαύματα εἶχαν συντελεσθεῖ.

ΣΤΙΧΟΙ

ΣΕ ΛΕΥΚΩΜΑ

Κόρη, στὸ γελᾶστί σου βλέπω μάτι, πῶς πελάγους βάθος καὶ μαγεῖα, βλέπω κρυφί, γλυκίαν μελαγχολία, σὺν νὰ ζήτῃ, σὺν νὰ μαντεύῃ κάτι.

Σὺν ρόδο τοῦ Ἀπρίλη ποὺ ἀσημένει τῆς χαρᾶς ἡ μωρομένη πόρνη, ἐπὶ λεπτὴ ἀγνώστου πόθοι ἡ ἔχνη τῆς βελουδένιας σφί σου δαλάνει.

Ὁ ἥλιος δταν λάμπῃ στὰ λειβάδια τὴν πόρνη δὲ σφαιρῶσιν σὲ πετρώδια μωροχόμοι στὸν λαυλοῦδὸν τὰ χεῖλιν.

Ἄλλα ἡ χρυσὴ σου καταγινὴ ἐκείνη σταλασματὰ δακρύου ἴσως γίνῃ, τ' εἰνερο ποὺ ζήτῃς σὺν ἀνατέλλῃ.

Α. ΠΡΟΒΕΛΓΙΟΣ

πὲ νὰ παντρευτῇ γιὰ τὸ συμφέρον τῆς δυναστείας του. Ἐτοί, δταν με τὸν καιρὸ παρηγορήθηκε γιὰ τὸ θάνατο τῆς Ζωῆς, καταγινώσκοντας πεινᾶ ὅλους τοὺς διαταγμούς του, παντρεύτηκε, στὰ 899, μιὰ ἐξαιρετικὰ ὀραία γυναῖκα, ἀσιατικῆς καταγωγῆς, τὴν Εὐδοκίαν Βαϊαννοῦ.

Μὰ ἡ ἀτυχία τὸν κατεδίωξε καὶ στὸν τρίτο του γάμο. Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνῳ ἡ Εὐδοκία πέθανε, τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο τὸν πολιτικό διάδοχο, ὁ ὁποῖος ὁμοῦς ἀκολούθησε ἀμέσως στὸν τάφο τὴν μητέρα του!...

Ἐτοί, οὔτε με τὸν τρίτο του γάμο ὁ Λέων ἀπέκτησε διάδοχο καὶ ἡ κατάστασις εἶχε γίνῃ ἐξαιρετικὰ σοβαρή. Ἀνὸ τὸ τρίτος γάμος του εἶχε προκύψει τὴ γενικὴ κατακραυγὴ, τί ἔπρεπε νὰ συμβῇ ἀνὰ παντρευνόταν καὶ τετάρτη φορὰ; Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἡ Ἐκκλησία τὸ ἀπαγόρευσε κατηγόρημα καὶ οἱ νόμοι οὔτε προέβλεπαν κἀν μιὰ τέτοια περίπτωση, τόσο ἀφάνταστη ἦταν... Στὰ μάτια τῶν Βυζαντινῶν, τέτατος γάμος ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα, ποὺ δὲ μπορούσε νὰ διαφύγῃ κανεὶς... Μὰ τί σημασία εἶχαν δι' αὐτὰ;... Ὁ Λέων ἔπρεπε ν' ἀποκτήσῃ παῖδι... Ἐντομεταξὺ ἀπεκαλύπτοντο σχεδὸν καθημερ-

—Κανένας δὲν σ' ἐμποδίζει καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε:

—Κανένας δὲν σ' ἐμποδίζει καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε:

—Κανένας δὲν σ' ἐμποδίζει καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε:

—Κανένας δὲν σ' ἐμποδίζει καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε:

—Κανένας δὲν σ' ἐμποδίζει καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε:

—Κανένας δὲν σ' ἐμποδίζει καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε:

—Κανένας δὲν σ' ἐμποδίζει καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε:

—Κανένας δὲν σ' ἐμποδίζει καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε:

—Κανένας δὲν σ' ἐμποδίζει καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε:

—Κανένας δὲν σ' ἐμποδίζει καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε:

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΧΩΡΙΑ ΤΟΠΟΥΛΟ

(ΣΤΟΝ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ)

Νᾶν' εἴκοσι χρόνῳ παλιόφρονι
ψιλὸ καὶ λυγρὸ, γεμάτο ἀνέσση,
μετ' ἐπὶ προγονικῇ περηφάνειαν
καμάρει τῆς γενιᾶς καὶ τοῦ χωριοῦ μου.

Νὰ σέβω τὸ χορὸ πανηγοριᾶ
στὸ μεσοχώρι κάτω ἀπ' τὰ πλατάνια,
καὶ γύρω οἱ συγγενεὶς καὶ οἱ βλαμᾶδες
ν' ἀδειάζουν τὰ κοιμπότρια στὸν ἀέρα.

Μὰ καὶ στὰ ἔργα, κλήρα βλοσυρῆς,
κανένας ἀπ' τοὺς ἄλλους τῆς σειρᾶς μου
νὰ μὴ ποὺ παρῶναι τὴν ἀξιάδα:
τσαπὶ καὶ χερσίδα καὶ δρεπάνι.

Ἡ νὰ φυλάω τὰ γίδια μου στὸ λόγγο
καὶ νὰ γινῶ σὺν πέφτουνε τ' ἀπόσπασμα
μετ' ἀδελφὸν ταχάρι μου στὸν ὄμο,
τὸ σκόλο τὸν ἀχώριστο ἀπὸ πίσω.

Στὸ δρόμο ν' ἀνταμώνω τίς γυναῖκες
ποὺ με βαρεῖα δευμάτια φροτωμένες
θὰ πᾶν ἀγάλλῃ γνέθοντας τὴν ὁρᾶ
καὶ σολαγώνοντας μερὸς τὰ ζωντανά τους.

Μὲ χοιριά, σουφλίματα, τραγοῦδια
νὰ πέρνω τὸν κατήφορο ἀπ' τὴ βούση
στὴ ροῦγα τὴν πλατείαν μετ' ὁ κοπάδι,
καθὼς δ' ἀντιλοῦνε τὰ χροκάνια.

Ὅρθοι νὰ με προσμένουν οἱ δικοὶ μου
καὶ τὰ φᾶν' ἔτοιμοι στὴν τάβλι
πάνω στὴς ἀστρος πλάκας τῆς αἰλῆς μας,
δεῖτνο γλυκὶ ἀπ' τῆς μάνας μου τὰ χέ-
ρια.

Νὰ κοιμηντᾶσθαι ὅτερα γιὰ τὸνα
καὶ τ' ἄλλο στὰ πεζοῦλια ἐσπλωμένοι
ὅσπου νὰ δεῖξῃ τ' ἀστρά μεσονύχτι
καὶ τὸ κορμὶ νὰ γείρῃ ἀποσταμένο.

Καὶ νῶχονται στὸν ὕπνο μου οἱ κο-
πέλλες
σφιχτοκορμὲς, μεστόκορμὲς, ἀφράτες,
μ' ὁράματα χαρᾶς λαχταρισμένης
τὸν ἀγρόν μου πόθο νὰ νευροῖζουν.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΤΣΙΟΥΛΑΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Κάποιος περιήμιος θαλασσοπόρος,
ὁ ὁποῖος εἶχε κάνει μετ' ἱστοφόρο διὸ
φορὸς τὸ γυρὸ τῆς γῆς, εἶχε πάει νὰ
περάσῃ λίγων καιρῶ στὴν ἔσχατον κοντὰ
σὲ μερικὸς φίλους του.

Μιὰ μέρα ὁ θαλασσοπόρος πῆγε
ἐκδρομὴ με τοὺς φίλους του αὐτοὺς.
Τὸ ἄλογο ὁμοῦς ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει ἦ-
ταν τόσο ἀδύνατο, ὥστε ἔμενε πίσω
ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα. Καὶ γιὰ μιὰ στιγμή,
ὁ θαλασσοπόρος, βγάδοντας τὸ μαντῆ-
λι του, τὸ ἔπλεσε στὸν ἀνέμο καὶ εἶπε:

—Ἄ, τώρα καταλαβαίνω γιατί δὲν περταεῖ τ' ἄλογό μου! Ὁ
ἀέρας... φυσᾷ κόντρα!...

νὸς συνωμοσίαι ἐναντίον του... Μέσα στὸ παλάτι ἀκόμα, ὁ ἴδιος ὁ
ἀδελφὸς του, ὁ τρομερὸς καὶ φοβερὸς Ἀλέξανδρος, ὁ ὁποῖος τὸν μι-
σοῦσε θανάσιμα, σκενορροῦσε ἐναντίον του, κρίνοντας ὅτι αὐτὸς ἦταν
ὁ νόμιμος ἀπόγονος τοῦ Βασιλείου, ἦταν δὲ θαῦμα πῶς ὁ αὐτοκράτωρ
δὲν ἔπεσε θύμα ὅλων αὐτῶν τῶν μηχανορραφῶν. Μιὰ μέρα μερικὸι
συνωμῶτες τοῦ ἐπετέθησαν μέσα στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Μωκίου, καὶ ἂν
δὲν ἔσχιζε ἔξωθεν ὁ Λέων, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς δὲ τὸν ἐκώλυσε μετ' ἡ
ράβδου του.

Ὅλ' αὐτὰ ἀνηγοῦσαν πολλὸν τὸν Λέοντα, ὁ ὁποῖος καταλάβαινε ὅτι ἡ
συνωμοσία αὐτὴ ἀφείλοντο στὴν ἑλληνικὴ νομίμου διαδοχὴ τοῦ θρόνου.
Μὴν τοιμῶντας ὁμοῦς νὰ παντρεῖται ἀμέσως, περιορίστηκε ν' ἀπο-
κτήσῃ τὴν ἀρχὴν ἐκείνουμένην. Καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ διέλεξε μιὰ
ποῖα Ζωὴ Καρδουνοφινδὰ (Μαυρομάτα), ἡ ὁποία ἦναι σὲ μιὰ
ἀπὸ τίς μεγαλύτερες οικογένειες τῆς Βυζαντινῆς ἀριστοκρατίας.

Ἡ Ζωὴ ἦταν γυναῖκα ἔξυπνη, φι-
λόδοξη, ἐνεργητικὴ καὶ πολλὴ ἐπιτη-
δεῖα, κατάρθωσε δὲ πολλὴ γρήγορα
νὰ ἐπιβληθῇ στὸν αὐτοκράτορα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐνα χαριτωμένο ἐπεισόδιο. Εἶνε ἄνδρες... οἱ δεκανεῖς! Τὸ μῖσος τῶν Ἀμερικανῶν πρὸς τοὺς Μαύρους. Πῶς τὴν ἔπαθε ἕνας δυστυχὴς ἡδουποιός. Ὁ παρμένος Ὑπευργός. Ἐνα λογοπαίγνιο τοῦ Γαλλεβράνδου. Ὁ ἱππότης Ντυγκεσκλὲν καὶ ὁ Πάπας. Τί κάνει ὁ ἀφορισμός. Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ Ἄγιος Πατὴρ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάποιος μεθυσμένος στρατιώτης τσακώθηκε κάποτε μετ' ὁ δεκα-
νέα του καὶ πάνω στὸ θυμὸ τοῦ εἶπε:

—Σὺ πᾶς σὺ... Δὲν εἶσαι ἄντρας!...

—Θὰ σοὺ ἀποδείξω ἀμέσως τὸ ἐναντίον!... τοῦ φώναξε ἀπειλη-
τικά ὁ δεκανεὺς προχωρώντας κατ' ἐλάνου του.

—Ἀδύνατον! ἐπέμεινε ὁ στρατιώτης. Δὲν εἶδες ποὺ ὁ λοχαγὸς
δταν θέλῃ νὰ βγάλῃ ἀγρυφία φωνά-
ζει: —Ἐξῆ ἄνδρες καὶ ἕνας... δεκα-
νέας!... Κατὰ συνέπειαν... ἔσας
τοὺς δεκανεῖς δὲν σὰς θεωρεῖ ἄντρας!

Καὶ ὁ δεκανεὺς ἔμεινε κόκκαλο.

Εἶνε γνωστὸ τὸ μῖσος ποὺ ἔτρεφαν
καὶ ποὺ τρέφουν πάντα, οἱ Ἀμερικανοὶ
πρὸς τοὺς Μαύρους. Κατὰ τὸ 1820 κά-
ποιος θίασος, περιδεύοντας στὴν Ἀμε-
ρικῇ, ἔφτασε σὲ μιὰ μικρὰ πόλιν, ὅπου
ἔδωσε μιὰ παράστασι σ' ἕνα καφενεῖο,
ποὺ εἶχε διαρρυθμισθῇ σὲ θέατρο.

Στὴν εἰσοδὸ τοῦ καφενεῖου εἶχε το-
ποθετηθῇ ἕνας ἐνοχλὸς σκοπὸς γιὰ νὰ
ἐμποδίσῃ τὴν εἰσοδὸν τοὺς περιέργους
καὶ τοὺς ἑταρπαζήδες.

Παύσαντες ὁ «Ὁθέλος» καὶ ἡ παρ-
στάσις προχωροῦσε κανονικά. Στὴν τε-
λευταία ὁμοῦς πράξι, τὴ στιγμή ποὺ ὁ
Μαύρος τῆς Βενετίας ὁ Ὁθέλος ὁμοῦ,
σύμφωνα μετ' ὁ κεῖμενο, ἐναντίον τῆς
Λεοδαμῶνας, ὁ σκοπὸς τὸν ἐσκόλεισε
καὶ τὸν ἐπυροβόλησε κραυγάζοντας:

—Ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτρέψω σ' ἕνα
Μαῦρο νὰ ἐπιτεθῇ μαρὸς στὰ μᾶτια
μου ἐναντίον μιάς λευκῆς!...

Καὶ ὁ ἀτυχὴς ἡδουποιὸς ἔμεινε στὸν
τόπο!...

Ὁ δούκς ντε Ροβιγκό, τρεῖς μέρες
μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἀπὸ Ὑπουργοῦ,
πῆγε γιὰ κάποια δουλειὰ του στὰ ἀνά-
κτορα. Στὴν ὁδὸν αὐτῆς ποὺ διέ-
δοξέ τοῦ Ὑπουργοῦ, ποὺ κατέβαινε ἀπὸ
τὸ Ἀνταρξέ, ὁ Γαλλεβράνδος, ποὺ
ἔτυχε νὰ παρενοχλεῖται στὴ συνάντησιν
αὐτῇ, εἶπε:

—Ἰδοὺ ἕνα περίεργο φαινόμενο:
Κατεβαίνει ἐκεῖνος πᾶν... ἀνέβηκε καὶ
ἀνεβαίνει ἐκεῖνος πᾶν κατέβηκε!...

Ὁ θρηκλικὸς Γάλλος ἱππότης Ντυ-
γκεσκλὲν, περιήμιος γιὰ τὴν ἀνδρεία
του καὶ τὴν παλινκαμῖάν του, δταν ἐπὶ
οἷμα καμιά πόλιν, κατὰ τίς βασίλειες
ἐκείνης ποὺ κατέβηκε!...

Ἐκείνου τῆς ἐποχῆς τοῦ, δὲν συμπεριφερόταν σκληρὰ πρὸς τοὺς
κατοίκους.

Ἐκινώντας κάποτε γιὰ κάποια ἐκστρατεία, ὁ Ντυγκεσκλὲν, πέρα-
σε μαζί μετ' ὁ στρατὸ τοῦ ἀπὸ τὸ Ἀθῖνῶν, ποὺ ἄρχε τότε στὸν Πα-
πᾶ, καὶ ζήτησε νὰ τοῦ χορηγηθῶν τσάφικα. Ὁ Πάπας ὁμοῦ, ὅχι
μόνο ἀνέχθηκε, ἀλλὰ γιὰ νὰ τρομοκρατήσῃ τὸ Γάλλο πολέμιό καὶ
τὸν στρατὸ τοῦ, τοὺς ἀφώρησε! Ὁ Ντυγκεσκλὲν τότε ἀγανάκτησε
τόσο, ὥστε διέταξε τοὺς στρατιώτες, τοὺς νὰ λεηλατήσῃ τὴν πόλιν.

Λίγη ὥρα μετὰ τὴν ἐναρξῆ τῆς λεηλασίας ἕνας ἀντιποσώπος τοῦ
Πάπα ἔτρεξε στὸν Ντυγκεσκλὲν καὶ τὸν ἔξωρεσε, ἔξ ὀνόματος τοῦ
Ἁγίου Πατρός, νὰ σταματήσῃ τὸ κακὸ.

Ἀδύνατον! ἐπᾶντοσε εἰσὼνικα ὁ Ντυγκεσκλὲν. Γιατί αὐτὸ ποὺ
ἔλεγε εἶνε τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀφορισμοῦ... Οἱ στρατιῶται μου
εἶνε πᾶν δαμονισμένοι... Νὰ τίς μάλιστα στὸν κύριό σου νὰ προ-
ἔξῃ, γιατί σὲ λίγο θὰ μεταβληθῶν
σὲ πραγματικὸς διαβόλος...

Ὁ Πάπας ἀνέχθηκε τότε γιὰ
ἀληθοῦς δεικτὸς γιὰ τὴν
τῆσιν του γιὰ ν' ἀφωσώσῃ τὸν
ματὸ τοῦ στρατεύματος καὶ μόνον ἔτσι
δὲν ἔπρεπε ὁ Ντυγκεσκλὲν νὰ διατάξῃ
νὰ σταματήσῃ ἡ λεηλασία...

Ὁ μέγας μαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος Ἀβυστῆν

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΥΓΔΑΛΙΑΣ

«Όπως ο Δάφνης και η Χλόη. Η Μυγδαλιά και ο Τάσος. Τι άπείννε ο καρπός των ερώτων. Ο Άναστάσιος Γούναρης παντρεύεται με άλλη. Μία σύγχρονη Μήδεια. Η Μυγδαλιά και η Παναγιώ. Η νύχτα της δολοφονίας. Το αίμα της Παναγιώ. Τα τρία νυχτερινά φαντάσματα. Η τσοπανοπούλα εις θάνατον. Ο κ. Γεώργιος Δροσίνης πρεσβύτες της μελλοδόνας. Η Μυγδαλιά και η Βασιλίσα. Όλγα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΑ 1883, μία ερωτική τραγωδία συγκίνησε ολόκληρη τη μικρή τότε Ελλάδα. Η ήρωίς της τραγωδίας αυτής καταδικάσθη σε θάνατο, αλλά ένας ποιητής ανέλαβε να τη σώσει από τη λαμπή. Η κατάδικος ονομάζεται Μυγδαλιά Σαλή και ο ποιητής ήταν ο κ. Γεώργιος Δροσίνης... Αλλά ως διηγηθούμε τα γεγονότα, όπως τα γράφουν η Άθηναις εφημερίδες της εποχής:

Σ' ένα μεγάλο χωριό της Καρυστίας, στην Οχτωιά, ζούσε μία όμορφη τσοπανοπούλα, η Μυγδαλιά Σαλή. Η οικογένειά της δεν ήταν πλούσια. Είχε όμως μερικά χωράφια που τα καλλιεργούσε, κι ένα μικρό κοπάδι γιδιόπουλων. Η Μυγδαλιά έβασκε το κοπάδι του πατέρα της. Εκεί, στις ολόπρσινες έρημες, συναντιήθηκε μ' ένα νέο κοριτσάκι, τον Τάσο Γούναρη. Όλον τον καιρό τον περνούσαν μαζί ειδυλλιακά οστά βουνά και στις ρεματιές της Οχτωιάς. Και, σιγά-σιγά, η αγάπη εδύλασσε μέσα στις θερμές καρδιές τους. Τις νύχτες του καλοκαιριού τις περνούσαν μακριά από τα σπίτια τους, στις στάνες. Και όπως στο εικοστό έβδομο ειδύλλιο του Θεοκρίτου ο Δάφνης και η Χλόη, έτσι κι εδώ η Μυγδαλιά και ο Τάσος παραδόθηκαν ο ένας στον άλλο ολόφωνα και ολόσωμα. Και η Μυγδαλιά έπαυσε να γίνη μητέρα... Έπέρασαν εννέα δόκιμοι μήνες, — γράφει μία εφημερίδα του 1883 — η ημέρες έφενγαν, έφενγαν, αλλά ο Άναστάσιος Γούναρης δεν ήθελε να έπισημοποιήσει και ενώπιον της κοινότητας τον γάμο του με τη Μυγδαλιά, τον όποιον συνήψε μέσα σ' ένα μικρό δάσος, μία φθινοπωρινή αστροφώτιστη νύχτα. Πότε προφασίζεται το ένα και πότε το άλλο. Τώρα δεν τον αφήνουν οι γονείς του, αβριο θα πάη στρατιώτης, μεθαύριο δεν θαχί τη θρέψη τη μητέρα του παιδιού του κ.λ.π.

Τέλος, μετά τη γέννηση του παιδιού, ο Γούναρης παίρνει και αυτές τις προφασίες. Άντι το μικρό, άθλιο πλάσμα να τον συγκινήσει, τον παγώνει εντελώς. Και η Μυγδαλιά, θέλοντας να κοινή την άμια της, και να εκδιωχθή ίσως τον άπιστο Τάσο, πετά το παιδί, το έ-ξαφανίζει... Αλλά μετά την εξαφάνισή του μικρού έ-κείνου, κόβεται και κάθε δεσμός μεταξύ των δυό ερωτευμένων.

Ο Τάσος παντρεύεται με μία άλλη, με την Παναγιώ Μπαρόλα... Και η δυστυχία της Μυγδαλιάς γίνεται μεγαλύτερη, γιατί, ενώ αυτή ζή με τα δάχρυά της και με τη λύπη της, στο αντίκρυνό σπλι το ζευγάρι των νεογνών περνά εύτυχισμένο το μήνα του μέλιτος.

Η Μυγδαλιά μισεί πια θάνατο την Παναγιώ. Το φυσικότερο, βέβαια, θα ήταν το μίσος και η εκδίκης της να στραφούν εναντίον του άπιστου Τάσου. Αλλά αυτόν η Μυγδαλιά τον αγαπούσε άκοιμη, δεν μπορούσε να τον βγάλει από την καρδιά της. Η λύσσα της δλη πέφτει εναντίον της Παναγιώ και αγριεύει περισσότερο όταν μαθαίνει ότι η νόμιμη γυναίκα του Τάσου της πρόκειται να γίνη μητέρα.

Μία μέρα, η δυό αντίζητες συναντιώνται στην παραλία. Η Μυγδαλιά χτυπά την Παναγιώ με μία πέτρα στην κοιλιά και όρμα να την πετάξει στη θάλασσα! Εύτυχώς όμως επερβαίνουν μερικοί χωρικοί και γλυτώνουν την Παναγιώ από τα χέρια της.

Αλλά η εκδικητική Μυγδαλιά δεν άπείλζεται. Συλλαμβάνει ένα σκοτεινό σχέδιο, καταχθόνιο: Να φαρμακώσει την Παναγιώ!... Βρίσκει λοιπόν την αντραδέλφη της Παναγιώ — την αδερφή του Τάσου — η οποία επίσης έχρηστανε τη νεότητα, και της προτείνει να συμπράξουν μία ενά ξεπαστρέψουν την Παναγιώ. Αλλά αυτή διατάζει και τέλος άρνείται να λάβη μέρος σε τέτοιο έγκλημα...

Τότε η μαινομένη Μυγδαλιά διευθίνει δλα τα βέλη της εναντίον της οικογενείας της Παναγιώ. Μία νύχτα βάσει φωτιά στη σπάνη του γέρο-Μπαρόλα, με το σκοπό να του κάψει τα γίδια! Η φωτιά γίνεται αντίληπτη και σβύνεται έγκαιρος. Αλλά η Μυγδαλιά φοβερύ-ζει ότι δεν θα σταματήσει ως εδώ.

Θα σε κάνω να ζητιάνη, λέει το γέρο-Μπαρόλα, που μου κλειψες τον άντρα μου και τον έδωσες της κόρης σου!...

Η άκούραστη στην εκδίκης της Μυγδαλιά, αφού δεν μπόρεσε να συνεννοηθή με την αντραδέλφη της έχθρας της, καταφεύγει στους αδελφούς της, οι όποιοι επίσης δεν έχω-νευαν τη δυστυχισμένη αυτή Παναγιώ. Ο ένας ήταν 15 ετών, ο άλλος 26. Γίνεται συμβούλιο και αποφασί-ζεται το έγκλημα...

Η Παναγιώ — που ο άντρας της είχε τώρα κάνει

Ο κ. Γεώργιος Δροσίνης εις νεαράν ηλικίαν

στρατιώτης στη Χαλκίδα — κατοικούσε μαζί με την αντραδέλφη της Αικατερίνη σ' ένα έξοχικό σπίτι στο άντρα της. Αλλά όταν κατάλαβε ότι πλησιάζει η μέρας να γεννηθή, έπληξε στο χωριό, στα πεδινά της, όπου εγέννησε κοριτσάκι... Αλλά τώρα και τα πεδινά της την εκακομεταχειρίζονταν, δεν της έδιναν να φάη, θέλησαν μάλιστα μία βραδιά και να τη δείσουν... Έπ' τέλους, όχτώ μέρες μετά τον τοκετό, τη στέλνουν, με όλο το κορμί του Φλεβάρη, έξω, στο έξο-χικό της σπίτι, αλλά, με τα οσπασμένα του παραθυρόφυλλα και τη χαλασμένη τον πόρτα, να μείνει μαζί με την κοιτάδα της Αικατερί-νη κι ένα μικρό, 10 ετών, κομμαδάκι της, όνοματι Παναγιώτη...

Εξω έβορχε... Ο βορρής φυσούσε δυνατός... Τρεις άνθρωποι, μία γυναίκα και δυό άντρες, διευθύνονται προς το σπίτι της Παναγιώ. Ενόμιζαν πως δεν τους έβλεπε κανείς!... Τόσο σκοτάδι, τόσο κορμί!... Και όμως τους είδε ένα κοριτσάκι, μία ανηψιούλα της Παναγιώ, που είχε βγή εκείνη την ώρα στην αυλή του σπιτιού για να βγάλει νερό από το πηγάδι. Είδε τους τρεις άνδρες να περνούν ά-πό το δρόμο σαν νυχτερινά φαντάσματα και φοβήθηκε. Έπεσε μολα-ταύτα να κοιμηθή, χωρίς να πη τίποτα.

Οι τρεις έκεινοι άνθρωποι τούβηξαν ίσια προς το έξοχικό σπίτι της Παναγιώ. Όταν έφτασαν εκεί, πήδησαν μέσα στο σπίτι από ένα χαμηλό παράθυρο και άωρισαν κατά της δυστυχισμένης γυναίκας που κοιμότανε βαθειά στο άχνερό της στρώμα.

Πρώτος πέφτει επάνω της ο μικρός αδελφός της Μυγδαλιάς και την παίρνει από το λαιμό, η Μυγδαλιά την κρατεί από τα πόδια, ενώ ο τελευταίος αδελφός παίρνει ένα άναγι-μένο δαυλί από το τζάκι και μ' αυτό κώνει, κώνει αλύ-πητα και τριπά την κοιλιά της!... Ύστερα την πνί-γουν, αφήνοντας άγριες κραυγές χαράς, κραυγές λύ-σας και μανίας...

Στις κραυγές αυτές — συνεχίζει η εφημερίδα — ξυπνά το μικρό κομμαδάκι του θύματος, αλλά δεν τολμά να πη τίποτα. Φοβάται τους δολοφόνους, τρέ-μει σύγκοιμο... Οι τρεις δολοφόνοι, για να καλύψουν το έγκλημα, βάζουν φωτιά επάνω στο σώμα της στραγγαλισμένης και φεύγουν φοβερίζοντας το μι-κρό Παναγιώτη να τον πνίσουν κι αυτόν άπ' ανόρου το μυστικό...

Η αδηχέσει να γλυκοχαράζει. Ο Παναγιώ-της αναλαμπάνει τέλος από τον τρώο του, τρέχει στη σπάνη κάποιον Καραμάνο και λέει ότι «τη νύ-χτα πέθανε η Παναγιώ», χωρίς όμως να λη πως την έπνιξαν και πως την έκαψαν... Εφοβότανε το κακόμοιρο!...

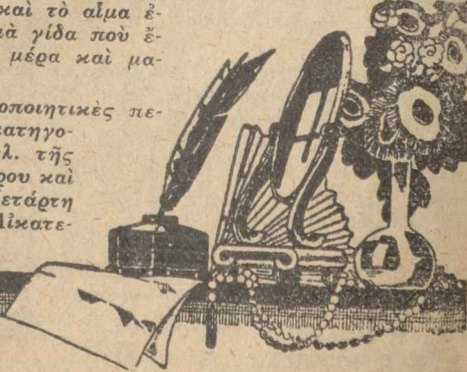
Η φοβερή είδησις, από στόμα σε στόμα, φθά-νει σ' αυτά του γέρο-Μπαρόλα. Έξαλλος, τρέλ-λος από τη λύπη του ο γέρος, τρέχει στο έξοχικό σπίτι και βλέπει την κόρη του νεκρή, μισοκαρ-νισμένη από το κεφάλι ως τα γόνατα! Ο μικρός Παναγιώτης στέκει πλάι κλαίοντας. Κουνάει το μωρό, που έκλαιγε κι αυτό ζητώντας το μητρικό γάλα!...

Σπράζεται από τον πόνο ο γέρο-πατέρας, άγανακτεί, ρωτάει το μικρό κομμαδάκι της κόρης του, τον φοβερίζει, αλλά ο μικρός δεν λέει τίποτα. Φοβάται... Κατόπιν όμως, μπροστά στον άναγκη, τα δηολογεί όλα. Με την άπλη, αλλά παραστατική γλώσσα των παι-διών, ο Παναγιώτης εξιστορεί τα τρομερά γεγονότα της περασμέ-νης νύχτας...

Οι τρεις ένοχοι συλλαμβάνονται άμέσως και άνακαλύπτονται μερικές τσαγκρονιές στα πρόσωπά τους και στα χέρια τους. Στα ρούχα τους βρίσκονται επίσης μερικές βούλες αίματος. Αλλά η Μυγδαλιά και οι δυό αδελφοί της διαμαρτύρονται ότι είναι άθωοι.

Η τσαγκρονιές, λένε, εινε από τα πορπάκια του λόγγου, και το αίμα έ-ξηνοθν πως εινε από μία γίδα που έ-σφαξαν την περασμένη μέρα και μα-τώθηκαν.

Αυτές ήταν η ένοχοποιητικές πε-ριπτώσεις των τριών κατηγο-ρουμένων αδελφών, δηλ. της Άμυγδαλιάς, του Σταύρου και του Γωάννου Σαλή. Τετάρτη κατηγορουμένη εινε η Αικατε-

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Πώς έπλανε ο Θεός το τρυποκαρδο. Τ' άπομεινάρια του πη-λεού. Γιατί καταράστηκε η Παναγιώ τον σκορπιό. Η Θεοτό-κος και το σαράκι. Μία άμιμητη πρόσκλησις σε χορό. Ο χο-ροδιδάσκαλος που... βλογαί τα γένεια του!... Και μία ρε-κλάκια φερετροποιείου. Πώς κηδεύεται κανείς... άνέτως και πολυτελώς κ.τ.λ.

Θέλετε να μάθετε πως βρέθηκε στον κόσμο το μικρό εκείνο που-λάκι που το ονομάζουν «τρυπαλό», «τρυποφράχτη» και «τρυποκαρδο»; Και πού εινε το πα μικρό απ' όλα τα πουλά; Νά τί λέει γι' αυτό η λαϊκή παράδοσις:

Όταν έκαμε ο Θεός τον άνθρωπο, έβγαλε από τη χοίτρα του τον πηλό που είχε κολλήσει επάνω και, για να μην πάη χαμένος κι αυτός, έκαμε ένα πουλάκι και το πέταξε σ' ένα φράχτη. Το πουλάκι τρώτωσε άμέσως εκεί και γι' αυτό το λένε «τρυπαλό».

Ο «τρυπαλό» κάνει τη φοιλή του πιο πρώιμα από όλα τα που-λά, τον Φλεβάρη, σε μικρές τρυπούλες, κι' εκεί μέσα γεννάει τ' αυ-γά του.

Νά τώρα κι' ένας μύθος για το σκορπιό:

Ο σκορπιός θέλησε μία φορά να δαγκώσει, πνι τα Χριστούγεννα, την Παναγιώ. Η Θεοτόκος όμως τον πάτησε και για τουτό έγινε πλουτοστός.

Από τότε η Παναγιώ τον καταράστηκε, κι' άμα δαγκάση έγκυο γυναίκα, το παιδί που θα γεννηθή αυτή δεν θα το πάνη ποτέ το δάγ-καμα του σκορπιού.

Πιστεύουν επίσης ότι, όποιον δαγκάση ο σκορπιός, δεν θα του πε-ράσουν οι πόνοι, άν δεν τρέξη άμέσως να πάτηση ξένο χώμα, (δη-λαδή περιφέρεια ξένου χωριού).

Επίσης και το σαράκι το έχει καταραστή η Παναγιώ. Και να γιατί:

Όταν η Θεοτόκος κατέφυγε στη γάτη των αλόγων και κάθισε σε μία γωνία, άκουσε δυό σαράκια, που ήσαν μέσα στα έζλα και τα ροκά-νιζαν, να μιλάνε μεταξύ τους:

Κοντενείς εσύ; Έλεγε το ένα.

Έφτασα ως στην καρδιά του έζλου. Κι' εσύ; άποκρίθηκε το άλλο.

Κοντενο.

Αίντε, κάμε γοήγορα, να οίξουμε τη στέγη!...

Η Παναγιώ, που σαν Παναγιώ ήξερε και καταλάβαινε όλες τις γλώσσες των ζώων και των ένοπτων, άμα τ' άκουσε αυτά, σηκώθηκε και πήγε και κάθισε στην άλλη άκρη της γά-της. Σε λίγο και τα δυό δοκάρια της γωνιάς που καθότανε πνι, έπεσαν κάτω, ζωοκαίσιμα απ' τα σαράκια!...

Η Παναγιώ, βλέποντας π' ανόνο οιότιος, καταράστηκε από τό-τε τα σαράκια να ροκάνιζον αιώνα τα παλιά έζλα.

Κοντά στις διάφορες προσκλήσεις χορών που θα σας έρθουν ά-θήρες αυτές τις ημέρες από γνωστούς και άγνωστους, για να ευχη-μίστε κάποις, σας προσφέρουμε κι' έμεις μία, η οποία έγκυλοφάρμα-πο 40 ετών στην Ερμούπολι και εινε μοναδική στο είδος της. Ί-δου αυτή:

Κόριε,

Την προσέχη Τετάρτη 17 τρέχοντος μήνος δώθησεται εν τω χοροδιδασκαλείω μου ενεργητικός η π ε ο ε μ ο υ χορός από της 6 μ. μ. ώρας άχως της 12. Το Σχολείον έσται πλήρες μουσικής και φωταγίας!!

Παρακαλώ ύμας όπως εύαρεστως με τιμήσεται αυτοπροσώπως.

Ο χοροδιδάσκαλος

Δ. Β.

Στη Σύνο έπίσης τοιχοκολλήθηκε ποσ ετών σταυς δόκιμους και η όλοκληρή είδοποίησις η όποια εινε δαμία διατυπώσεως, όπως έπρεπε:

Οι ύποφαινόμενοι είδοποιούσαν την πολυπληθή πλειάδα μας ότι προσηυθευθέντες πάντα τα άναγκαζόντα εις τας τελευταίους των κηδεών προσφέρουμεν την πνιθμον ήμων υπηρεσών και άναδεχό-μεθα την έκ τ έ λ ε σ ι ν κηδεών εις μετροπλάσις τιμής. Πενπιο-μεθα δε ότι θέλομεν άνατακτική πληρέστατα εις πάσας τας προσ-δοκίας της τελειότητος και της πολιτείας. Τους άπόρους έπίσης ύ-πηρετούμεν... δωρεάν.

Οι έπαυθοντες πλέονους πληροφορίας άπαιτυνθήτω, οι-ανόηστε ώρα ήρωθή άναγκη, εις το εν τη δόω Έρμού καρε-νείον του Γ. Α. και να μένουν έντελώς ήρωχοι από την έργασίαν μας!

Οποιοσδήποτε έτι καλύτερα δια-φημίσας φερετροποιείου δεν μπορού-σε να γίνη.

οίρη Γούναρη, η όποια κατηγορείται ότι, ενώ έγγνώριζε το μελετώ-μενον έγκλημα, δεν το παρεμπόδισε. Ύποστηρίζει την κατηγορία αυτή η μετα της Άμυγδαλιάς στενή φιλία της, η έχθρα της οικο-γενείας της εναντίον της Παναγιώ και μερικά άλλα περιστατικά.

Η δική έγινε στο Κακούργοδικείο Άθηνών, στις 18 Νοεμβρίου 1883. Πρόεδρος ήταν ο Μακκάς, Εισαγγελέας ο Ράδος. Τη Μυγδα-λιά Σαλή ανέλαβε να ύπερασπίση ο περίφημος δημοκράτης βουλευτής και δικηγόρος τότε Ρόκος Χοιδάς... Η Άθηναις εφημερίδες έ-γραψαν στήλες ολόκληρες. Το ενδιαφέρον του κοινού ύπηρεζε ζωηρό-τατο και το δικαστήριο όχι μόνο έγένεσε από κόσμο, αλλά και έπολι-ορκείτο από πλήθη λαού.

Μετά το τέλος της άποδεικτικής διαδικασίας — γράφει η «Ά-κροπόλις» — οι ένοχοι άποσύρονται προς διάσκεψιν και μετά δυό ώρας εξέρχονται όχρωι και άφανισμένοι, φέροντες επ' ώμων των την βασιτάτην έτυμηγορίαν των. Μετά την άνάγκωσιν της έτυμη-γορίας, ο Πρόεδρος κ. Μακκάς, εν μέσση πνιθμον σιωπής, διακο-πομένης από τους λυγμούς της Άμυγδαλιάς, καταδικάζει την μεν Άμυγδαλιά Σαλή εις θάνατον, τον Σταύρο Σαλήν, τον δεκα-πενταετή κακούργισμον, εις 12 ετών δεσμά, τους δε άλλους δυό, Αικατερίνη Γούναρη και Γωάννη Σαλή, ήρώσους.

Η τύχη λοιπόν της Μυγδαλιάς ήταν πια ώρισμένη. Η ζωή της έ-γοιμένη. Σύντομα θα έσθνητο η καρμινιόλα για να κόψη το κερά-λι της τσοπανοπούλας που έπώτεψε στον Έρωτα και κατέντησε δολο-φόνος...

Έφαρνα όμως παρουσιάζεται προστάτης της ο κ. Γεώργιος Δρο-σίνης, νεαρός ποιητής τότε, συμπαιθέστατος στον κόσμο των γοιμα-τών. Σε συνέχη φύλλα της «Άκροπόλεως» δημοσιεύει ο Δροσίνης μία συνέντευξή του με τη αμειλοθάνατη μέσα στις γυναικείες φυλάκες Τριγγέτας. Ίδου εν πρώτοις η περιγραφή της καταδικασμένης:

Η Μυγδαλιά — γράφει ο κ. Δροσίνης με το ύφος της εποχής — έχει το σύνθηρες έξωτερικόν «Ελληνίδος χορι-κής». Η μορφή της εινε σχεδόν στερογγύλη, μεγαλκρονή, τραχεία την επιδεκτικότητα, έχει γλυ-κείς καστανούς οφθαλμούς, όχι πολύ μεγά-λους, όφρως άκανονιστους, κόμην μελαιναν στυλινωσμένη, ευθέτατα κεχωρισμένη εν τω μέσση. Η μύτη της εινε μάλλον κοντή και τα χείλη της παχέα και χρώματος βαθύτατου βυσ-σίνου. Το άναστημά της εινε μέτριον και, ά-νολόγως του λοιπού σώματος, ο κόλλας της φαίνεται λίαν άνεπτυγμένος... Η ένδυμασίς της εινε μάγμα έγχρωμόν και εθροπαικής... Το έξωτερικόν αυτής εινε άρελές και άταρα-χόν, έμπνεί έμπιστοσύνην και προκαλεί έξ άρχής τον οίκτον. Αλλά οι λόγοι της, μετρο-μένοι, δεικνύ κατ' άρχάς, καθ' όσον προβαίνει η συνδιάλεξις πνικνόντας, ζωοποιούντας και εν τέλει μεταβάλλουν εις χείμαρρον άκρατη-τον ευγλωτίας!...

Ο κ. Δροσίνης άκούει από το στόμα της Μυγδαλιάς την τοιχακή ιστορία της, αναλίσ σε μακρές στήλες τα διάφορα περιστατικά και φτάνει σε δυό συμπεράσματα: α') «Οτι η Μυγδαλιά εινε άξια όλου του άνθρωπίνου οίκτου, αφού μάλιστα η ένοχή της δεν άπεδείχθη κα-θαρά. Ένας μόνο μόνος ειπε ότι την είδε με τα μάτια του να λα-βαίνει μέρος στο έγκλημα, και αυτός εινε ένα δεκαετής παιδάκι. β') «Οτι η Μυγδαλιά, άκόμη και τώρα, που βρίσκεται στο κατώφλι του φοβερού και άτυμωτικού θανάτου, ζή με τη σκέψη του Τάσου. «Άκόμη τον αγαπά!», ύπογραμμίζει ο ποιητής τον «Ειδυλλίον». Και, με τον ένθουσιασμό της ποιητικής του νεότητος, επιτίθεται εναντίον των έ-νόκων και καταφεύγει σε θεοική έκκλησι προς τον Βασιλέα Γεωρ-γιον τον Α'.

Μόνον διότι η δική παρετάθη επί πολύ, μέχρι βαθείας νυκτός, γράφει ο ποιητής στην έκκλησί του, οι δε ένοχοι έκλιναν όπο το βάρος της κοπώσεως και του ύπνου, εξηρείται η εις θάνατον κα-ταδικη της άτυχούς Μυγδαλιάς... Εινε τώρα πολύ άργά, κύριοι έ-νοχοι! πολύ άργά! Έδωκατε πλέον την τυφλήν νύφρον σας!... Αλλά εύτυχώς έχομεν τελευταίον καταφύγιον, και από τούτου έλ-πίζομεν την επανόρθωσιν του άδικήματός σας.

Βασιλέ! Έξ όλων των προνομίων, τα όποια έπεφύλαξε εις το Στέμμα το ήμετερον Σύνταγμα, το ύψηλότερον, το ιερώτερον, το μάλλον ήλιερόν εινε η Χάρις. Το προνόμιον λοιπόν τούτο άς έ-ξασκήση νύν εν όλη τη ευνήτητι η Βασιλική Σου καρδιά, άποδί-δουσα εις την Μυγδαλίαν Σαλή χάριν ζωής και πνιής!...

Υστερ' από λίγες μέρες ο «Άσποδαίος» έδημοσίευσε επιστηνική καλλιτεχνικήν είκόνα της περιούλιχτον Μυγδαλιάς, και η συμπάθεια της Έλληνικής κοινωνίας έγινε ζωηρότερη για τη μελλοθάνατη των φυλάκων Τριγγέτας. Η Βασιλίσα Όλγα είχε πη: «Εν όσω βασι-λεόμεν ήμεις στην Ελλάδα, η λαμπρότης δεν θα κόψη κεφαλήν γυ-ναϊκός!».

Κι' έτσι ο Βασιλεύς Γεώργιος Α' έμετρίασε την κεφαλικήν πο-νιή της Μυγδαλιάς σε ισοδία δεσμία και άργότερα σε είκοσαετή είκοιή.

Η Μυγδαλιά Σαλή, όταν έδγη-κε από τις φυλάκες Τριγγέτας, ήταν πια ένα σωματικό και ηνικό όρεί-πο, ήμμα του Έρωτος και της α-σπρήτοσης της άνθρωπίνης Δικαιο-σύνης.

Ο ΠΑΛΑΙΜΑΧΟΣ

ΤΑ μέρα ο Τουγκούζωφ είχε στο φίλο του, τον νέο Μπρύνταν:

— Γιατί λοιπόν δεν μας έρχεστε ποτέ στο σπίτι, αγαπητέ μου; Πρέπει να έχετε, θέλω άλλωστε να σας γνωρίσω με τη γυναίκα μου. Η γυναίκα μου είναι όμορφη, γοητευτική! Τραγουδάει, παίζει πιάνο... Έλατε λοιπόν να πάρομε το τσάι μαζί!

«Πόσο ήλιδοι που είναι αυτοί οι παντρεμένοι», συλλογίστηκε ο Μπρύνταν, ενώ έρχονταν με φευγαλέα ματιά του Τουγκούζωφ. Και έπειτα απάντησε:

— Πολύ όμορφα, Θάορθε!

— Όταν ο Μπρύνταν πήγε στο σπίτι του Τουγκούζωφ και είδε τη γυναίκα του, σκέφτηκε:

— Αληθινά, είναι μία θαυμασία γυναίκα!

— Ναι, ναι! το είπα ο Τουγκούζωφ, σίμω να είχε μαντέψει τη σκέψη του. Η γυναίκα μου είναι ένας αληθινός θησαυρός! Μισή ώρα πέρασε με ευχάριστη συνομιλία. Έξαφνα ο Τουγκούζωφ σηκώθηκε, πήγε προς στον καθρέφτη κι άρχισε να δένει τη γραβάτα του.

— Ελένισσα, θησαυρό μου, είπα στη γυναίκα μου, πρέπει να φύγω. Θα με συγχωρήσεις γι' αυτό, και συ, αγαπητέ μου φίλε. Πρέπει να πάω στη συνέλευση των μετόχων της εταιρείας. Είμαι βέβαιος πως η γυναίκα μου θα περάσει μαζί σου μία ώρα ευχάριστη.

Ο Μπρύνταν δεν εβούρε τί ν' απαντήσει.

— Φεύγω, επανέλαβε ο Τουγκούζωφ. Θα ξαναγορίσω κατά τις έφτα. Πιο μαρυστά, είναι αδύνατον, θησαυρό μου. Ορεβονάφ, αγαπητέ μου φίλε!

Ανά βδομάδες πέρασαν από τότε, και πάλι στο σπίτι του Τουγκούζωφ. Καθότανε μπροστά στο πιάνο, μαζί με την Έλενα Ίδανόβνα, ενώ ο σύζυγος, βυθισμένος σε σκέψεις, μηχανοερχότανε στο δωμάτιο. Ο Μπρύνταν και η Έλενα Ίδανόβνα συνομιλούσαν, άλλοτε με χαμηλή και άλλοτε με δυνατή φωνή.

— Γιατί δεν μας ξαναήρθατε, έδω και δύο βδομάδες; Αι, και αν ήσαστε; Και όμως, ενώ σας αποθύμησα τόσο πολύ!... Έλεγε η Έλενα στον Μπρύνταν σιγανά.

Μα την ίδια στιγμή ακούστηκαν πίσω τους τα βήματα του συζύγου, που πλησίαζε, και η γυναίκα του έφωσε τη φωνή της και άλλαξε θέμα:

— ... έχει, ξέρετε, τόσο όμορφες φρόνιες στο χτίμα του θείου μου, όσοι είχα πάει. Α! τραυλαίνονται για τις φρόνιες εγώ!...

Τα βήματα του συζύγου ξεμάκρυναν και η Έλενα συνέχισε σιγανά:

— ...αδύνατοι πως σ' αγαπώ διαρκώς περισσότερο. Είμαι μαγεμένος με τα φίλια που μου έδωσες την άλλη φορά, είμαι... (βήματα)... Ολοκληρώ την ημέρα, σ'ας βεβαίω, δεν έπαυσα να τραγουφρόνιες... (Τα βήματα απομακρύνονται). Μα ίσως σ' να χάριες σε χαμιά άλλη τ'α φίλιά σου σ' αυτό το διάστημα, ίσως... Μα πρόσεξε, πρόσεξε καλά: είμαι τόσο ζηλιάρη που... (βήματα)... τι όμορφα που πέρασα στο θείου μου, αγαπητέ φίλε!...

Ο Μπρύνταν απαντούσε με μικρές, κομμένες λέξεις, σ' αυτόν το μονόλογο. Και στο τέλος, την ώρα που ο Τουγκούζωφ βρισκόταν στην άκρη του δωματίου, μονομύρισε στο αυτί της Έλενας Ίδανόβνας:

— Μα όχι, σου λέγω. Θάορθε, μόλις ξεκουμιστή ο άντρας σου απ' εδώ!...

Την ίδια όμως στιγμή ο Τουγκούζωφ γύρισε απότομα και ακούστηκε η χοντρή του φωνή:

— Έτσι... έτσι λοιπόν, αι: Καταχάρω της επιπαισύνης μου, Βικτόρ Βικτόροβιτς Μπρύνταν!... Τι θα πει αυτό; Τι θα πει, μόλις ξεκουμιστός απ' εδώ; Μα εγώ μισώ να ξεκουμιστώ άμείως, αγαπητέ μου, άρα σ' ανησυχώ, είναι και το περισσότερο σου!...

Η Έλενα Ίδανόβνα έβγαλε τότε μία δυνατή κραυγή κι άπλωσε το χέρι προς τον άντρα της. Μα εκείνος επανέλαβε, ασηπρότερα τώρα:

— Προτιμώ, προτιμώ!... Δεν έχω ανάγκη να μου

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡ. ΑΒΕΡΤΣΕΓΟ

ΘΕΛΩ
ΝΑ ΣΑΣ ΓΝΩΡΙΣΩ
ΜΕ ΤΗ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ...

της και είπε:

— Άς πάω στο διάβολο επί τέλους! Θέλω να περάσω λοιπόν, ετοιμασμένα μαζί σου, περισσότερά μου!...

Ένας μήνας πέρασε.

Μία μέρα ο Μπρύνταν έτρεξε στο ξενοδοχείο «Μπριτόλ» και ζήτησε τον Τουγκούζωφ. Ήταν εκεί. Όμιρε στο δωμάτιό του και του φώναξε καταγανακτισμένος:

— Έτσι λοιπόν! Είχατε συννομήσει κι οι δύο σας έναντιόν μου! Μου στήσατε ενέδρα!...

Ο Τουγκούζωφ δεν ταράχθηκε καθόλου, διαν τα άκουσε αυτά. Αποκρίθηκε με κυνισμό:

— Μα τί, τί έπαθες, λοιπόν, αγαπητέ μου; Δεν θέλησα απλώς να τα χαλάσω την ετοιμία σου, στην οποία είδα πως ήμουν επιπόδιο!

— Λες λοιπόν και τώρα ακόμα φέμματα; Και όμως έχω καταλάβει τι ακριβώς συνέβη, είτε π'όσο θυμωμένα ο Μπρύνταν. Είπε τόσο απλό το πράγμα... Βασέθηκες τη γυναίκα σου και μου τη φρότισες σου σαν χαζός!

— Δεν είπα λοιπόν ευχαριστήμενος; είτε ο Τουγκούζωφ, γελώντας σαρκαστικά.

— Ευχαριστήμενος; φώναξε ο Μπρύνταν. Μα αυτή δεν είναι γυναίκα, άνθρωπε μου. Είπε φρεϊδι, και φρεϊδι κολοβό!... Καζαί, φρεϊτρα, ζηλιάρα, σατανάς!...

Ο Τουγκούζωφ είχε ξεπλωθεί ο' ένα σοφό και γελοίο, γελοίο...

— Και τώρα απειλεί σκάνδαλο! Έξακολουθώ να φρονάζω ο Μπρύνταν. Λέει πως ήταν κι αυτή συμφωνη μαζί σου, συνένοχός σου και πως θα το φωνάζει αυτό, θα το διαλέγεις σ' όλον τον κόσμο!...

— Είπε βικάνη να το κάνω... είτε ανάμεσα στα γέλια του ο σύζυγος.

Ο Μπρύνταν τον κούταξε σαν τρελλό.

— Ίδαν Φοντόροβιτς, είτε. Είμαι έτοιμος να τα ξεχάσω όλα, να σε συγχωρήσω γι' αυτό που μου έχεις κάνει, αν μου δώσεις μία συμβουλή, αν μου βρεις και μένα μία διέξοδο να να γλυτώσω απ' αυτή τη στρίγγλα...

Μία διέξοδο;... Χι, δεν βλέπω άλλη διέξοδο, παρ' να συμφωνήσης μαζί της...

— Να συμφωνήσω; ανέκραξε ο Μπρύνταν. Να συμφωνήσω μαζί της!...

— Ναι, Καί... να κάνης με έναν άλλον, ότι έλανα εγώ με σένα!

Λίγες μέρες αργότερα ο Μπρύνταν έλεγε στο φίλο του Άγκραμάντοφ:

— Αγαπητέ μου, μά γιατί λοιπόν δεν έρχεσαι καθόλου να με δής; Ζω τώρα με την Έλενα Ίδανόβνα, το ξέρει άλλωστε όλος ο κόσμος. Υπέροχη γυναίκα, φίλε μου! Τραγουδεί, παίζει πιάνο, είναι όμορφη σαν θεά! Έλα λοιπόν να πάρομε το τσάι μαζί. Η Έλενα Ίδανόβνα κάποτε μου έχει αναφέρει το όνομά σου!...

«Αυτό ο Μπρύνταν είναι τρελλός», σκέφτηκε ο Άγκραμάντοφ. Και απάντησε άμείως:

— Ναι, ναι. Θάορθε όρισμένως, αγαπητέ μου Βικτόρ Βικτόροβιτς! Αφ'ότι το απόγευμα, όρισμένως!

Πέρασε ένας μήνας ακόμα. Μία βραδιά ο Άγκραμάντοφ βρήκε στο θέατρο το

Όταν ο Μπρύνταν είδε τη γυναίκα του Τουγκούζωφ, σκέφτηκε...

Πέρασε ένας μήνας ακόμα. Μία βραδιά ο Άγκραμάντοφ βρήκε στο θέατρο το

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Μ' ΑΓΑΠΑ, ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑ;...

— Επί τέλους, Μαρία, μ' αγαπάς! φώναξε ο νέος με παραφορά. Μ' αγαπάς, το ξέρω πενά!...

— Και ποιος σ'ας το είπε; ρώτησε εκείνη.

— Εσύ ή ίδια ή μάλλον το όνομά σου!... Δεν έχει να κάνει όμως, το ίδιο είναι...

— Βλέπω ότι χάσατε τα μυαλά σας!...

— Εκέρδιμα όμως την καρδιά σου. Ναι, αλήθεια σου λέω... Το όνομά σου, το γλυκό όνομά σου, το λατρεύω όνομά σου, ναι, αυτό το ίδιο, μου φανέρεται όν έρωτα που μου κρύβεις, άσπληξη, τόσον χαρό!...

— Είσαι εγωιστής. Δεν καταλαβαίνω τίποτα.

— Είμαι υπερήφανος.

— Μα θα εξηγηθής τέλος πάντων; Πώς κατάλαβες πως σ' αγαπώ;

— Ναι, ναι, θα στο πω άμείως, άγάτη μου!...

Ξετρελλωμένος απ' τη μεγάλη του αγάπη — ήταν, αλλόμονο, στην ηλικία των ονειροτολήσεων — θέλησε να ρωτήσει τις μαργαρίτες των αγρών αν τον αγαπούσε πραγματικά το ίδιο όνομά του.

Το σπίτι του όμως βρισκόταν αρκετά μακριά από την έσοχή. Τι να κάνει λοιπόν; Έξαφνα συλλογίστηκε:

— Το όνομα της Μαρίας είναι δροσερό κι' άρωμα σαν τη μαργαρίτα, δεν είναι έτσι; Έ, λοιπόν δεν έχω παρ' να ξεφυλλίσω το όνομά της όχι πέταλο με πέταλο, αλλά γράμμα με γράμμα!...

Κι' άρχισε έτσι: Μ' αγαπά, Α δεν μ' αγαπά, Ρ μ' αγαπά, Ι δεν μ' αγαπά, Α μ' αγαπά!...

— Ω, βέβαια, βέβαια! Μ' αγαπά, δεν υπάρχει αμφιβολία. Τι καλά!

Τι καλά! άρχισε να φωνάζει και μόνον η ιδέα της μελλοντικής ευτυχίας του τον συγκάτησε να μην τρελλαθ' απ' τη χαρά του!...

— Μα είστε εντελώς κομμάς, κύριε! το είπα η νέα με σοβαρότητα, μόλις εκείνος έτελείωσε την αρίθμηση του. Μήπως με περάσατε για καμιά μαθητρία, που διαβάει κρυφά από τους γονείς της ασηματικά μυθιστορήματα; Η μήπως ένομισατε ότι μόλις προχτές ήρθα από την έπαρχια; Μάθετε ότι ξέρω καλά τον κόσμο και αποστρέφεται τα γλυκανάλατο ειδήλια!...

— Άλλωστε πρέπει να καταλάβετε ότι δεν ονομάζομαι Μαρία. Αυτό το όνομα μου το δώσατε σεις για να διευκολύνετε τους υπολογισμούς σας... Το πραγματικό μου όνομα είναι Μαρίκα, κύριε! Επομένως δεν έχετε παρ' να προσθέσετε ακόμα ένα γράμμα και θα λάβετε την απάντηση: «Δεν μ' αγαπά», που είναι και η μόνη αληθινή!...

— Αντίο σας, κύριε!...

— Χαίρε... Μαρί... κα!...

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

Η ΜΟΝΑΞΙΑ

Του όνειρου και της μοναξιάς μοναχογυατέρα,

και η μοναξιά και τ' όνειρο φέραν κι' έμ' εδώ πέρα.

Καλή, γλυκιά και ή συντροφιά, μα κοίτα! στη γωνιά μας αγαποθάμινος μάς βλέπει ή διπλομοναξιά μας.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

φίλο του Ίδολιαν και έτρεξε άμείως επάνω του με άναυχη αγχαλιά:

— Α! πόσο χαίρομαι που σε βρήκα! άρχισε να λeri. Μην π'ος όχι, σε παρακαλώ! Θα σε περιμένο εξάπαντος σπίτι μου. Η γυναίκα μου, ή Έλενα Ίδανόβνα, είναι θαυμασία γυναίκα! Έλα λοιπόν να σε γνωρίσω μαζί της! Τραγουδεί, παίζει πιάνο...

Ο Ίδολιαν τον διέκοψε και τον ρώτησε ήσχα:

— Μία στιγμή!... Δεν μου λές, είναι ή ίδια ή Έλενα Ίδανόβνα, που ήταν προχτές γυναίκα του Τουγκούζωφ;

— Ναι... μά ναι!... Γιατί λοιπόν τό ρωτάς αυτό;

— Αφού είναι έτσι, σε ευχαριστώ πολύ, αγαπητέ μου. Μην κάνεις άδικα τον κόσμο να εξακολουθήσης. Ξέρεις γιατί; Γιατί εγώ ήμουν εκείνος που τη φρότισα του Τουγκούζωφ!...

ΑΡ. ΑΒΕΡΤΣΕΓΟ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

ΟΙ ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ

Τα πρωτοχρονιάτικα δώρα στους αρχαίους Έλληνες και Ρωμαίους. Ο μποναμάς των... άνθρωποφάγων! Ο Καρδινάλιος και ο μάγειρής του. Ένα σχετικό έπιγραμμά του Σουρή, κλπ. κλπ.

Η συνήθεια των Πρωτοχρονιάτικων Μποναμάδων είναι άρχαιότατη. Την είχαν οι Ρωμαίοι και οι Έλληνες.

Κατ' αρχάς οι Ρωμαίοι προσέφεραν την πρώτη του έτους δώρα στους Ξυλένιους θεούς τους μέλι και γάλα. Αργότερα όμως έστειλαν χρυσά και άσηνα άγάλματα στους ναούς τους και προσέφεραν δώρα χρυσά νομίσματα και μετάλλια.

Με τον καιρό άρχισαν να προσφέρουν μποναμάδες και προς τους αυτοκράτορας, ως απόδειξη σεβασμού και πίστεως... Ο αυτοκράτορας Αύγουστος μάλιστα έμάζεψε άρθρο χρυσάφι και άσημα κάθε Πρωτοχρονιά.

Ο διάδοχός του Τιβέριος είχε άλλη γνώμη. Έθεώρησε άναξιο, πρώτες για έναν ήγεμόνα να δέχεται μποναμάδες από το λαό του, και μ' ένα διάταγμά του κατήργησε τη συνήθεια.

Πέθανε ο Τιβέριος και ανέβηκε στο θρόνο της Ρώμης ο περιθώριος Καλλιγούλας. Ο έκαρτός αυτός αυτοκράτορας αν και τρομερά φιλόγυρος, ξανάφερε λοιπόν τη συνήθεια των μποναμάδων και καθ' όλη την ημέρα της Πρωτοχρονιάς έστειλε στους διαδόχους των άνακτόρων άναπόδρους για να παραλαβάνη τα δώρα. Δεχότανε όχι μόνον πολέματα άντικείμενα, αλλά και ψάρια και τουλερικά και λοιπά τρώγρια, που του έφερναν οι αντιπρόσωποι των διαφόρων συντεχνιών.

Ο Χριστιανισμός, μαζί με την κατάργηση των αρχαίων θεών, κατέδωσε και τα έθιμα της Έλληνορωμαϊκής λατρείας. Οι πατέρες της Εκκλησίας άναθεμάτισαν τη συνήθεια των μποναμάδων, αλλά δεν κατόρθωσαν να την ξεριζώσουν.

Στις Γαλλικά άνάτορα, επί Λουδοβίκου 15ου, οι πρωτοχρονιάτικα δώρα εγίνοντο άφορη τρωγιάς σταυλάς. Ο βασιλέας έδωθε στις ευνοούμενες του δώρα μεγίστης αξίας.

Η Γαλλική Επανάσταση του 1793 προσπάθησε να καταργήσει τους μποναμάδες, αλλά δεν το κατόρθωσε.

Το περίεργο είναι ότι και οι άγριοι της Νέας Καλιφόρνιας έχουν το έθιμο των μποναμάδων. Οι άνδρες δωρίζουν στις γυναίκες τους δώρα όμοια, κοφάκια κλπ. Σε μία φορά άλλάσε άνθρωποφάγων ή μήτερος την παραμονή της Πρωτοχρονιάς χάρει στον πρώτο άτομο γιό της ένα... χορίτσι, το οποίο ο καναζής αυτός παντρεύεται για μια μόνο νυχτιά. Την άλλη μέρα ή πεθερά και το λαφύ συγγενολογί σφάζουν τη νύφη και την κάνουν ψητή της σοφίας!... Έπειτα κάθονται όλοι σταυρόποδι και την ξεκαθαρίζουν!...

Από τους Ρωμαίους παρέλαβαν τη συνήθεια των δώρων οι Γερμανοί και τόσο την εκάλεσαν, ώστε άναφέρονται δώρα μυθώδους αξίας. Π. χ. κατά το τέλος του 18ου αιώνα ή γυναίκα του σπουτάγου του Λουξεμβούργου έδωχε στην έγγονή της ένα πρωτοχρονιάτικα δώρο αξίας 150 χιλιάδων Γαλλικών φράγκων! Ήταν ένα θαυμάσιο περιόρημα!...

Ο Άγιος Αθανάσιος είχε απορρίψει τους μποναμάδες ως άπεινοματά του Σατανά.

Διηγούνται ότι μία παρामीνη Πρωτοχρονιάς ο πάπυρος του καρδινάλιου Νταμπά έστειλε στον άφεντικό του και του έστειλε τον μποναμά του. Ο καρδινάλιος, που είχε πει: «Σοι χάριζω, φίλε μου, όσα μου έλειψες όλο το έτος!...

Υπήρχε κάποτε στις Αθήνας ένας γείτονας του Σουρή, τρομερά φιλόγυρος, αν και νέος την ηλικία. Ο ποιητής του «Φοιμή» δεν τον έχονε. Τέλος, μία παρामीνη Πρωτοχρονιάς, ο φιλόγυρος πέθανε και ο Σουρής του έστειλε το άκόλουθο έπιγραμμά:

Έδώ κοιμάται ασφαλώς το δώμα του κύρ Γαίηνη πουλ' πριν έλθ' ή ώρα.

Εφρόντισε παρामीνη του έλθ' όντος να πεθάνη για να... μη δώση δώρα!

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Δηλαδή στο λόρδο Γρέυ, αλλά το ίδιο κάνει. Κι' εσείς είστε λόρδος Γρέυ... τραβάει ο διοικητής της φυλακής.

— Δεν καταλαβαίνω τί λέτε... ψιθυρίζει η άτυχη βασίλισσα.

— Δεν περτάει... Το κρασί όμως έγινε καλό... "Α, σάς δίνω το λόγο μου γι' αυτό... Το δοκίμασα και μόνος μου σε μια συναναστροφή όλο από ευγενείς. Άκουξ νάμαι κι' εγώ σπουδαίο πρόσωπο και να μην το ξέρω!... Με το δοκίμασε ντε Νορβόλτ είμαστε ξεδωμένα! Ένας πρόγονός μου είχε συνοδέψει το βασιλέα Ριχάρδο στην Παλάτινη... Τι μεγάλη τιμή. Θεέ μου!... Απόψε δευτερεύσαμε στο μέγαρο της δουκίσσης Λωγκεστών, της εξαδέλφης μου, δηλαδή... της εξαδέλφης μου, νά, καλά λέω... Έκει ήταν κι' ένας Σκώτος ευπατρίδης, ο άντικριος Κίλντ, και μια νεαρή Γαλλίδα... μια κοπέλλα όμοια, θαυμάσια, γοητευτική... Και να δής, κυρία μου, πού όλοι μιλούσαν γιά σάς... δηλαδή γιά το λόρδο Γρέυ, το ίδιο κάνει...

— Για το λόρδο Γρέυ!... Μα πώς γίνεται αυτό;...

— Μι' τί, δεν μπορείτε να το καταλάβετε;... Τόσο δύσκολο σάς φαίνεται;... Τους είπαν ότι το όραμα πουλ' που κρατάει φαλακρό δεν είναι άλλο από το λόρδο Γρέυ... Ξερετε, κυρία, το τραγουδι του μεσονυχτιού;... Πώς όχι;... Θα σάς τ'έλεγα, αλλά φοβάμαι μην παρεξηγηθώ... Καλή νύχτα, κυρία. Δέχομαι, όπως είπαμε, θα στείλω να σάς μεταφέρουν το παναφόρι, δηλαδή το ταβάνι...

— Ο σιρ Ίακωβος Βνάρ άρχισε να γελά βλακωδώς με το άστειο του και βγήκε έξω παραπατώντας, χωρίς όμως να λημονήσει να κλείσει την πόρτα καλά και να περάσει όλους τους μοχλούς.

Μόλις ο διοικητής άπομακρύνθηκε από εκεί, η Μαρία Στούαρτ με τα μάγουλα κατακόκκινα, με τα μάτια λαμπερά πλησίασε τη συντροφισσά της και της είπε με φωνή που έστρεψε από τη συγκίνηση:

— Δεν κατάλαβες ακόμα, Ίουδθ; 'Ο Θωμάς Χόθαρτ και ο Ρογήρος Βάλτερ συνεργάζονται και φροντίζουν γιά μένα! Πρόκειται να μ' ελευθερώσουν ίσως, ποιος ξέρει!... Αύτον τον βλάω το διοικητή των έχουν καταστήσει δαγανό τους, όπως φαίνεται... Μέσα στο καλόθι είμαι βέβαιη ότι δεν υπάρχει κρασί, αλλά κάτι άλλο...

— Για να δούμε, κυρία, είτε με κάποια συγκίνηση ή γρηναία ύψηλότητα.

Η βασίλισσα δεν είχε άπαιτηθεί στις προβλέψεις της. Όταν πήρε το καλόθι κι' έβγαλε έξω τις μπουκάλες, παρατήρησε ότι κάποιος είχε βάλει άποκάτω μια μεταξωτή σάλια, τυλιγμένη σ' ένα κομμάτι ύφασματος, μαζί με μια λίμα.

Μαζί μ' αυτά βρισκόταν κι' ένα γράμμα, πού η Μαρία το άνοιξε με τρεμάμενο χέρι.

— Είναι άπ' το Ρογήρο! τραύισε και πνιγμένη από τη συγκίνηση της έφερε το χαρτί στά χείλη της κι' έπειτα διάβασε τα ακόλουθα:

«Μεθαύρω, τη νύχτα, μόλις χτυπήση ή ώρα δέκα, δυό από τους πιο άφοσιμένους υπηρέτες της βασίλισσας θα την περιμένουν στους πρόποδες του βράχου, πίσω από το δυτικό πύργο. Ή μεταξωτή αυτή σάλια, δυό κι' αν φαίνεται λεπτή, έχει μεγίστη στερεότητα κι' η βασίλισσα μπορεί να τη μεταχειρισθώ έντελώς άφοβα. Το παράθυρο πού βλέπει προς το βράθυρο έχει ύψος έξι ήπτα ποδών από του εδάφους, το μήκος της σκάλας είναι έξι ήπτα ποδών. Ή Μεγαλειότης σας δεν πρέπει να διστάση καθόλου, γιατί ένας ατιμώσιμος δισταγμός μπορεί να καταστρέψη όλο το σχέδιο. Από τώρα, ίσαμε την ώρα εκείνη, ή βασίλισσα δεν πρέπει να έγγιση κανένα φαγητό άπ' όσα θα της παραθέσουν, αλλά να άρκεσθώ σέ λίγο ψωμί και στο κρασί πού της στέλνει ή δουκίσσα. Οι έχθροι της μετέχονται κάθε μέσον γιά να την έξοντώσουν, αλλά οι πιστοί υπηρέτες της επαγγεννούν με όλο το ζήλο κι' είναι

έτοιμοι να πεθάνουν γιά τη βασίλισσά τους».

Η έπιστολή αντί έπογραφής έφερε τα άρχικά των ονομάτων του Θωμά Χόθαρτ και του Ρογήρου Βάλτερ. Μόλις ή Μαρία Στούαρτ άποτέλειωσε την άνάγνωσι, έθωσε τα χέρια της άπάνω και ψιθύρισε με άνέκφραστη άγαλλίαση:

— Θεέ μου! Πόσο είχα δίκιο να έλπίζω! "Ω, τ' όνειρό μου θα πραγματοποιηθώ σέ λίγο... Θα ξαναδώ τη Γαλλία μου, θα ξαναδώ το γυό μου, θα ξαναδώ τους φίλους μου, τις ευγενικές αυτές ψυχές πού έξακολουθούν ακόμα να μ' αγαπούν και πού θυσιάζουν γιά χάρη μου τη ζωή τους!...

Άμέσως τότε γονάτισε και άνέπεμψε θερμή προσευχή προς τον Κύριο, γιάτι έννοιωσε την καρδιά της να πλημμυρίζει από ευγνωμοσύνη.

Έπειτα έκαψε το γράμμα κι' έκρυψε κάτω άπ' το κρεβάτι της τη μεταξωτή σάλια και τη λίμα.

Ύστερα έπεσε στο κρεβάτι και προσπάθησε να κοιμηθώ. Ή άδρες όμως περνούσαν ή μια κοντά στην άλλη κι' ή βασίλισσα δεν μπορούσε να κλείση τα μάτια της. Είχε κυριευθεί από ένα αίσθημα άνυπομονής και άγωνίας, από το οποίο της ήταν άδύνατο να άπαλλαγώ.

Έπ' τέλους έφτασε και ή δεύτερη νύχτα, ή οποία δεν ήταν λιγότερο μαρτυρική από την πρώτη. "Όσο έπερτε το σκοτάδι, τόσο περισσότερο αισθανόταν τον έαυτό της γ' άγωνία. Μια αλλόκοτη ταραχή την είχε καταλάβει κι' ή καρδιά της χτυπούσε πολύ δυνατά στο στήθος της. Δεν μπορούσε να καταλάβή από πού προερχόταν ή κρυφή εκείνη τρεμούλα πού της διαταρούσε κάθε λίγο το σώμα και της έσταμάτουσε τη σκέψη. Δεν ήξερε αν ήταν άπ' τη χαρά ή τη λύπη, το φόβο ή την άπαντοχή...

Τού κάκου προσπαθούσε να καθιστήσθην άγωνία της ή δυστυχισμένη βασίλισσα, άναφύλα άγωνίζοταν να δώση θάρρος στην ψυχή της. Έμοιαζε με περισσότερο πού νοιάζει να φερωνύξη από πάνω του το άπαράκλητο γερμάκι χαμηλώνοντας όλοένα κι' έτοιμαζόμενο να το άράξει μέσα στα φονικά του νύχια...

Μόλις άρχισε να σκοτεινιάζει και δεν έμειναν στον ουρανό παρά μερικές άσπινειές λάμψεις από τον ήλιο πού κρύφτηκε, ή Μαρία Στούαρτ άνοιξε τα παράθυρα κι' έχωσε χωρίς δυσκολία το κεφάλι της μέσα άπ' τις παχιές γκιλίδες. Άναμέρισε τότε με το βλέμμα της την άδυστασία πού τη χόρριζε από τη γή και πού λόγω της έδαφικής κατασκευής της έφάνηκε διπλάσια.

— Άν ήταν ήμερα, θα μ' έπανε σκοτοδρα, ψιθύρισε. Εύτυχώς όμως πού το σκοτάδι θα μού κρύψη το βράθυρο!...

Ήπιε λίγο κρασί, τοίμησε μια άκρη ψωμιού κι' έσκυψε ξανά να κοιτάξω γιά να συνήθισω κάπως στο τρομακτικό θέαμα. Άλλά τότε δεν είδε τίποτε άλλο παρά ένα ζοφερό χάος, μια κατάμαυρη θάλασσα, πού σκέπαζε τα πάντα...

Όταν έφτασε ή ώρα έννιά, ή περίπολος έπέρασε από τις στοές, από τα δωμάτια, από τις σκάλες του προαυτίου, όπως γινόνταν κάθε βράδυ, κι' έπειτα άπλώθηκε γύρω μια βαθιά σιωπή. Τότε ή βασίλισσα πήρε τη λίμα, πλησίασε στο παράθυρο κι' άρχισε με ύπουλη να λιμαρίζει τις γκιλίδες. Σέ λίγο τα χέρια της είχαν καταματοθεί, αλλά και ή γκιλίδες, ή οικονομισμένη άπ' την πολικαυρία, είχαν υποχωρήσει, αφήνοντας έλεύθερη τη διέξοδο.

Η Μαρία Στούαρτ έδεσε τη μια άκρη της σκάλας από το σίδερο και άρχισε να την ξετυλίγει αφήνοντάς την να πέφτ' στο γένο. Ύστερα από λίγο μια έλαφρή άνατριχίλα πέρασε άπ' όλο της το κορμί, γιάτι ή άλλη άκρη της σκάλας είχε φτάσει πεία στη γή.

Ύστερα από μισή ώρα θάμαι κι' εγώ έκει κάτω, ψιθύρισε ή βασίλισσα. Άλλά ζωντανή τάχα ή σκοτωμένη; Θα έπαιρνω τάχα ή Πανάγθος να έλευθερωθώ;...

(Άκολουθεί)

Ο λόρδος έμεινε σκεπτικός και άμילητος...

Ο λόρδος έμεινε σκεπτικός και άμिलητος...

ΜΙΑ ΦΑΙΔΡΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΚΗ

Ο «ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ»

Σοφκλής Καρύδης κατά Ίωάννου Βερβέρη! Δυό σπαρταριστοί δημοσιογραφικοί τύποι της περασμένης γενεάς. Κομωδία σε δικαστήριο. Το σατυρικό «Φως» και ή ιστορία του. Ο συντάκτης του «Παληανθρώπου» και τα κατορθώματά του. Ή άπελπισία του Ειρηνοδίκη. Τα έπακλάμυδα της δίκης.

Στην ιστορία του Έλληνικού Τύπου αναφέρονται δυό περίεργες μορφές λαϊκών δημοσιογράφων: 'Ο Σοφοκλής Καρύδης και ή Ίωάννης Βερβέρης, διεπληνής και συντάκτης του σατυρικού «Φωτός» ο πρώτος, — του άπεριγράπτου «Παληανθρώπου» ο δεύτερος. Γιά τους δυό αυτούς σατυριστούς τύπους θα δημοσιεύσουμε ξεχωριστές μονογραφίες. Σήμερα περιοριζόμαστε σέ μια άπολαυστική δίκη πού έγινε μεταξύ των, χαρακτηριστική των... χαρακτηρισμών των.

Το «Φως» άρχισε να βγαίνει από την 1 Φεβρουάριου 1860 και προώδεσε άλματώδως. Έπειτα από 17 χρόνια, δηλ. στά 1877, έγινε συνεταιρικό. 'Ο Σοφοκλής Καρύδης έμεινε πάντοτε διεπληνής, και οι συντάκτες του Ίωάννης Βερβέρης και Γεώργιος Σοφής έμπησαν στην έπιχείρηση ως συνεταιροί.

Το «Φως» άρχισε να γράφει πεία να παρακαμάη και τέλος διεκόπη ή έκδοσίς του. Άμέσως ο Βερβέρης άρχισε να βγάξη τον «Παληανθρώπο», στον όποιον έγραφε και χοροδίδες εις βάρος του πρώην διεπληντού του! 'Ο Καρύδης έδωκε και τού έκαμε μπόνους, πολιτικές άγογές κλπ. Μια από τις δίκες τους περιγράφεται στις έφημερίδες της εποχής, και ίδιως στην «Ακρόπολις» πού είχε πάρει το ζήτημα στα σοβαρά, ως έξης:

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟΝ. — Διαπληκτικαί δημοσιογράφων. — 'Ο συντάκτης του «Φωτός» και ο συντάκτης του «Παληανθρώπου».

Χθές διεξήχθη ένάμιση του Ειρηνοδικείου της βορείου πλευράς δίκη, κατά την όποιαν ένάγων μιν ήτο ο κ. Σ. Καρύδης, ο και έδωδον άλλοτε της σατυρική έφημερίδα «Φως», έναγόμενος δέ ο κ. Ί. Βερβέρης, έκδοτης της έπίσης σατυρικής έφημερίδος «Παληανθρώπου». Το αντικείμενον της δίκης ταύτης άποτελούσι μηδαιμινά αξιώσεις, ή δέ διαδικασία διεξήχθη κατά τρώπων λαν σκανδαλώδη, καθόσον αι μεταξύ των διαδίκων άντεγκλήσεις περιστρεφόσαν κατ' ούσίαν εις άμοιβαίης ύβρεολογίας, τας όποιάς χυδαία άμίλλα κατέστησε σκανδαλωδέστατας...

Έκπληξίς κατέλαβε το άκροατήριον πρό τοιούτον σκαώδώνος δυό δημοσιογράφων, οι όποιοι διά της όξέντητος της σατύρας είχαν αναλάβει το ευγενές έργο της καυτηριάσεως των κοινοτικών έλκών και της ήθικοποιοσεως και της παιδαγωγίας των κακοσυντηραμένων τάξεων του λαού.

Η χρεοινή πρό του δικαστηρίου διαδικασία ύψηξε — άς μή το άποκρύψωμεν — άλγεινόν διά την δημοσιογραφίαν δικαστικόν χρονον, καθόσον υπέδειξε μέχρι ποίου σημείου ήδύνατο να φθάσ' ή κατάπτωσις του ύψους της δημοσιογραφικής άποστολής, δια και άσμενοι θα έπληρωμεν σιγήν, και θα έκαλύπτομεν διά λευκού χάρτου την άσχημίαν, άν τα του χρονογράφου καθήκοντα και ή άσχη της δημοσιεύσεως των δικαστικών πραγμάτων, ήν τηρούμεν, επέτρεπον ήμιν την άποσιώπησιν».

Η δίκη άρχισε στις 10 το πρωί. Κόσμος πολύς, πού πάντων δημοσιογραφικός, είχε μετρίσει να παρακολουθήση τη διαδικασία, ή όποια έπρόβλεπτο διασκεδαστική, γιάτι ένάγον και έναγόμενος είχαν ήμιν έξυπνοτάτων και μαχητικών άνθρώπων.

Ο Σοφοκλής Καρύδης καλείται πρώτος να έξετασθώ. Σηκώνεται και άρχίζει έτσι:

«Ο έναγόμενος Ίωάννης Βερβέρης ο και Παληανθρώπος αυτοκαλούμενος...

— Διαμαρτυρόμαι! φωνάζει ο Βερβέρης, με ύβρίζει! Καθόλου, κύριε Ειρηνοδίκη, συνεχίζει άπαθώς ο Καρύδης, ο ήδιος χαρακτηρίζεται έτσι τον έαυτό του. Και ίδού ή άπόδειξις.

Και παρουσιάζει από του δικαστηρίου ένα φύλλο του «Παληανθρώπου», όπου, κάτω από τον τίτλο με την εικόνα του Ίω. Βερβέρη ήταν γραμμένο το περίφημο εκείνο στερεότυπό του:

«Η άσχη μου είναι να μην έχω καμμίαν άσχην»!

Κατόπιν της... άποδείξεως αυτής, ο Καρύδης συνεχίζει:

— Τον κακοήτη αυτόν υπάνθρωπον παρέλαβα εις την

ων. Άλλ' ο άθλιος ήθελε και λαμοδετήν του σφυο και γάντια γλυσέ, όποτε έπληρώσα άλλα 10 δραχμάς, το όλον 90, δια να τον κάμω άνδραπον!... Έπειτα έγνωρίσαμε εις το γραφείον και άφω έντόθηκε μπροστά στον καθόκρη και εξαμάρισε σαν γύφτικο σκεπάρνι, τού έδωσα δυό τάλληρα μετοητά, κύριε Ειρηνοδίκη! και τού είπα: — Άλθε και αυτά, δια να μην έχης θεωρίαν έπισκόπου και καθόδιαν μηλονά. Και αυτός τα έσέπωσε και έδείχθη άγάριστος! Με κατέλαψε, κύριε Ειρηνοδίκη!...

«Επί τούτοις — γράφει ή «Εφημερίς» του Κορομηλά — το άκροατήριον έπεδόθη εις παρατεταμένους γέλωτας, ο δέ κ. Ειρηνοδίκης ήναγκάσθη πλειστάκις να κρούη τον κώδωνα και ν' ανακαλή τους διαδίκους εις την τάξιν, διότι διημερίζοντο μεταξύ των ύβρεις βαρύνταται. 'Ο άναγνώστης άς λάβη ιδέαν εκ του κατωτέρω διαλόγου:»

Και άκολουθεί ο διάλογος:
ΒΕΡΒΕΡΗΣ. — Εγώ, βοέ μασκαρά, ήμουν έλεεινός;
ΚΑΡΥΔΗΣ. — Σύ ο ίδιος! Νά και ή εικόνα σου, παληανθρώπε!
ΒΕΡΒΕΡΗΣ. — Εσένα μιάζει αυτή!
ΚΑΡΥΔΗΣ. — Εσένα παριστάνει! Σύ ο ίδιος το γράφεις!
ΒΕΡΒΕΡΗΣ. — Φτού σου, τενεκέ ξεγάνωτε! Πειναλέε!
ΚΑΡΥΔΗΣ. — Φτού στά μούτρα σου, εκδίαστή! "Όλο και στά πετούματα έχεις το νού σου!

Το κοινόν του Ειρηνοδική χρούεται διαμυνισμός. Οι χοροφύλακες συγκροτούν τον κατηγορο ήμενο γιά να μην κατασπαράξην τον ένάγοντα. 'Ο Ειρηνοδίκης φωνάζει στο Βερβέρη:

— Κάθισε κάτω, κατηγορούμενε! — Τα παραφρονέει κ. Ειρηνοδίκη! διαμαρτυρείται ο Βερβέρης.
— Καλά! Τά λες έπειτα, στην άπολογία σου.

Και ο Καρύδης συνεχίζει την κατάθεσί του:

— Λοιπόν, κυρία, τον προσέλαβα υπάλληλό μου, και μετά διαμηνάς, δηλ. από την πρώτη Ιανουαρίου, είχα σφυοά τον τον κάμω και συνεταιρον μου. Προς τούτο μάλιστα συντάξαμε και σινδύλλομα. Άλλά μη σιωπάτε πόσες ζήμες πού έπροέβλεπε!... Σημειώσατε ότι από τον έαυτήρα να μιν πη γιάτι ένο όλοι οι άλλοι συγγενείς τον έχουν μιν άπάντησε: «Οι συγγενείς μου είναι βάρβαροι και εγώ ήθελα να μετονομασθώ Βερβέρης, δηλ. δόσε βρεσέ!»

Νέα γελά στο άκροατήριον. 'Ο Ειρηνοδίκης έρωτά:

Πόσας άγογές τού έχετε κοινοποιήσει, κύριε Καρύδη;

— Δώδεκα, έαυ του παρόντος. Θα τού κοινοποιήσω όμως και άλλες 27 γιά να γίνουν 39! Θέλω να τού δώσω παρά μίαν τεσσαράκοντα!

Έπειτα από μισή ώρα επαναλαμβάνεται ή συνεδρίασις. Δικάζεται άλλη άγωγή του Σοφοκλή Καρύδη, δια της όποιας ζητεί από τον Ίω. Βερβέρην δραχμάς 700 ως... δέκατος, — διότι τον έδίδαξε άνάγνωσιν και γραφήν!... 'Ο συντάκτης του «Παληανθρώπου» σκηνιάζει από το κακό του και άπαυαλει τον Καρύδη άγραμμάτως, το δέλο, τρώσεται! 'Ο Καρύδης τού άνταποδίδει τα κοιτωμένα.

Η άγωγή αυτή άποσπάζεται, και άρχίζει ή έκδίκασις άλλης. Ζητεί τώρα ο Καρύδης δραχμάς 30.

— Τας δραχμάς αυτές, κύριε δικαστά, μιν έκαλε ο κατηγορούμενος την 25 Νοεμβρίον γιά ν' άνασθώ δίωρα της φιλενάδας του επί τη έορτή του ονομαστος της. — Βοέ, δεν ντρέπεσαι; τού είπα, πτωχός άνθρώπος, τί τα θέλεις αυτά;

Με την όδόνη έννάτη και δεκάτη άγωγή, ο Σοφοκλής Καρύδης ήπτοσε δραχμ. 798 γιά άπομνημόνιο του ιδιοκτήτου του, όπτιου, του τενογράφου και του διανομέως, τους όποιους άναγκάστηκε να πληρώνη μετά την πτώση του «Φωτός».

Μερικές από τις άγογές του Καρύδη άπεροήθησαν, μερικές όμως έγιναν δεχτές. 'Ο Βερβέρης άναγκάστηκε να πληρώση άκόμη και τα έξοδα της δίκης.

Ο ΧΑΚΕΝΤΕΡΟΣ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΔΕ ΦΟΡΖ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ... ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ !...

ΠΡΟΣΩΠΑ : (ΑΝΔΡΕΑΣ, 45 ετών.
(ΠΑΥΛΟΣ, 50 ετών.

(Στο σαλόνι μιας επαύλης. Ο 'Ανδρέας και ο Παύλος συνομιλούν).

ΠΑΥΛΟΣ. — Δεν σου κατοφραίνεται, λοιπόν, που παρεβίσα το σπίτι σου ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Σε βεβαίω, φίλε μου, ότι είμαι πολύ συγκινημένος που σε βλέπω, ύστερα από τόσα χρόνια... Έσένα, τον παιδικό μου φίλο, τον συμμαθητή μου...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ήξερα ότι δεν σ' ευχαριστούν ή επισκέψεις. 'Αλλ' όταν έμαθα ότι μένεις εδώ, δεν βάσταξε η καρδιά μου να μην έλθω να σε ιδώ... 'Ηλθα με μερικούς φίλους από το Παρίσι για να κυνηγήσουμε ταξοκάρδια σ' ένα γειτονικό σου χτήμα...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — 'Α! Ταξοκάρδια!... (Σωπαίνει λίγο). Είμαι κι εγώ πολύ συγκινημένος που σε ξαναβλέπω, καλέ μου Παύλε! Κι' εσύ πώς πέρασες τόσα χρόνια ; 'Ήσουν ευτυχισμένος ;

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Λοκετά. 'Ήμουν τυχερός στο γάμο μου. 'Η γυναίκα μου είχε μια θαυμασία σύζυγος και μια έκτακτη μητέρα... Τά παιδιά μας είναι τόσο αξιολύπητα επίσης... 'Ερέτος παντρεύτηκε την πρώτη μας κόρη μ' έναν πολύ καλό και πλούσιο νέο. Και είναι δικό του το χτήμα αυτό, το γειτονικό σου, όπου ήρθα να κυνηγήσω...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Πώς λέγεται ο γαμπρός σου ;

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Εδμόνδος Ντέ Φορσέ.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — 'Α! Είναι πολύ καλός κύριος! Τόν χειμώνα κάποτε έρχοταν και μου έκανε συντροφιά... Δεν ήξερα ότι παντρεύτηκε... 'Η γυναίκα του μ' ένα φονηρά, σάν εμένα...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ω, τί λόγια είναι αυτά που λές ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Μα έτσι δεν με νομίζουν όλοι ;

ΠΑΥΛΟΣ. — Σώπασε, φίλε μου! Δεν πρέπει να έλγης τύψεις. Δεν το ήθελες... 'Ήταν μοιραίο!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — 'Αδιάφορο... Είτε το ήθελα, είτε όχι, όλοι με ονομάζουν έτσι... Φονηρά!

ΠΑΥΛΟΣ. — Τι φοβική λέξεις!... Μην το ξαναπεις αυτό... Σε βεβαιώσω μάλιστα ότι άδικα καταδικάζεις τον εαυτό σου στην πιο άγρια άπομόνωση... Μπορούσες να ζήσεις μέσα στον κόσμο... Νά παντρευτείς κι' εσύ... Ν' αποζητήσεις οικογένεια...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Δεν ήταν δυνατόν αυτό.

ΠΑΥΛΟΣ. — Γιατί δεν ήταν δυνατόν ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Άκουσε, Παύλο. Είχε χρόνια που σιωπού, 'Αλλά σε σένα, στον αληθινό μου φίλο, τον αδελφό μου, μπορού να πω την αλήθεια... Πέρασαν εξ άλλου είκοσι δώδεκα χρόνια από τότε... Μπορώ να μιλήσω τώρα...

ΠΑΥΛΟΣ. — Πές μου. Άνοιξε μου την καρδιά σου.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Πές μου πρώτα εσύ τί άκουσες, τί σου είπαν για μένα ;

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Ό,τι είπαν σε όλους...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Σου είπαν ότι κατά λάθος στο κινητή σκότωσα τον κύριο Λουπιέρ ;

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναι. Κινητούσες ταξοκάρδια μαζί μ' αυτόν, την κόρη του και δυο τρεις άλλους φίλους...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Κι' ενώ πήγα να σκοτώσω ένα ταξοκάρδι, η σφαίρα βόηκε κατάκαρδα τον κύριο Λουπιέρ!...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναι. Κι' άπελπισμένος για ό,τι έγινε, κλείστηκες μέσα σ' αυτή την έπαυλη και περνάς τη ζωή σου βασανιζόμενος από τύψεις.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — 'Ω, φίλε μου... Δεν μπορούσα ν' άκούω να λένε παντού άπ' όπου περνούσα : «Είπε αυτός που σκότωσε τον κύριο Λουπιέρ». Έπειτα προξενούσα φρόκη στη γυναίκα του και στην κόρη του...

ΠΑΥΛΟΣ. — Μα αφού δεν το ήθελες ;...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — 'Αδιάφορο. 'Ήμουν φονηράς! Γι' αυτό αποτραβήχτηκα από τον κόσμο και δεν θέλησα να ξαναγυρίσω στο Παρίσι.

ΠΑΥΛΟΣ. — Τί ζωή μαρτυρική! Φαντάζομαι πόσο θά σε βασάνισαν ή τύψεις σου...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Τύψεις ; 'Α, όχι! Είχα κι' έχω τη συνειδητή μου ήττη.

ΠΑΥΛΟΣ. — Μα αυτό ακριβώς σου λέγω κι' εγώ... Σκότωσες, αλλά δεν το ήθελες.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — 'Όχι, φίλε μου! Δεν σκότωσα! Ναι, δεν τον σκότωσα εγώ τον κύριο Λουπιέρ.

ΠΑΥΛΟΣ. — Δεν - τον - σκό - τω - σες σύ ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Σου είπα ότι σ' έσένα, σ' έσένα μόνο, θά πω την αλήθεια. Είκοσι χρόνια πριν... Πώς περνά ο καιρός! Πώς περνά ή ζωή!... Ο κύριος Λουπιέρ καθόταν σέ μια έπαυλη, λίγο πιο μακριά άπ' εδώ... Κάθε χρόνο διοργανώναμε κινήμα στα κτήνια αυτά λάβαινε μέρος κι' ή κόρη του, ή 'Αρτεμης, μια κοπέλλα άσπρη. Πόσο της επήγαυε τ' όνομά της! 'Ήταν απαρύλακτη σάν τη Θεά του κινήμα! Θαρώ πως τη βλέπω τώρα εμπρός μου... Ψηλή, λεπτή, λυγρή... Πάντα χαρούμενη, πάντα γελαστή... Και τραλιανότατη για τ' κινήμα. 'Ήταν δέ πρώτης τάξεως σκευή.

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναι, την είδα από χρόνια στο Παρίσι. Δεν είναι αυτή που πήρε τον κόμητα Ντολβά ; 'Θραία γυναίκα, αλήθεια!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — 'Εκείνη την ημέρα, λοιπόν, που έγινε το κακό, ή πρόκειτο να κυνηγήσουμε ταξοκάρδια. Ξέρεις, τα ταξοκάρδια τ' σκοτώνουν με σφαίρες μολυβένιες. 'Η 'Αρτεμης, που ως τότε δεν είχε σκοτώσει παρά μόνο λαγούς και πέδιδικες, για πρώτη φορά θά σκοτώνει ταξοκάρδι. Για πρώτη φορά θά μεταχειριζόταν μεγάλο όπλο, με χονδρές σφαίρες...

ΠΑΥΛΟΣ. — Δεν θά ξεχάσω με πόση χαρά ξεκίνησαμε γι' αυτό το κινήμα... 'Η 'Αρτεμης προχώρησε πλάι μου, καθάλλα στ' αλγό της, θώρα, ύπερβαρη και χαρούμενη, σάν τη Θεά, της όποιος έφερε τ' όνομα. 'Εξάφνης άκούσαμε μια φωνή : — 'Ερχονται ταξοκάρδια! Έμπρός! Χτυπάτε! Άμέσως πέντε-έξι ταξοκάρδια φάνηκαν, τρέχοντας φοβισμένα. 'Η 'Αρτεμης έβριξε πρώτη! Από πυροβολισμούς άκούστηκαν ό ένας μετά τ' άλλο, και συγχρόνως ένα τρομερό οδυσημα πόνο. 'Ήταν ή τελευταία κραυγή του κυρίου Λουπιέρ!

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Αρχίζω να καταλαβαίνω.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — 'Η σφαίρες που έβριξε ή 'Αρτεμης τόν δοήκα κατάστηθα. Και ξεκίνησε άμέσως.

ΠΑΥΛΟΣ. — Κι' εσύ; Είπε ότι τόν σκότωσες εσύ ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Ναι. 'Η κόρη του δεν άντελήφθη τί έκανε. Π' αυτό πυροδότησα άμέσως στον άίρα για να νομίσουν όλοι ότι ή σφαίρα που σκότωσε τόν δυστυχισμένο της, προήρχετο από τ' όπλό μου. 'Όλα αυτά έγιναν σε μιά στιγμή, άστραπιαώς... Καταλαβαίνω τώρα!

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Αποτραβήχτηκα από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε τρομερό!

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

'Η υπό των άναγνωστών μας άποσταλλομένη συνεργασία και μη συνοδευομένη υπό δικαιομάτος κρίσεως εκ δραχμών πέντε δεν λαμβάνεται ύπ' όψιν.

'Αγάπια Παπαδόπουλου, Θεσσαλονίκη. Το σημερινό διήγημα σας είναι καλύτερο από τ' ό πρώτο, μά όχι και άπολυτό καλό. 'Η συγγραφέα του ποιήματος σας άνεπιτυχής. Χ. Θεοδωρόπουλος, Θεσσαλονίκη. Το τραγούδι που σας έγνευσε ο θάνατος της άδελφού σας, φανερώσει τόν πόνο σας. Δυστυχώς όμως έβλεπε στυγερή και δεν μπορεί να δημιουργήσει. Μή τ' εσόν Δ. Γούβιος. 'Η ύπόθεσις τού διηγήματός σας είναι βασικά έσφαλμένη. Έτοιμες νευραρθένες δεν προσβάλλουν μικρά παιδιά. Το γραμμάτιό του σούσου άρκετά καλό. 'Α. 'Ελάτων, Ένταυθα. Το θέμα τού ποιήματός σας πολύ κοινό, και στερείται όμοιοκαταληξιών που δίνουν κάποια χάρη στα παρόμοια ποιήματα. Μιχαήλ. Και τ' ό σημερινό ποιήμα σας όχι καλύτερο από τ' ό προηγούμενο. Έσκαλοθήσατε να διαβάσετε. Β. Σ. Κοκάκης. Το ποίμα σας άρκεται άρκετά καλό και άν προγαράσει έται καλό, μέχρι τέλους θα ήταν δημοσιεύσιμο. Δυστυχώς όμως, από τή μέση και κάτω, οι στίχοι του άρχίζουν να γίνονται κοινολι. Τ. Κ. Τ. Ένταυθα. Το ποίμα σας έχει κάποια άπλοτητα που τού δίνει άρκετη χάρη. Μονάχα θά έπρεπε να είχε περισσότερο προσεκτικά γραμμένο και να έχη κάποιο λυρικό τόνο, έδώ κι' εκεί. Ε. Θ. Μάρη. Το δικό σας ποίμα άρχίζει καλά και τελειώνει άσχημα. Ε. Μ. 'Αργυρόν. 'Η τέρατος. Η. Π. Α. Στείλτε μας τήν Ι. 'Ελπίδα. Άν και νομίζουμε ότι δεν πρέπει κανείς να κάνει τίς συζωνικές του άτυχίες φιλολογικά. Κόκκινο Κ. ανανό. Ένταυθα. Άν δεν σας άπαντήσαμε ως τώρα, αυτό σημαίνει ότι τ' ό κομμάτι σας δεν έλθθηκε. Χρ. ή. στον Τέλλην. Μπρούκλιν Ν. 'Υόρκης. Σας εύχαριστούμε πολύ για τ' ό καλό σας λόγια. Τα ποιήματά σας, δυστυχώς, άνεπιτυχή. 'Α. Α. Παπ. Χανιά. Τα φύλλα τού 'Μπουκέτου' που σας λείπουν έχουν έλκνλησθή και δεν τα έχουμε πιά. 'Η 'Μαντινάδα' που μας στέλνετε πολύ γνωστή. Κ. Βου. δούρη. Άντα. Τα ποιήματά σας άκατάλληλα για τ' ό 'Μπουκέτο'. Στείλτε μας κανένα άλλο. Μ. Τσελεπόπουλου. Ένταυθα. Μας γράφετε :

«Σεβάστω 'Μπουκέτο»

Όμολογώ ελλειπόντα τ' ό την αλήθεια ότι διά πρώτης φοράς σηκώνω τ' ό βλέμματά διά να άδειάσω τόν ορίζοντα της λογοτεχνίας και ως εκ τούτου δειλιά και συστέλλομαι διά τήν άγνοιά μου, ή τις προέχεται και γεννάται κατά ταύτην τήν βλάνη. Θεωρώ όμως ότι τ' ό δαιμόνιο τού ποιητικού εν τ' ό στεν' κλωθ' που έγκέφαλό μου εθρίσκειται εν τ' ό γεννάσθαι. Αί πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΑΙ πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΑΙ πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΑΙ πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΑΙ πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΑΙ πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΑΙ πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΑΙ πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΑΙ πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΑΙ πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΑΙ πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΑΙ πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΑΙ πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΑΙ πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΑΙ πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΑΙ πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΑΙ πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

ΑΙ πρώται έκδηλώσεις αυτού ώρσμένου είνε πενιχράι κατά τόν από τόν κόσμο. 'Εξάφνης νος, άπαρηγόνητος άπ' όλους, με την καρδιά γεμάτη από μια όδυνή που νάμνησι, έδώ, σιμά στο μέρος που έγινε ή καταστροφή, αλλά και γι' αυτός.

πιτυχές στην έκτασή του. 'Ιδού, π. χ., τ' ό σ' έξάστιχο :

«Όταν στή Χάγη έφθασες Προθυπουργέ Δευτέρα έπρεπε άλλα στην άρχή να είχες λάβη μέτρα στο Γκράχαμ και στο Σνόνουντεν άς έδειχνες τ' ό χέρι ναυάγια μην έχομε τ' ό σούρα και τ' ό φέρετα μην έχομ' άλλο για τ' ό 'Γιούγκ» σ' 'Ολλάνδιαν ταξείδι επανορθώσεις θέλομε κι' όχι χολήν και ξύδι, κτλ.

Α. Γεωργακόπουλου, Ένταυθα. Μας γράφετε σ' όν τ' ό άλλους και τ' ό άκόλουθα :

«Σ' ατήν τήν κοιλάδα τών δακρύων, που λέγεται ζωή, πώς βρέθηκα και εγώ δεν ξέρω. Ξέρω όμως άν και άκόμα τ' ό γενία μου δεν άρ-χισαν να βλαστάνουν, ότι έβλάστησε μέσα μου τ' ό δένδρο που λέγεται δύναμις τού γράφειν και ποιείν στίχους, και ότι άρχισε να κά-μει και καρπούς. 'Από τούς καρπούς λοιπόν αυτούς σου έστειλα κάποτε μερικους, και σ' ό με τήν αλήθεια που σ' ό χαρακτηρίζει μου έδωσες να καταλάβω ότι είνε υπόξυνοι, και άσθενικοί, και μου έ-δειξες τόν τρόπο να τούς δυναμώσω, ερχοντας λιπαράτα 'Ελλή-νων ποιητών, και σκαλίζοντας τ' ό δένδρο μου με τήν άείνα τής με-λέτης. Και εγώ τ' ό δικαιολόγησα γιατί ήσαν λίγο πρόβιοι. Τώρα ό-μως θά σου στείλω μερικους παραγινόμενους, κτλ. κτλ. κτλ.»

Στείλτε μας λοιπόν τ' ό ποιητικά σας τζάνερα να δοίμε άν ώριμους πραγμα-τικώς. Άρκει να μην είνε ένά. Δεν θέλουμε να τ' ό άπορριμώμεν και να έ-υνίστατε τ' ό μούρα σας, όπως τ' όσοι και τ' όσοι νέοι που θυμώνουν γιατί τούς λέμε τήν αλήθεια. Πάνον Δόνην, Ένταυθα. Το ποίμα σας έντελώς κοινό, με άσάφεις, άπαρσιστες ρίμες κτλ. κτλ. Για τ' ό καλό σας λόγια εύ-χαριστούμεν. Γερ. Γασπαράτος. 'Αργιστόλι. Δύνασθε ν' αντιπροσώ-πευετε τ' ό περιοδικό μας σ' όν πολλοι σας και να φροντίζετε για τήν αύξηση της κυκλοφορίας τών. Στείλτε μας μερικά φύλλα τού 'Ελεγκίου». Σας στέλνουμε και σχετική έπιστολή. Λάβετε ύπ' όψιν, παρακαλούμε, τήν έν αυτή παράκλη-σιν μας, Δ. Σουργιον, Ένταυθα. Έχετε μεγάλο δική. Μα πόιός μας ά-κούει ; 'Όταν τούς λέμε τήν αλήθεια, θυμώνουν. Γιατί τ' ό ψεύμα είνε πιο γλυ-κό. Καταπνέεται εύκολα. Σελήνη ολάρδαν. Πειραιά. Δυστυχώς τ' ό ποίμα σας όχι έπιτυχές

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Προμηθευθείτε τα παιχνίδια σας από την αποθήκην μας. Τι-
μαι άπολύτως έκτος συναγωνισμού.

M. ΜΟΥΛΑΚΗΣ & ΣΙΑ

ΑΓΙΑΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ 7-ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

To **VIM**

εις τον λουτρόνα
σημκίνει λάμψις

Όλιγο Vim εις το λου-
τρόν, τὰ πλακάκια, τίς
λεκάνες και τίς βρύ-
σες και ὁ λουτρόν σας
λάμπει. Χρησιμοποιή-
στε τὸ Vim ἐπάνω σ'
ἐνα βρεγμένο κευρέλι.

ΒΑΦΗ ΜΑΛΛΙΩΝ

Επί 47 δειγμάτων ΕΝΕ εις
την μεγάλην Έκθεσιν τῶν
Παρισίων

ΤΟ ΛΑΚΑΟ ΕΝΕ

Έλαβε τὸ ἀνώτατον βραβεῖον
διὰ τὴν θαυμασίαν ἀπόδοσιν
χρωματισμοῦ μαλλίων ὡς και
διότι ἐξ ἑλῶν τῶν ἄλλων βα-
φῶν τὸ ΛΑΚΑΟ ΕΝΕ εἶνε
τὸ ἀβλαβέστερον πάντων ὡς
παρασκευαζόμενον ἐντελῶς
ἀπὸ ρίζας φυτῶν.

Γεν. Ἀντιπρ. διὰ τὴν Ἑλλάδα
Κ. ΚΑΜΑΡΑΚΗΣ Σταδίου 37

ΑΡΑΛΙΝΕ

Ἀγγλικοὶ Σάπωνες
= προσώπου =

Ζητήσατέ το εις τὰ
Φαρμακεία

ΖΑΟΥΣΗ

ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΑΜΕΛΟΥ

ΔΩΡΑ ΧΡΑΣΙΜΑ

Μπριμπελό Ἀνατολίτικα
ρίαν σχεδίων μοντέρνων
ου στυλ, βαζάα, πολυ-
ματάα, στυλό, ἀλμπου-
λανοδοχεία κροσταλλίνα,
μετὰ τῶν ἐξασημάτων
πλεῖστα ἄλλα εἶδη ἀπ'
Εὐρώπης. Ἡ εἰδικὸς τοί-
ματός μας εἶνε ἐγγήνη
πτά θαυμάσια δῶ-
ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ «ΚΟΣ»
Γ. Α. ΓΕΩΡΓΙΑΝ
Ἀθήναι ὁδὸς Περσέ-
(ἐναντι Λαϊκῆς Τροφῆς)

Πλύνετε ἀκινδύνως
λεπτὰ σας ἐσώρη

Τίποτε δὲν καταστρέφει τὰ
λεπτὰ ἐσώρημα, με δαν-
τέλλες και κεντήματα, ἔσον
τὸ κοινὸ βαρέαρο πλύσιμο.
Πλύνετε τὰ πολύτιμα αὐτὰ
πράγματα με Λούξ. Ἡ ἀ-
γνή και λεπτή σαπουνάδα

τὴν ὁποίαν δίδουν μετὰ
λεπτὰ τοῦσιναι τοῦ
εἶνε ἀπαραίτητοι διὰ
πλύνετε λεπτὰ ἐσώρη-
Τὰ φρεσκάρει χωρίς να
φείρη και διατηρεῖ τὰ
μα τους.

LUX

M-LX 57-0107

LEVER BROTHERS LIMITED, PORT SUNLIGHT, ENGLAND

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία και
βιβλιοθήκαι. Οἱ διαθέτοντες τοιαῦτα παρακαλοῦνται να
πεστεῖλουν κατάλογον τῶν πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὁδὸς

ΠΡΟΣΟΧΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΑΙ

Μὴ ἐγκαθίστασθε εις τὰς νεοενοικιαζο-
μένης οἰκίας σας πρὶν ἀπολυμάνητε αὐτάς
εις τὸν οἶκον Γεν. Ἀπολυμάνσεων

Ο ΚΡΙΝΟΣ ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ
Πανεπιστημίου 47

ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Κολοκοτρώνη 120

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 28β ΤΗΛ. 58-67

Η ΩΡΑΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΤΑΠΗΤΕΣ

BIBELOTS, ΛΑΜΠΑΙ ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ

ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ

ΤΟ ΕΛΚΥΣΤΙΚΟΝ ΧΡΩΜΜΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

τὸ ἐπιτυχάγετε με
τὴν χρῆσιν τῆς Κρέ-
μας, τῆς Πούδρας και
τοῦ Σάπωνος

ΣΙΜΟΝ

τὰ ὁποῖα πραγμα-
ποιοῦν τὸν τριπλοῦ
πρὸς τοῦτο σκοπὸν
Καθαρίζουν τὸ δῶμα,
τὸ καθίστον τρυφε-
ρόν και τὸ τρέφουν.

CRÈME SIMON

Ἐνοικιάζεται μεσαίον πάτωμα
πολύωσις Ἀγ. Σοφίας 571 μετὰ
Καλύπτει ἐκ 5 ὁμοίων κ.λ.π.
Πληροφορίαι : Ὁδὸς Λέκκα 7
(Γραφεῖα Ἀμπουκέτου) 10 - 12
π. μ. και 4 - 6 π. μ.

Θέλετε Γάντια γνήσια
Γρενόβλη; ; Ζητήσατε
τὴν μάρκα

Εἶνε τὰ πλέον μοντέρνα
και τὰ πλέον στερεά.

Γερμανικὸν ραδιό- φωνον «CONCERT»

ἀποδίδει εις ἀφάνταστον ἔν-
τασιν και διαύγειαν και
στοιχίζει λιγώτερα ἀπ' ὅτι
ἐνας καλὸς φωνογράφος.

Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT»
εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντρο-
φος καθε σπιτιοῦ.

Πωλεῖται : Γραφεῖον
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθῆναι,
Λέκκα 21α.

Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ
«Μπουκέτου» τιμῶνται πρὸς 3
δραχμὰς ἑκάστων.

ΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκεῖς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι, Λέκκα 21α

ΔΩΡΑ !!

ΔΩΡΑ !!

ΔΩΡΑ !!

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ & Γ. ΖΟΜΠ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 17^α

ΠΡΩΗΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ ΜΑΝΕΑ

Δὲν πρέπει νὰ μείνη νοικοκυρὰ πὺν νὰ μὴ περάσῃ ἀπὸ τὸ κατὰστημά μας
ιδῇ τὸν πλοῦτον ὄλων τῶν εἰδῶν τοῦ σπιτιοῦ καὶ προικὸς.

*Ἐχομεν ἐκθέσει καὶ πωλοῦμεν εἰς τιμὰς **ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ** χαμηλὰς
κάτωθι εἶδη :

ΠΡΟΣΟΨΙΑ ἀπὸ Δραχ. 10-13-15-25-35-40-45.

ΣΕΡΒΙΤΣΙΑ ΦΑΓΗΤΟΥ Δραχ. 150-250-310-375 4 πῆχ. τραπεζομάνδηλο καὶ 4 πετσέτα.

ΣΕΡΒΙΤΣΙΑ ΤΕ'ΓΟΥ Δραχ. 175-195-235-295 **ΦΑΝΤΑΙΖΙ ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ**

ΣΙΝΔΟΝΟΠΑΝΑ 3 πῆχ. φάρδους Δραχ. 28, 3 2) 8 φάρδους Δραχ. 32, 3 1) 2 πῆχ. φάρδους Δραχ. 36 ὁ πῆχης.

ΧΑΣΕΔΕΣ ΑΓΓΛΙΑΣ τὸ τόπι Δραχ. 375-450-525.

ΠΟΠΛΙΝΕΣ ΥΠΟΚΑΜΙΣΩΝ ἀπὸ Δραχ. 25 ὁ πῆχης καὶ ἀνω.

ΒΑΤΙΣΤΕΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΕΣ ἐσωροούχων, LAVABLES.

ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ ΛΕΥΚΕΣ—ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΕΣ.

ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ ΜΑΛΛΙΝΕΣ.

ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΔΗΛΑ ΜΑΛΛΙΝΑ—ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ.

ΚΑΛΤΣΕΣ εἰς πλουσίαν συλλογὴν. Τὸ ζεύγος Δραχ. 35-55.

ΚΑΛΤΣΕΣ ΜΕΤΑΞΩΤΕΣ τῶν δραχ. 160 δραχ. 110.